Penny Jordan

123

Iubind a doua oară

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Coperta : ANDY

© by Penny Jordan, 1990

SECOND TIME LOVING

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparțin editurii ALCRIS-M94

PENNY JORDAN

IUBIND A DOUA OARĂ

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector ; ANGELA VASILE

ISBN 973-580-031-4

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Acum nu mai era departe. Angelica tocmai condusese prin ultimul sat de pe lista lui Tom şi, după ruta pe care i-o făcuse el, drumul spre căsuţă nu putea fi decât la câteva mile depărtare.

Era bucuroasă că această călătorie de la Londra era pe sfârşite. Spatele îi era înţepenit din cauza încordării, ochii înceţoşaţi şi obosiţi. Obosiţi... îşi zâmbi sieşi, cu cinism. Acum optsprezece luni, ba chiar în urmă cu douăsprezece luni, dacă cineva i-ar fi spus despre acea oboseală, extenuare, ambele fizice şi mentale, fiind pe cale de a-i domina întreaga viaţă, ar fi râs de acest lucru. Dar atunci nu ştiuse ceea ce ştia acum : că această formă de extenuare distructivă, copleşitoare, care te făcea să nu mai judeci, această dorinţă de a închide ochii, de a te chinui transformându-te într-un ghem, ca să dormi şi să continui tot aşa, era o formă de depresie mai periculoasă şi mai penetrantă în felul ei decât alte boli asemănătoare, de acest gen.

Învăţase o grămadă îngrozitoare de lucruri în timpul acestor ultime optsprezece luni, poate prea multe şi precis, o grămadă de lucruri pe care mai bine nu le-ar fi învăţat. Gura i se strânse cu amă-

răciune. Trebuia să-şi fi reamintit acea zicală care spunea că nu-i bine să fii la fel de nebun ca un bătrân senil ; nu că la cei douăzeci şi opt de ani era bătrână şi totuşi, chiar în acest moment se simţea ca şi cum ar fi purtat trupul unei femei cu treizeci de ani mai bătrână decât nivelul mental şi sexual al femeii care era.

Nivelul ei sexual. Gura î se strâmbă şi mai tare. În aceste zile în care creştea îngrijorarea faţă de ameninţarea bolii SIDA, poate că nu era de condamnat să existe o femeie trecută de douăzeci şi unu de ani, cu o istorie sexuală atât de liniştită încât să fie încă virgină, dar mai era ceva ce prefera să păstreze doar pentru ea ; un călcâi vulnerabil al lui Achile, care, pentru restul micii ei lumi, era subiectul admiraţiei şi invidiei.

Când preluase pentru prima dată afacerea tatălui ei, afacere care şchiopăta — producerea unor tipuri vechi de creme de faţă şi demachiante cerute prin poştă de către un număr foarte limitat de clienţi — o făcuse fiindcă nu avusese altă alternativă. Abia intrase în relaţii cu o firmă de contabilitate, care urma să se ocupe de produsele ei şi trecuse cu bine examenele, când atacul subit de inimă al tatălui ei şi moartea lui o lăsaseră pe mama ei dependentă de venitul nesigur al unei companii care devenea din ce în ce mai precară din punct de vedere financiar.

Fusese o şansă conversaţia cu un prieten, care o condusese la a-şi schimba optica în privinţa companiei, aşa încât în loc să mai comercializeze produsele ei tradiţionale, Angelica îşi preluase riscul enorm de a reorganiza complet firma şi a

vinde produse bazate integral pe ingrediente naturale.

Nu fusese timp pentru a face un studiu pe piaţă ; nici un fel de timp pentru a face altceva decât a lua o decizie şi a acţiona conform cu ea.

Succesul companiei era ceva care uneori o surprindea. Se extinsese într-un astfel de grad încât ea trebuise să investească, pentru a pune bazele unor noi fabrici şi a creşterii forţei de muncă şi să preia sarcinile financiare şi naţionale care însoţesc succesul economic.

Şi iată, reuşise, fusese încântată de această provocare. Când ceilalţi dăduseră înapoi, ea râsese ; când ceilalţi avuseseră îndoieli, ea rămăsese pe poziţia propriilor ei convingeri şi se dovedise a fi avut dreptate.

Mama ei trăia acum foarte confortabil într-un elegant apartament din Brighton, cu viitorul asigurat ; Angelica însăşi avea o căsuţă retrasă, dar foarte de valoare, ferită de vedere, într-unul din preţioasele şi rarele oaze de pace şi linişte din Londra. Toate aceste căsuţe retrase aveau garaje separate, iar izolarea în sine consta în faptul că nu exista acces cu maşina în curtea pietruită pe care toate căsuţele o împărţeau.

În rarele week-end-uri de vară călduroasă, nu era neobişnuit să-i vezi pe toţi locatarii mâncând în curte, într-un fel care amintea mai curând de Franţa decât de Marea Britanie, cu delicatese procurate de la un producător local.

Într-una din acele dimineţi ea-l întâlnise pe Giles pentru prima dată. Locuia temporar într-una din acele căsuţe. Îi spusese că o închiriase de la

niște prieteni care petreceau șase luni în Statele Unite.

Mai târziu descoperise că nu era adevărat; că de fapt casa aparținea părinților fetei cu care fusese prieten înainte, se mutase acolo și refuzase să plece, reclamând proprietatea ca a lui, în virtutea relației cu fiica lor. Giles avusese un dar de a denatura adevărul după cum îi convenea și ea ca o proastă ce era, se lăsase dusă complet de către el.

Nu-i folosise la nimic că și prietenii ei fuseseră la fel de dezamăgiți și la fel de înmărmuriți când aflaseră adevărul. Repede și cu hotărâre, ei se strânseseră în jurul ei când explodase bomba și nu unul câte unul, ci o atacaseră în masă, ceea ce făcuse ca ea să-și simtă inima și creierul transformate într-un fel de piftie, incapabilă să mai raționeze și să iasă din durere și suferință.

Și totuși fusese atât de norocoasă... atât de foarte norocoasă. Dacă mama ei nu și-ar fi rupt mâna înainte ca ea și Giles să plece în vacanță în Provence, dacă ea nu s-ar fi întors pe neașteptate la Londra în acea seară să-și ia niște hârtii de care avea nevoie... Dacă Giles n-ar fi fost arogant și nerăbdător să-și petreacă nu numai seara ci chiar și noaptea cu altcineva, și dacă ea n-ar fi văzut pe acel cineva părăsind casa la orele dimineții, poate n-ar fi descoperit niciodată adevărul — sau până la urmă, l-ar fi descoperit când ar fi fost prea târziu.

Și cea mai rea dintre toate fusese propria ei părere. Fusese atât de încrezătoare, de proastă, încât crezuse că el o iubește fără să-și pună întrebarea de ce un bărbat atât de fermecător și ară-

tând atât de bine, la cei douăzeci şi şapte de ani ai lui, ar fi putut vrea o femeie ca ea — o femeie care n-avea niciodată timp să se bucure de viaţă, o femeie dedicată vieţii de afaceri, o femeie care-şi lua responsabilităţile atât de în serios, încât acestea erau primul obiectiv al preocupărilor ei.

Fusese o proastă. Şi n-o încălzea deloc să ştie că nu era prima femeie pe care Giles o dezamăgise. Desigur că el îşi făcuse o meserie din asta, conştient că celelalte victime, ca şi ea, nu-şi vor trâmbiţa prostia.

Nu se simţea mai bine ştiind că-i permisese de bunăvoie să dirijeze cursul relaţiei dintre ei, s-o zăpăcească, insistând că o iubeşte şi că vrea să-şi petreacă restul vieţii cu ea. Acea vacanţă în Provence urma să fie un fel de intimitate înainte de nuntă, o lună întreagă în care să se cunoască unul pe celălalt, să devină amanţi, să se acomodeze în vederea viitorului comun.

Fusese atât de orbită de această minune, de încântarea că este iubită de el, încât nu-i văzuse nici un defect.

Tom îi spusese cu blândeţe că nu trebuia să se învinuiască singură ; exista o vreme în viaţa fiecăruia când devenea vulnerabil la acest gen de nebunie — că fusese norocoasă fiindcă soarta o oprise să continue şi o salvase înainte de a fi prea târziu.

Ca avocat al ei îi demonstrase că, dacă Giles şi cu ea ar fi fost căsătoriţi, ar fi avut de suferit mai mult decât distrugerea vieţii sentimentale. Ar fi pierdut dacă nu chiar totul, o bună parte din lucrurile pentru care muncise.

Fusese o pilulă greu de înghiţit : conştiinţa faptului că Giles, din cauza bogăţiei ei imaginare, o făcuse să creadă, cu sânge rece şi nerușinare, că o iubeşte. N-o voia pe ea, ci compania ei. Dorinţa lui fusese îndreptată nu asupra ei, ci a banilor.

Umilinţa acestei cunoaşteri era ceva ce o va urmări tot restul vieţii — acest lucru, plus conştiinţa că fusese aşa de proastă. Să te îndrăgosteşti de un impostor era scuzabil pentru o adolescentă, dar nu pentru o femeie de vârsta ei, care ar fi trebuit să ştie mai bine, ar fi trebuit să-şi dea seama... Ce ? Că îi era imposibil unui bărbat să se îndrăgostească imediat şi complet de cineva ca ea, o femeie care, mediocru de atrăgătoare, era cu greu genul după care bărbaţii să se întoarcă şi s-o copleşească cu atenţiile lor.

Nici chiar acum nu putea înţelege cum se întâmplase, cum de se lăsase atât de uşor păcălită. Se înfioră brusc, pielea făcându-i-se ca de găină în timp ce se gândea cât ar fi riscat — nu numai propriul ei viitor, dar în acelaşi timp şi al mamei ei, al salariaţilor ei şi totul pentru ce ? Pentru zâmbetele lipsite de conţinut ale unui bărbat care îşi pusese în cap, cu sânge rece, să se folosească de ea.

Era atât de lipsită de tărie, atât de vulnerabilă, atât de doritoare să se simtă iubită încât n-avusese bunul-simţ să vadă ceea ce dorea Giles cu adevărat ? Era o proastă atât de emotivă încât îl crezuse când îi jurase c-o iubeşte, când îi spusese c-o dorea ca soţie a lui ? De ce nu-l chestionase mai în amănunţime ? De ce nu-l suspectase ?

Pentru că nu-i trecuse niciodată prin cap c-ar putea cădea într-o astfel de capcană, că un băr-

bat ar dori-o, pur şi simplu, numai din cauza câştigului bănesc pe care ea îl reprezenta.

Asta, recunoscu ea, o durea cel mai tare : că fusese atât de proastă când, în tot acest timp, Giles râsese de naivitatea ei, şi în secret, făcuse cercetări asupra bogăţiei ei. Toate aceste minciuni despre dorinţa lui de a o duce undeva, într-un loc unde s-o aibă numai pentru el. Toate acele minciuni pe care le crezuse, când adevărul era că el deja se culca cu altcineva.

În New York, femeile angajează detectivi particulari care să controleze viaţile bărbaţilor cu care sunt prietene. Le considerase cinice şi prea lipsite de inimă. Acum nu mai era atât de sigură.

Să înfrunte conştiinţa faptului că îşi bătuse joc de ea însăşi era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată. Fusese nemiloasă cu sine, neascunzându-se în faţa adevărului, confruntându-se cu propriile-i defecte, propria-i prostie, dându-şi seama că în dorinţa nebună de a fi iubită, acţionase ca o persoană lipsită de inteligenţă şi respect de sine.

Până la sosirea lui Giles în viaţa ei, se considerase a fi împlinită şi suficient de fericită, aşa cum orice fiinţă umană putea fi.

Căsătorie, copii — acestea erau visuri secrete ascunse undeva într-un colţ al minţii ei. Privise în jur la relaţiile prietenilor ei, văzuse cât de dificil era ca la această vârstă să ai timp să te devotezi şi să cultivi apoi aceste legături emoţionale, şi-şi spusese plină de resemnare că, poate mai târziu, va opta pentru o căsătorie lipsită de pasiune, cu un bărbat cumsecade care va împărtăşi aceeaşi dorinţă pentru copii şi stabilitate, dar acel timp

nu sosise încă şi ea era mai mult decât mulţumită cu viaţa ei, acele aventuri de dragoste nebuneşti ale prietenilor ei nefiind pentru ea şi le privea mai mult cu amuzament decât cu invidie. Trauma relaţiilor intens emoţionale nu merita pierdere de timp şi încărcătura emoţională ce le însoţea.

Apoi, îl întâlnise pe Giles şi el îi întorsese cu susul în jos acea lume a ei, iar ea, ca o proastă ce era, îl ajutase.

Ei bine, acum suferea din cauza acelei superficialităţi.

„Extenuare" era diagnosticul pus de doctor: bolii enervante care o secătuise, aducând-o în situaţia să nu mai funcţioneze ca persoana care fusese odată.

Existaseră o grămadă de reacţii şocate din partea prietenilor ei. Cuvintele „nevroză de tinereţe" plutiseră prin aer, cu simpatie. Nici unul nu fusese atât de lipsit de tact încât să sugereze că ea suferea de ceva atât de demodat ca nefericirea provocată de o inimă zdrobită, mai ales că trecuseră douăsprezece luni de când ea şi Giles se despărţiseră. Femeile moderne nu aveau inimi care se zdrobesc, ele erau mult prea conştiente, mult prea mature. Ele cântăreau cu înţelepciune avantajele şi dezavantajele fiecărei relatii în care intrau, neavând timp de pierdut cu acelea ce nu erau profitabile. Măcar dacă ar fi urmat această cale plină de bun-simţ... Dar n-o urmase, nu-i aşa ? Şi rămăsese nu numai cu durerea de a fi fost dezamăgită de cineva despre care credea că-i pasă de ea, nu numai cu suferinta propriei nefericiri şi a mândriei rănite, dar trebuia să se mul-

ţumească cu înţelegerea faptului că nu era femeia care se crezuse întotdeauna a fi ; nu era creatura matură şi isteaţă care se lăuda ea a fi ; de fapt, era la fel de vulnerabilă ca toate reprezentantele sexului ei când era vorba de cele mai adânci dorinţe şi sentimente.

Motiv pentru care, la insistenţele doctorului ei, îşi lua această pauză forţată. Tom, avocatul ei şi unul dintre cei mai buni prieteni, fusese acela care-i oferise să folosească această căsuţă din Pembrokeshire, moştenită recent de la unchiul lui.

— Este situată undeva într-un colţ de lume, la cinci mile distanţă de cel mai apropiat sat, dar împrejurimile sunt minunate. M-am dus acolo fără să mai fi văzut acel loc. Deja îmi făcusem socoteala să vând, dar odată ce am văzut casa... Ei bine, m-am hotărât s-o păstrez şi este a ta pentru cât de mult ai nevoie de ea, Angelica.

Ar fi vrut să protesteze că nu era o invalidă, că n-o voia şi că n-are nevoie de nimic şi de nimeni, dar ştiuse c-ar fi mințit. Avea nevoie cu disperare de un loc unde să se ascundă, undeva unde să-şi poată linge rănile şi să-şi regăsească pacea interioară.

Îşi putea lăsa afacerile în mâinile experte ale lui Paul Lyons, adjunctul ei, ştia acest lucru.

Nu-l mai iubea pe Giles deloc. Cum ar mai putea ? Bărbatul pe care crezuse că-l iubeşte nu exista cu adevărat, dar nu-şi putea opri bătăile inimii când vedea un bărbat blond, cu părul albit de soare şi cu ochi albaştri. Nu se putea opri să nu se trezească singură noaptea, cu faţa rigidă din cauza lacrimilor sărate care se uscaseră. Nu se

putea opri să nu simtă că-i era imposibil să înfrunte lumea, să simtă că oricine o privea știa cât fusese de proastă !

Tom avea dreptate — șase săptămâni departe de Londra, trăind simplu și pe contul ei, era probabil ceea ce îi era necesar să așeze lucrurile înapoi la locul lor, să-și recupereze vechea ei energie și hotărâre.

Luaseră masa împreună ieri, iar apoi el venise acasă cu ea, să se asigure că nu i se întâmplă nimic ; știa că este îngrijorat în privința ei. Conștiința acestui fapt o încălzea. Ea și Tom erau prieteni de multă vreme. Mama ei îl adora și adesea sugera c-ar putea face un cuplu reușit, dar, deși erau atât de apropiați, fiecare dintre ei știa că relația lor era mai curând cea dintre un frate și o soră, că legătura lor emoțională excludea orice dorință trupească. Recent, Tom se îndrăgostise și ei îi plăcea noua lui prietenă.

Își întrerupsese călătoria la Ludlow pentru a admira orașul drăguț și a mânca ceva. Totuși, recunoscu că întârziase mai mult decât era înțelept, fiindcă acum era întuneric ; drumul de țară era neluminat și ea era bucuroasă de absența oricărui trafic, căci altfel bănuia că i-ar fi enervat pe ceilalți conducători auto cu ezitarea ei, când căuta drumul spre căsuță.

Începuse să-i crească îngrijorarea nu numai fiindcă era târziu și era obosită ; ultimele câteva mile simțise că i se accentuează starea de rău. O durea stomacul, îi era greață și era mai mult ca sigură că masa pe care o luase la Ludlow era de vină.

Pierduse în greutate mult, în ultimele douăsprezece luni, de când se despărţise de Giles. Prietenii ei începeau s-o avertizeze că devenea prea slabă, la înălţimea ei de peste un metru şaptezeci, silueta părându-i deşirată de-a binelea. Fusese forţată să recunoască adevărul acestor remarci. Acum se vedeau umbre la baza gâtului, simţea noi proeminenţe în oasele şoldurilor şi fustele îi deveniseră lejere. Sub ochi existau umbre care făceau ca ochii ei gri să pară violeţi, părul negru şi mătăsos începea să-şi piardă strălucirea şi ştia că depresia de care suferea îşi punea amprenta pe trupul ei.

Îşi promisese că-şi va petrece această vacanţă aşa cum trebuie ; plimbându-se, mâncând ca lumea, trăind simplu şi sănătos, nu ciugulind din mâncărurile ce păreau să nu se mai sfârşească niciodată şi stând închisă în atmosfera nesănătoasă a biroului ei.

Căsuţa era spartană, aşa o avertizase Tom, dar ei aveau o vară lungă şi se simţea uşurată la gândul de a locui singură undeva unde nimeni nu aştepta de la ea să-şi păstreze aspectul profesional de femeie strălucitoare şi sigură pe ea.

Acesta era necazul să fii femeie, reflectă ea mohorâtă ; natura nu le desemnase pe acestea să fie sigure pe ele. Natura se asigurase ca ele să moştenească acele gene care le făceau să tânjească, să împartă totul cu cineva. Natura era o nebună şi o ipocrită — la fel ca şi Giles, şi ea fusese cea mai mare nebună că se pusese în situaţia de a fi dezamăgită.

Văzu prea târziu cotitura şi trebui să schimbe direcţia maşinii. Acest lucru o făcu să se simtă

oribil şi să-i vină greaţă. Îşi simţi capul ca şi cum ar fi fost umplut cu cârlţi, în timp ce stomacul...

În timp ce conducea în josul câmpiei străjuite de dealuri înalte, se ruga să ajungă la căsuţă înainte ca stomacul să i se revolte complet.

Simţea cum pielea i se umezeşte de transpiraţie, acel gen de transpiraţie ce însoţeşte o boală şi apoi, slavă Domnului, când luă o curbă, luminile farurilor arătară o casă construită din piatră. Mai lungă decât se aştepta, şi, ori mintea îi juca o festă, ori se părea că există două uşi principale, separate — dar ce căuta acel gărduţ din mijlocul grădinii din faţă ?

Când opri maşina, constată cu stupoare că nu era o singură casă, ci o pereche foarte asemănătoare, de fapt. Avu timp să realizeze că Tom n-o prevenise asupra faptului că această căsuţă nu era total singură, înainte de a fi apucată de crampe violente de stomac.

Deschizând brusc portiera maşinii, aproape căzu de pe scaunul şoferului şi fu scuturată de spasme.

Tremurând şi clătinându-se, cu trupul frânt în două de violenţa spasmelor, se rugă Cerului să aibă timp să ajungă în intimitatea casei. Nu că ar fi existat cineva care s-o vadă. Nici o lumină nu se vedea la ferestrele celeilalte case şi nici un sunet în afara propriilor dinţi care clănţăneau în tăcerea perfectă. Era singură — absolut singură...

Se îndreptă încordată, uşurată să descopere că deşi se simţea îngrozitor de vlăguită, durerea şi ameţeala o lăsaseră — cel puţin pentru un timp.

Grăbindu-se înapoi spre maşină, îşi scoase poşeta şi găsi o cheie mare, de modă veche, a casei. Fără a se mai obosi să încuie maşina, descuie poarta de lemn şi alergă pe poteca ce ducea spre uşa principală.

Efortul încercării de a-şi stăpâni durerea din stomac o făcea să se simtă puţin năucă, realiză ea când încercă să bage cheia în broască. O senzaţie groaznică de slăbiciune o copleşi, întoarcerea crampelor insuportabile de stomac umezindu-i fruntea şi greaţa arzându-i gâtlejul.

În timp ce strigă şi aproape leşină pe pământul din faţa casei, fu vag conştientă de motorul unei maşini străpungând liniştea undeva, în depărtare, dar era prea ocupată cu propria-i slăbiciune pentru a-i da vreo atenţie.

Tocmai se mai calmase, lacrimi de durere şi şoc curgându-i pe faţă, gâtlejul usturând-o din cauza violenţei cu care vomitase şi se lupta cu valurile ameţitoare ale răului care începuse să încolţească din nou în ea, când auzi o voce masculină, iritată, întrebând din spatele ei :

— Ce naiba se întâmplă ?

Şi apoi, când ea încercă să întoarcă faţa, prea extenuată şi prea suferindă pentru a pune întrebări asupra apariţiei bărbatului sau enervării lui, acesta îşi dădu seama, în mod evident, cât era de bolnavă, fiindcă scoase un sunet de uimire şi îngenunche lângă ea, vorbind cu un ton mult mai blând.

— E-n regulă. Nu, nu încerca să te mişti. Ce s-a întâmplat ? Mâncare alterată ?

Durerile crampelor creşteau iarăşi. Angelica avu timp doar să dea din cap, înainte ca ele să devină atât de agresive încât să înceteze să lupte pentru a rămâne conştientă. Se lăsă să cadă în întunericul ce o aştepta, conştientă ca prin vis de cineva care o ridica în braţe, o ducea, vorbindu-i, înainte ca întunericul s-o cuprindă complet.

CAPITOLUL II

Angelica deschise ochii cu ezitare, cutremurându-se când o orbi lumina şi apoi, închizându-i la loc, simplul efort al întoarcerii feţei în direcţia luminii fu atât de extenuant încât o secătui.

Se simţea ciudat de ameţită... golită şi fragilă. Avea o colecţie de amintiri şi imagini înceţoşate, cea mai puternică dintre ele fiind o durere atât de intensă, încât chiar şi amintirea acesteia făcea să i se încordeze muşchii stomacului.

Fusese bolnavă, mai bolnavă decât îşi amintea să fi fost vreodată. Atât de bolnavă şi suportând atâta durere încât crezuse că o să moară de-a binelea — uneori şi-o dorise...

Îşi aminti că spusese că doreşte să moară şi-şi reaminti o altă voce, nefamiliară, care o oprea să rostească o astfel de nebunie, calmând-o şi mângâind-o, în vreme ce mâini necunoscute se luptau cu grozăvia fizică a bolii ei.

Cui aparţineau aceste mâini şi această voce ? Un doctor ? Fruntea i se încreţi încercând să analizeze de ce înlătura acest gând atât de categoric. Dacă nu un doctor, atunci cine ?

Un străin, cu certitudine, şi ceea ce era ciudat era descoperirea faptului că el era un străin mai

curând reconfortant decât intimidant. Dacă l-ar fi cunoscut în vreun fel, ar fi fost obligată să pretindă că n-are nevoie de asistență, dar așa, se lăsase în grija lui, permițându-i un gen de intimitate cu trupul ei răvășit de durere, intimitate pe care n-ar fi suportat-o dacă ar fi știut vocea care o liniștea, spunându-i că știa exact ceea ce îndură ea, cât de înspăimântată este, cât de vulnerabilă și slabă... Cât de puțin dorea să fie îndatorată lui sau altcuiva.

Își simțea mintea neclară și confuză ; cu cât încerca să se gândească mai clar, cu atât gândurile îi deveneau mai încâlcite. Nici măcar nu știa unde era...

Dar, da, știa — era în Wales — Pembrokeshire. Venise să se odihnească... Își încreți ușor gura. Sigur, numai să poată înlătura, din ceea ce trebuia să fie o perioadă de odihnă și recuperare, nenorocirea cu mâncarea alterată care o afectase atât de intens încât imaginile ultimelor zile nu erau decât fragmente de realitate, amestecate cu lungi perioade încețoșate, tot acest timp fiind marcat de suferința bolii.

Își aminti că sosise la căsuță — acolo trebuia să fie acum, nu-i așa ? Acest dormitor cu obloane la ferestre și cu dealuri ce se zăreau în depărtări, acest pat din fier forjat, de modă veche, atât de înalt încât îi era imposibil să atingă podeaua cu picioarele.

Se încruntă. Își aminti vag cum îi venise să vomite, încercând cu disperare să se dea jos din pat și să găsească baia. Dar fusese oprită și apoi cărată cu fermitate, acolo...

Rememorându-şi incidentul, era ciudat cum nu se simţise cuprinsă de jena firească acestor momente. Aproape ca şi cum el, indiferent cine era, fusese atât de detaşat, atât de sigur şi ferm în manipularea situaţiei şi a ei, încât ea nu simţise nimic altceva decât o dorinţă extenuantă de a se lăsa în voia lui.

O şoca să realizeze că împărţea cu acest străin o intimitate pe care n-o împărţise niciodată cu Giles. Nu intimitatea celor care se iubesc, bineînţeles, dar o intimitate care o făcea să se simtă mult mai vulnerabilă, într-un fel. Şi totuşi, nu se simţise vulnerabilă la acea vreme... nu simţise decât o recunoştinţă tulbure. Acum îşi amintea cum încercase să-i mulţumească la un moment dat, dar el îi oprise mulţumirile. Unde era el acum ? Plecase ? O lăsase singură ?

Dintr-un anumit motiv, acel gând o înspăimântă. Fără să se gândească ce face, dădu la o parte cuvertura şi cearşaful, coborându-şi picioarele spre podea şi descoperind, când făcu asta, că-şi amintise corect înălţimea patului, prea înalt pentru a ajunge la podea. Şi mai descoperi că în locul uneia dintre cămăşile ei lungi de noapte, părea să poarte cămaşa unui bărbat.

Cămaşa unui bărbat încheiată la suficient de mulţi nasturi ca să fie decentă, ca şi cum cel care ar fi îmbrăcat-o ar fi ştiut că la trezire ea şi-ar reaminti intimitatea pe care o împărtăşiseră şi care-şi luase precauţia s-o asigure că indiferent ce făcuse pentru a o ajuta la nevoie, înţelegea şi respecta dorinţa ei de a menţine distanţa. Ca şi cum el o asigura că nu fusese nimic necuviincios în apropierea lui de carnea ei. Ca şi cum ar fi ştiut

cât de şocată va fi când îşi va reaminti cum o ajutase, o cărase şi o îmbăiase.

Corpul ei se înfierbântă brusc, faţa înroşindu-i-se. Nu voia să-şi amintească nimic de acest gen. El o ajutase şi ea-i era recunoscătoare, indiferent cine era el, dar acum era din nou ea însăşi...

Îşi sprijini picioarele de podea şi stătu în picioare, sau încercă să stea în picioare, ochii mărindu-i-se din cauza surprizei când constată că picioarele refuzau s-o ţină. Când se prăbuşi la pământ avu timp doar să se ţină de marginea patului.

Următorul lucru pe care-l ştia era că uşa dormitorului fusese dată la o parte şi intră un bărbat care şchiopăta uşor când îşi croi drum către pat. El se încruntă la ea, părul lui negru fiind umed şi ciufulit ca şi cum tocmai atunci se ştergea cu prosopul. Pe maxilare se vedea umbra bărbii ce nu fusese încă rasă. Jeanşii pe care-i purta erau puţin cam largi, de parcă ar fi pierdut din greutate, de curând.

Când se aplecă s-o ajute, ea prinse mirosul săpunului lui, curat şi masculin şi-şi dădu seama că el trebuie să fi fost în baie.

— E-n regulă. Pot să mă descurc, îi spuse ea sigură pe sine, încercând să-l împingă când el o culese de pe jos şi o depuse înapoi în pat.

Privirea pe care el i-o aruncă spunea multe şi o făcu să se simtă vinovată. Ea-i datora o mare recunoştinţă, fără a mai pune la socoteală şi această ultimă datorie.

Părea incorect ca soarta să hotărască să i se întâmple asta ei, tocmai când îşi pusese în gând

ca începând din acel moment să-şi trăiască viaţa independent, şi liberă pe cât se putea de orice legătură emoţională.

Dar nu toţi bărbaţii erau ca Giles. Exista Tom, de exemplu, care îi fusese un prieten atât de bun de-a lungul anilor. Tom şi Paul, adjunctul ei la fabrică, amândoi bărbaţi în care avea o încredere deplină, amândoi dovedindu-şi prietenia şi afecţiunea pentru ea.

Dar era o diferenţă între relaţia de prietenie cu ei şi dezastruoasa relaţie pe care o avusese cu Giles. Ei erau prieteni, nu potenţiali iubiţi.

Poate că ea era genul de femeie care se simţea mai în siguranţă stabilind relaţii nesexuale cu bărbaţii. Genul de femeie care trezeşte afecţiune în rândul bărbaţilor, şi nu adoraţie.

Realiza brusc că braţele puternice care o înlănţuiau fuseseră înlăturate şi că proprietarul acestor braţe stătea acum aplecat peste ea, încruntându-se.

Avea braţe frumoase, reflectă ea absentă, tari şi musculoase, fără a fi excesiv de dezvoltate. Pielea lui era arsă de vânt, ca şi cum ar fi lucrat în aer liber.

Pentru prima oară, era curioasă în privinţa lui... Despre cum naiba apăruse la momentul potrivit. Despre ce făcea în acest loc atât de izolat. Despre unde ar fi trebuit să fie, în loc să fie aici ca să aibă grijă de ea.

— Încă nu eşti atât de bine încât să te scoli, îi spuse el cu hotărâre.

Avea o voce plăcută, adâncă şi uşor răguşită, dar nemarcată de accentul galez.

— Mă simt mult mai bine, protestă Angelica. Chiar trebuie să mă ridic. Şi aşa am consumat destul din timpul dumitale... Pielea ei se îmbujoră când adăugă nesigură... Eşti cu adevărat un bun creştin. Dacă nu apăreai când ai apărut... Se înfioră uşor, nevrând să se gândească la ceea ce s-ar fi putut întâmpla... Habar n-aveam că aici sunt două case, îi zise ea în timp ce el se îndrepta uşor. Când Tom mi-a descris acest loc, a omis să-mi spună faptul că există o pereche de case.

Îl observă cum sprâncenele i se ridică uşor şi dintr-un anumit motiv, se simţi obligată să adauge :

— Nu că nu ţi-aş mulţumi pentru tot ce-ai făcut, dar nu mai pot sta pe capul dumitale. Trebuie să ai lucruri de făcut... să vezi de casa dumitale şi...

— Aceasta este casa mea, îi spuse el inexpresiv, şi, cum gura ei se lăsă un pic, el adăugă cu calm... Când te-am găsit aproape în nesimţire la uşa mea, n-aveam nici cea mai mică idee cine erai sau ce făceai aici şi mi s-a părut mai potrivit să te iau înăuntru, în loc să te aştept să-ţi revii. Când am adus doctorul de la Aberystwyth, am stabilit că dacă în următoarele douăzeci şi patru de ore nu te vei simţi mai bine, el trebuia să-ţi găsească un pat în unicul spital local. În acel răstimp, am reuşit să descoperim cine eşti şi ce făceai aici şi, din punctul meu de vedere, mi s-a părut mai uşor să te am sub ochi, decât să te mut în casa alăturată.

El spunea toate acestea ca ceva lipsit de importanţă şi Angelica nu putea să facă altceva decât să zâmbească stingherită şi să spună :

— Ţi-am produs destule necazuri. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să te simţi jenată. A fi bolnav nu-i o fericire. Ştiu — şi eu am fost. Există momente când toţi avem nevoie de puţin ajutor.

Angelica se încruntă. Ce vrusese el să spună ? Acum, când se uită mai atentă la el, observă o slăbiciune a feţei, o ascuţire a pometţilor înalţi, sculpturali, două cute de fiecare parte a gurii, care ascundeau durere şi suferinţă.

Îşi aminti că-l văzuse şchiopătând când intrase în dormitor şi brusc, deveni neaşteptat de curioasă în legătură cu el. Şi apoi, îşi dădu seama ceea ce spusese el despre casă. Aceasta nu era casa lui Tom, ci a lui.

— Vezi, mă simt îngrozitor în legătură cu toate acestea, îi zise ea cu sinceritate. Ţi-am provocat multe neplăceri, dar acum s-a terminat, şi mă simt suficient de bine ca să mă mut în casa lui Tom. Simt că am profitat cam mult de bunăvoinţa dumitale.

— N-o să pleci nicăieri până nu spune doctorul că poţi, îi spuse el sec.

Angelica îl privi cu nesiguranţă. În atitudinea lui nu exista nimic ameninţător, nimic agresiv sau dominator, şi totuşi avea convingerea intimă că dacă ar încerca să-l sfideze, dacă ar încerca să se scoale şi să-l scutească de prezenţa ei, s-ar trezi foarte curând pusă la loc în acest pat.

O uimea ce uşor îi era să se supună forţei ce părea că emană din el ; aproape ca şi când ar fi fost uşurată să facă acest lucru, să-l lase pe el să hotărască în locul ei.

Tresări uşor, reamintindu-şi cum propriul ei doctor o avertizase că stresul sub care se aflase se putea manifesta sub forme diferite. Oare aceasta era o formă — această şovăială de a-şi lua în primire propria ei viaţă, această dorinţă ce nu-i era familiară, de a-l lăsa pe acest bărbat, acest străin, să ia hotărâri în locul ei ?

Tresări din nou, conştientă dintr-o dată cât de mult o schimbase această relaţie a ei cu Giles, distrugându-i încrederea în sine şi, deşi era, din fericire, liberă de orice formă de dragoste pe care credea că o simţise vreodată pentru el, rămăsese cu această neputinţă de a lua decizii, neîncredere în propria ei judecată, într-un fel foarte ciudat, nepotrivindu-se cu femeia care se crezuse a fi.

— S-a întâmplat ceva ? o chestionă salvatorul ei.

Întrebarea bruscă o uimi. Îşi scutură capul, puţin nervoasă din cauza intuiţiei lui, minunându-se ce ar fi putut citi el în expresia feţei ei.

— Posezi această casă de multă vreme ? întrebă ea repede, încercând să abată conversaţia într-o direcţie mai puţin personală.

El se ridică în picioare şi-i spuse scurt :

— Nu este a mea. Am închiriat-o.

Era rândul Angelicăi să se încrunte. Cuvintele lui erau destul de inofensive şi nu exista un motiv real pentru clopotele de avertizare care sunau atât de tare în urechile ei. Dar Angelica îşi conducea propriile afaceri şi lucra cu oamenii de o grămadă de vreme, ca să recunoască semnalele „fereşte-te“ când acestea apăreau în vizor. Întotdeauna îşi dădea seama când se afla în situaţia

de a păşi pe un teren minat. Şi ce se putuse afla în întrebarea ei nevinovată despre proprietatea casei, de primise acel răspuns scurt şi sec, care o prevenea că subiectul nu dorea să fie abordat ?

Şi totuşi... Şi totuşi... aşa cum stătea el acolo, cu spatele la ea, cu muşchii spatelui şi umerilor atât de încordaţi de tensiune şi supărare, Angelica simţi un tumult de senzaţii, nu suficient de puternice pentru a se asemăna cu durerea, şi totuşi destul de intense ca să fie mai mult decât o înţepătură obişnuită.

Tremură puţin, cuprinzându-şi trupul cu braţele, neplăcându-i ideea că acea intimitate fizică la care fusese forţată din cauza bolii, îşi lăsase amprente în mintea ei, chiar dacă invizibile, făcând-o să se simtă ofensată şi jignită din cauza dorinţei lui evidente de a o ţine la distanţă.

Aşa cum stătea acolo, el îşi mişcă greutatea de pe un picior pe altul, palma lui frecând absent un muşchi al coapsei, care se părea că-i provoca durere.

— Apropo, am luat legătura cu prietenul tău Tom, îi spuse el, întorcându-se din nou spre ea.

— Ai luat legătura cu Tom ? Deci îl cunoşti ?

Era nedumerită, uluită că Tom nu-i spusese nimic despre vecinul lui.

— Nu. Nu ne-am cunoscut niciodată, dar aveai telefonul lui notat în agendă.

Angelica încuviinţă dând din cap. Tom, fie binecuvântat, îşi luase precauţia de a-i scrie noul lui telefon, pentru cazul în care ea n-ar fi putut să urmeze traseul indicat de el. Se mutase cu câteva zile înainte şi ea încă nu-i memorizase noul număr.

— Nu l-am sunat până când doctorul nu mi-a confirmat că suferi de salmonella. Voia să vină aici ca să fie cu dumneata, dar se pare că avea alte angajamente.

— Da, aprobă Angelica cu un zâmbet care-i trăda afecţiunea faţă de Tom. El urma să-şi petreacă week-end-ul cu părinţii noii lui prietene. Este prima oară când se întâlnesc şi deşi el bănuieşte că ei sunt un pic cam îngrijoraţi de diferenţa de vârstă dintre ei — Tom are treizeci şi doi şi Sarah nouăsprezece, cu toate că este matură pentru vârsta ei — ştiu că el n-ar fi vrut să contramandeze. Nici eu n-aş fi vrut ca el s-o facă. De fapt, cu toate că îţi sunt recunoscătoare, n-ar fi trebuit să te necăjeşti cu mine. O infirmieră particulară ?...

Sprâncenele lui se ridicară.

— Poate, dar ele nu sunt atât de uşor de găsit în această parte a lumii, în special într-un timp atât de scurt. Tom al dumitale m-a prevenit că o să am necazuri cu dumneata, odată ce-ţi vei reveni. O doamnă foarte independentă, aşa cum te descria...

O doamnă foarte independentă. Fusese odată şi se mândrise cu asta. Acum nu mai era atât de sigură şi ştia că nici Tom. Dar, Dumnezeu să-l binecuvânteze, ca un bun prieten ce era, el ar fi avut grijă să nu-i trădeze vulnerabilitatea altcuiva.

— Cât timp a preconizat doctorul ? întrebă ea încet.

Stătuse pe capul acestui om prea mult timp. Intimitatea ce fusese între ei când ea nu fusese în stare să aibă singură grijă de ea era ceva ce

trebuia să accepte, şi totuşi acum, confruntată cu realitatea unui bărbat care înainte fusese doar o umbră, o figură nefamiliară, o pereche de mâini blânde şi capabile care păreau să ştie instinctiv cum s-o ajute şi s-o liniştească, o voce calmă, înţelegătoare, o făcea să se simtă foarte fragilă.

Privirea pe care el i-o aruncă părea să-i înmoaie rezistenţa. El avea ochi albastru-deschis, care într-o anumită lumină păreau gri ; ochi periculoşi la vedere, recunoscu ea cu un sentiment de disconfort, care se potriveau cu ceea ce începuse să bănuiască — o minte ageră.

Se întrebă într-o doară cu ce se ocupa el pentru a trăi. În această parte a lumii era evident că nu există industrie ; era un colţişor idilic pentru petrecerea vacanţei, pentru cei ce erau în căutarea păcii şi singurătăţii... Şi ce fel de muncă permitea unui bărbat să-şi ia liber fără probleme, pentru a acorda asistenţă medicală unei persoane complet străine ? Oare chiar lucra, sau era unul din acei oameni despre care citise ocazional şi se mirase, dar nu-i întâlnise niciodată — un renegat al societăţii ?

Îl măsură din cap până-n picioare, înregistrând jeanşii bine croiţi, dar cam largi pentru silueta lui. Dacă nu muncea, cum reuşea să plătească chiria acestei case ? Cum reuşea să mănânce şi să se îmbrace ?

— Aud o maşină afară, zise el. S-ar putea să fie doctorul. Ar fi bine să cobor şi să-i dau drumul în casă.

Auzul lui era la fel de ager ca şi mintea, gândi Angelica atunci când auzi şi ea zgomotul motorului unei maşini care se apropia.

Când intră în dormitor, doctorul se dovedi a fi un bărbat de vârstă mijlocie, cu un uşor accent galez şi ochi obosiţi. Când Angelica se scuză pentru a-i fi cauzat atâtea necazuri, el scutură din cap şi-i zise :

— Nu-i nimic mai periculos decât o hrană infestată. Ai avut noroc că Daniel era aici când ai leşinat.

— Am fost norocoasă, încuviinţă Angelica atunci când îşi aminti suferinţa fizică şi disperarea când se îmbolnăvise.

Deci numele lui era Daniel. O prostie din partea ei că nu-l întrebase şi singură.

— Prietenul dumitale ne-a dat numele doctorului de la Londra... Ochii grei şi obosiţi o studiară... Ai venit aici ca să te odihneşti un pic, nu-i aşa ?

Angelica se posomorî.

— El spune că sufăr din cauza stresului. Când Tom s-a oferit să mă folosesc de casa lui...

— Stres, zici ? Ei bine, atunci ai nevoie de un pic de pace şi linişte.

— Da, aprobă Angelica. Cred c-ar trebui să mă mut în casa lui Tom şi să-l las pe dom... domnul Daniel să-şi vadă de treabă.

Dintr-un oarecare motiv ea-şi simţea faţa cum i se înfierbântă pe măsură ce vorbeşte, din cauza felului gânditor în care o studia doctorul, ca şi din cauza jenei că nu ştia nici măcar numele salvatorului ei.

— Mă simt vinovată că am profitat de timpul lui, adăugă ea ruşinată. Credeam că poate o infirmieră...

— Nu există prea multe lucruri pe care Daniel să nu le cunoască în legătură cu a fi bolnav, îi spuse calm. Cât despre timpul lui, îndrăznesc să spun că dacă el n-ar fi vrut să te ajute, ar fi aranjat altcumva, fiindcă oamenii de aici sunt foarte săritori când este vorba de vecinii lor.

Doctorul se ridicase în picioare, examinarea lui luând sfârşit.

— Te vei simţi foarte slăbită câteva zile, o avertiză el.

— Dar pot să mă ridic, insistă Angelica.

Deja se hotărâse să nu mai stea pe capul lui. Şi, în afară de asta, acum când era conştientă, aproape se simţea jenată şi vinovată de a fi atât de dependentă de Daniel. Dependenţa nu era ceva cu care să fie obişnuită şi, de la dezastrul relaţiei ei cu Giles, se luptase cu înverşunare să-şi redobândească independenţa. Era foarte important pentru ea să nu depindă de nimeni, să conteze doar pe propriile-i resurse. Niciodată, niciodată nu se va mai lăsa să sufere acel gen de traumă emoţională şi dureroasă pe care o suferise cu Giles.

— Da, te poţi ridica, încuviinţă doctorul, încruntându-se gânditor spre ea, dar trebuie să te previn că nu trebuie să faci prea mult dintr-o dată. Poţi foarte uşor să ai o recădere. Salmonella nu este ceva uşor de tratat şi când este atât de gravă ca aceasta pe care ai avut-o... Se încruntă şi mai tare şi Angelica avu senzaţia că el vrea să spună ceva, dar era evident că se răzgândise, fiindcă după câteva clipe, îi zâmbi şi-i spuse cu blândeţe... Ştii că aici nu este Londra. În acest loc, noi preluăm responsabilitatea micii noastre comunităţi, foarte serios. Nu trebuie să te simţi vi-

novată că ai nevoie de ajutorul lui Daniel. Gândește-te că ți s-a acordat un „împrumut" pe care-l vei restitui într-o zi altcuiva.

El îi zâmbi din nou, își închise servieta și se îndreptă spre ușă înainte ca ea să mai apuce să spună ceva.

Angelica îl auzi pe Daniel vorbind cu el pe scări și se întrebă dacă discutau despre ea. Era o prostie să se simtă atât de vulnerabilă, atât de lipsită de apărare, conchise ea.

Era suficient de matură și suficient de înțeleaptă pentru a realiza că nu toți bărbații erau ca Giles — fusese nenorocoasă și poate un pic prostuță, dar durerea de care suferea nu era un motiv să întoarcă spatele întregului sex bărbătesc, neîncrezătoare și temătoare față de orice membru al acestuia.

Poate nu, dar ar fi o nebunie să se îndrăgostească din nou, să...

Să se îndrăgostească ? Se încruntă. Cine naiba vorbea despre dragoste ? Ce legătură putea fi între relația ei cu Giles și relația foarte, foarte diferită cu Daniel, impusă de împrejurări ?

Daniel. Repetă numele, cercetându-l cu precauție, dându-și seama că într-un fel, i se potrivea. Era un nume puternic, puțin înfricoșător chiar. Ca și bărbatul ? Îl găsea puternic și ușor intimidant ?

Era oare o tară a sexului ei, atât de constant vulnerabil, atât de conștient de slăbiciunile sale? Nu cumva din cauza acestei nesiguranțe și a temerii că viața ei se va axa numai pe muncă fusese atât de periculos de deschisă manipulării intenționate a lui Giles ? Dacă ar fi avut o persona-

litate mai puternică, mai dură, mai plină de încredere în sine, asemănătoare cu a unui bărbat, ar fi fost sigură pe ea însăşi şi n-ar mai fi sucombat în faţa farmecului superficial al lui Giles.

N-o să înceteze niciodată să se simtă vinovată că fusese aşa de proastă şi nu-şi Jăduse seama mai repede cum era Giles ? Încă o şoca să realizeze că în ochii celorlalţi, trebuie să fi fost proastă şi demnă de râs ; o femeie matură, dorind cu disperare dragoste şi siguranţă, încât nu fusese în stare să vadă adevărul.

Niciodată nu va mai lăsa posibilitatea de a fi din nou dezamăgită în acest fel. De acum înainte, relaţiile ei cu bărbaţii vor fi strict lipsite de sentimente, strict ţinute la distanţă de inima ei vulnerabilă.

Şi totuşi, inima i se strângea gândindu-se că în ciuda succesului din viaţa ei profesională, simţea acest gol, această nevoie de a se împlini ca femeie.

Se înfioră puţin închipuindu-şi cum ar mai râde bărbaţii de la parter de acest gen de vulnerabilitate. Chiar şi Tom, aşa prieten bun cum îi era, nu înţelesese această nevoie a ei de a iubi şi de a fi iubită la rândul său. Uneori, nici ea nu se înţelegea, resimţind această povară şi dorind să existe o cale pentru a o distruge, ca să nu se mai simtă vulnerabilă vreodată.

Dacă şi-ar putea distruge această nevoie interioară, atunci ar fi sigură că nici un bărbat nu i-ar deveni vreodată suficient de apropiat ca să se folosească de acest lucru, pentru a o manipula, dezamăgind-o.

Se foi neliniştită, conştientă de o furie ascuţită, datorată faptului că soarta decretase ca ea să fie atât de neputincioasă încât să n-aibă nici o altă opţiune decât să accepte ajutorul lui Daniel.

De ce oare nu fusese o femeie, cea care s-o fi găsit acolo, pe treptele de la intrare ? De ce trebuise să fie un bărbat necunoscut — un bărbat care, în ciuda hainelor lui modeste şi a aparenţei neglijente, părea să debordeze de putere şi energie, într-un fel care o făcea să se simtă şi mai slabă ?

În ciuda celor spuse de doctor, în ciuda avertismentelor acestuia, cu cât se va muta mai repede în casa lui Tom, cu atât va fi mai bine.

Îi spuse toate acestea lui Daniel însuşi, când acesta urcă scările, simţind nevoia să-i spună că doctorul, când îi dăduse voie să se ridice din pat, o sfătuise să nu facă eforturi.

— Mă simt ca şi cum aş fi abuzat de ospitalitatea şi timpul dumitale, îi zise ea cu răceală, adoptând modul ei de exprimare cel mai profesional şi încercând să nu se gândească la faptul că tot ceea ce purta pe ea era doar cămaşa lui. Şi doctorul a fost de acord cu mine că sunt suficient de bine pentru a mă descurca singură.

Oare în vocea ei se simţea un tremur când rosti această mică tiradă ? Îşi semeţise prea mult obrazul ca şi cum l-ar fi provocat s-o contrazică, şi când el n-o făcuse, ci continuase s-o privească gânditor, dezamăgirea se împletise cu uşurarea, mărindu-i neliniştea de a evada în intimitatea casei lui Tom ?

— Dacă eşti sigură că poţi să te descurci... spuse el în cele din urmă.

— Da. Da, sunt sigură... apoi, dându-şi seama că ar părea nerecunoscătoare faţă de ceea ce făcuse el pentru ea, adăugă în grabă... Bineînţeles că-ţi sunt recunoscătoare, şi dacă aş putea să-ţi mulţumesc în vreun fel...

Zâmbetul pe care i-l aruncă părea s-o ironizeze ca şi cum ar fi ştiut cât de disperată era ca să scape de el.

— Nici măcar nu-ţi cunosc numele, îi spuse ea înţepată, jenată că se simţea în dezavantaj.

Acum, când îşi recăpătase din nou conştiinţa, îşi dădea seama prea bine de faţa ei nefardată şi părul ciufulit, cămaşa de noapte împrumutată şi neobişnuită, în timp ce el stătea observând-o, protejat de siguranţa jeanşilor şi cămăşii lui. Acum, îi veneau în minte fragmente de amintiri înceţoşate, când strigase după ajutor, iar el fusese acolo, mâinile lui susţinând-o, mângâind-o cu mişcări calme şi sigure, ca şi cum ar fi ştiut instinctiv ce să facă... şi era ultimul lucru pe care dorea să şi-l amintească.

Nici o infirmieră de meserie n-ar fi îngrijit-o cu atâta conştiinciozitate. Îi era adânc recunoscătoare, dar în acelaşi timp era intens conştientă şi tulburată din cauza momentelor de intimitate care avuseseră loc între ei ; intimitate care, chiar dacă ea fusese doar pe jumătate conştientă la acea vreme, nefiind în stare decât să se supună cu recunoştinţă îngrijirii lui, îi rămăsese întipărită jenant în memorie.

Îşi amintea una din fazele speciale ale bolii, când el îi înlăturase hainele şi-i spălase pielea cu blândeţe, părând să ştie cât tânjea ea să simtă

prospețimea apei curate pe trup, înlăturând mirosul și căldura răului.

Uitându-se acum la el, i se părea imposibil ca el să fi arătat atâta grijă, atâta... atâta tandrețe. Ce se întâmpla cu ea ? El făcuse, pur și simplu, ceea ce considerase că este necesar. Doctorul îi spusese că în această parte a lumii vecinii se ajută unii pe alții. Nu exista nici un motiv pentru ea să fie atât de intens conștientă de el — atât de intens de conștientă, ca și cum pielea ei memorizase atingerea mâinilor lui într-un asemenea grad încât acum...

Înghiți în sec, frânându-și gândurile nebune și aproape se răsti :

— Nu mai pot sta aici.

Îi văzu sprâncenele care se împreunară și-și mușcă buzele. Ce naiba se întâmpla cu ea ? Se comporta ca o nebună. Ca o femeie speriată brusc de intimitatea cu un bărbat față de care simțea o atracție sexuală periculoasă, și nu era cazul.

Nu existase nimic sexual în modul în care o ajutase el. Nu existase nimic în comportamentul lui care să indice că o simțise ca pe o femeie. Nu, numai ea fusese conștientă de masculinitatea lui, descoperi fata cu amărăciune. Și totuși, de ce ar fi interesată de el ? Nu era atât de arătos, cu părul blond, așa cum fusese Giles. El era prea aspru, prea colțuros, prea bărbat ca să posede acel gen de atracție. Și chiar dacă nu exista nimic agresiv de natură sexuală la el, ea știa din instinct că era genul pe care femeile îl găseau extrem de excitant. Nu era bărbatul care s-o atragă pe ea. Întotdeauna evitase acest tip particular, găsindu-l ușor intimidant, iar cei ca el o evitau în mod o-

bișnuit, realizând că ea nu era genul care să le răspundă.

Era relația ei cu Giles cea care o lăsase atât de vulnerabilă, atât de rănită și atât de lipsită de încredere în sine încât devenise dureros de conștientă de acest om ca bărbat. Când acesta făcu un pas spre ea, se trezi că tremură. El văzu și se încruntă.

— Ești încă prea slăbită ca să te ridici, îi spuse el scurt. O să rămâi aici la noapte, iar în cursul dimineții, dacă te vei simți bine, o să vedem posibilitatea de a te muta în cealaltă casă.

Ar fi trebuit să obiecteze, să-i spună că ea era aceea care lua hotărârile, că era dreptul ei să și le asume, că era o femeie adultă și n-avea de gând să-l lase să-i dicteze în nici un fel, dar încă tremura în interiorul ei, încă era teribil de conștientă de faptul că-și dorea ca el să se fi îndepărtat de ea.

— Am venit să văd dacă te-ai descurca cu un pic de supă de carne, îi zise el schimbând subiectul.

Supă de carne. Ea-l privi ca și cum i-ar fi citit gândul, iar bărbatul zâmbi ușor și-i explică :

— Nu, n-am pregătit-o eu. Mi-a dat-o soția fermierului când m-am dus după lapte și ouă. Auzise că nu te simți prea bine.

— Ferma este departe ? îl întrebă ea.

— Nu chiar, câteva mile, asta-i tot. Mă duc până acolo în fiecare zi.

Câteva mile. Ea înghiți în sec. La Londra, ea nu mersese pe jos mai mult de o sută de yarzi. Gândul de a merge câteva mile, în starea ei, o făcu să se bucure că-și adusese mașina. Și apoi,

fără să-i fi trecut prin cap, ea se uită în mod automat la piciorul vătămat al lui Daniel.

— Exercițiul fizic îi prinde bine, îi spuse el sec, ghicindu-i gândurile atât de evident, încât ea se înroși de jenă.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Eu eram doar...

— Te întrebai cum am reușit să merg atât de departe, adăugă Daniel cu indiferență, în locul ei. La început n-a fost ușor, dar este ca orice alt lucru ; ceva cu care te obișnuiești. Ajută la întărirea mușchilor afectați — sau cel puțin așa mi s-a spus.

Oare era amărăciune ceea ce se auzea în vorbele spuse cu severitate ? Se întrebă ce-i produsese o astfel de invaliditate. Se rănise într-un accident ? Se trezi că tremură la acest gând și se supără pe ea însăși de a fi atât de îngrijorată. Ce treabă avea ea cu ceea ce i se întâmplase lui ?

— Ei bine ? o îndemnă Daniel, în timp ce ea se lupta cu propriile-i emoții și se uita la el nedumerită. Supa de carne, îi reaminti el. Ai vrea un pic ? Doamna Davies a trimis și niște pâine făcută în casă. Am făcut rost de o sobă în bucătărie și mi-am încercat mâna, dar trebuie să recunosc că n-am avut succes.

El încercase să-și facă mâna cocând pâine. Angelica înghiți anevoie, uitându-se la el.

— Pe această coastă avem uneori niște furtuni foarte puternice, îi spuse el sec. Este posibil să rămâi aici blocat fără electricitate, câteva zile. A ști de toate este o necesitate și dacă curentul se întrerupe, soba este unica sursă de căldură. Prietenul dumitale trebuie să-și instaleze și el o sobă

în acest loc, mai ales dacă intenționează să-l folosească în timpul iernii.

— O să-i spun, răspunse Angelica. Și, da, aș vrea puțină supă.

— Bine. În acest caz, cred c-ar fi bine să mergem la parter și să vedem cât de puternică te simți, odată ridicată în picioare.

În momentul în care Angelica-și coborî picioarele pe podea, el se îndreptă spre ea și înainte ca ea să fi putut protesta, o prinse în brațe.

Cămașa cu care era îmbrăcată se ridică, dezgolind albeața coapselor zvelte și, deși ea știa că el o mai cărase în acest fel în multe ocazii, acum, când era perfect conștientă, își dădea seama intens de intimitatea strângerii lui, de forța și căldura ce radia din carnea lui, acolo unde o atingea, de modul în care se sprijinea de el cu capul cuibărit în umărul lui, sânii înțepând ușor pieptul lui, brațul lui susținând-o, iar celălalt ținând-o strâns, neavând altă alternativă decât să-l apuce de gât cu mâinile. Ea protestă.

— Te rog, pot merge.

— Vrei să spui că crezi că poți, o luă el în râs. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este să leșini și să cazi pe scări. Să vedem cum o să mergi când o să ajungi la parter, înainte de a te aventura mai mult, nu vrei ?

Asta era culmea, decise Angelica. Să-i spună ei ce putea și ce nu putea face. Să zacă așa, când era perfect în stare să hotărască singură. Dacă nu i-ar fi datorat atât de mult, i-ar spune ea în anumiți termeni că nimeni nu-i comandă, că nici unui bărbat nu-i este permis să-i domine viața...

De acum înainte. Învățase într-un mod dur pericolul de a deveni prea dependentă de un bărbat și era o lecție de care va ține cont toată viața.

Scările casei erau foarte înguste și Angelica se trezi că-și reține respirația, brațele strângându-l mai tare pe Daniel când o duse în jos pe scări.

— E-n regulă, o asigură el. Nu te voi scăpa. Dacă nu te-am scăpat încă, nu cred că este cazul să te neliniștești c-aș face-o acum.

Din anumite motive, cuvintele lui care aveau intenția s-o liniștească îi aduseră imagini pline de intimitate în mintea-i prea tulburată, încât se trezi încercând cu disperare să-și îndepărteze trupul de al lui. Bătăile inimii lui erau ușor neregulate ca și cum, de fapt, el o găsea mai grea decât pretindea.

El trebuie s-o mai fi cărat așa și înainte, dar ea nu fusese în stare să înregistreze astfel de lucruri ca încordarea puternică a mușchilor lui, răsuflarea fierbinte pe pielea ei, căldura trupului și mirosul care-i stimula simțurile într-un mod pe care nu-l mai cunoscuse vreodată, nici chiar cu Giles.

Spre nefericirea ei, își putea simți corpul reacționând la apropierea lui, într-un fel care o făcea să dorească cu disperare să scape din brațele lui.

Ce se întâmplă cu ea ? După Giles, ea își spusese că niciodată, niciodată nu se va implica emoțional și sexual cu un bărbat. Era prea periculos — prea dureros.

Giles o făcuse să-și dea seama cât de periculos era să-și permită să iubească. Era norocoasă că descoperise adevărul despre el înainte de a se im-

plica prea tare. Şi aşa fusese rănită, dar, slavă Domnului, nu în mod fatal şi, cu puţină luciditate, îşi putea da seama că mândria îi fusese mai afectată decât inima.

Chiar şi aşa fusese o lecţie binevenită şi una care-i arătase clar cât de periculos este să-ţi laşi poftele feminine să-ţi preia controlul vieţii.

— Iată-ne ajunşi, îi zise Daniel când atinseră capătul de jos al scărilor. Ţi-am spus că vei fi în siguranţă.

În siguranţă. Ciudat cum aceste cuvinte făcură să i se accelereze pulsul şi inima să-i bată, avertizând-o.

— Dacă nu te deranjează, vom mânca în bucătărie. Eu îmi petrec mai mult timp acolo.

Deschise uşa cu piciorul şi o transportă în încăperea caldă, mirosind plăcut a mâncare. O aşeză într-un scaun confortabil de lângă sobă.

CAPITOLUL III

— Cum este supa ?

— Minunată, răspunse Angelica cu sinceritate.

Ea golise farfuria şi-şi simţea stomacul plin într-un mod plăcut, deşi bănuia că vor mai trece câteva zile înainte de a putea digera feluri de mâncare mai solide.

Scârbos lucru, trebui să recunoască ea, dar intoxicaţia alimentară de care suferise o slăbise mai mult decât îşi dăduse seama. După mai puţin de o oră de stat la parter, învăluită de căldura sobei, fără să se mişte deloc din scaunul ei, simţea încă o grămadă de înţepături şi dureri care o preveneau că nu va fi uşor să renunţe la luxul de a fi cocoloşită şi îngrijită de Daniel, pentru a rămâne singură şi a se îngriji de ea însăşi.

Simplul fapt că avea această ezitare, dorinţă de a rămâne cu el, o făcea şi mai hotărâtă să plece şi, cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Din acest motiv, imediat ce-şi termină supa, se forţă să se ridice în picioare şi înainte ca Daniel s-o poată opri, strânse ambele lor farfurii şi le duse la chiuvetă, cu intenţia de a le spăla.

Vocea autoritară a lui Daniel o opri.

— Lasă-le... Ți-ai petrecut ultimele șaptezeci și două de ore în pat, îi spuse el scurt când ea îl privi. O să treacă zile întregi până-ți vei recăpăta forțele. Nu vreu să ai o recădere.

— N-am de gând să mai am, îl contrazise Angelica cu vocea ridicată. Crede-mă, îți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut, dar tot ce mai vreau acum este să ajung din nou pe propriile-mi picioare și să te las în pace.

Ceva părea să se înăsprească în ochii lui atunci când se uită la ea.

— Ești independentă, nu ?

Ea-și ridică obrazul, semeață.

— Printre altele, află că sunt.

— O femeie de carieră care n-are timp pentru sentiment sau slăbiciune.

Vocea lui suna atât de furioasă, că ea nu-și putu permite nici un răspuns.

— Genul de femeie care crede că nimic nu contează în afara îndeplinirii propriilor ei ambiții.

Constatarea lui dură o provocă să-i răspundă :

— Și dacă sunt ? Presupun că ești tipul de bărbat căruia îi place ca femeia lui să fie neputincioasă și vulnerabilă.

Mersese prea departe, spusese prea mult. Fața care se întoarse spre ea părea dăltuită în piatră.

— Îmi pare rău, se scuză ea țeapănă. Ai fost foarte amabil cu mine.

— Pentru că ai fost neputincioasă și vulnerabilă, vrei să spui. Ei bine, pentru informarea dumitale... se întrerupse strângându-și buzele... Întotdeauna este mai greu să fii convalescent decât bolnav. Este greu să accepți limitele propriului

trup, în special când ești obișnuit să fi fost complet sănătos.

— Da, încuviință Angelica rigidă.

Voia să se scuze că era atât de certăreață, să-i explice că motivul pentru care era atât de disperată să ajungă pe picioarele ei era fiindcă îi era teamă, teamă de a deveni prea dependentă de el. Era atât pentru binele lui cât și al ei propriu... dar era prea mândră, prea conștientă de sine ca să fie atât de sinceră cu el. El îi cunoștea deja toate secretele trupului și ea nu putea, nu îndrăznea să i le destăinuiască și pe cele ale minții ei.

În loc de asta, întrebă cu șovăială :

— Ai fost bolnav ? Doctorul mi-a spus.

— Da.

El nu mai spuse nimic altceva, ocupându-se să facă o cafea și Angelica știu că, indiferent ce se întâmplase cu el, nu era ceva ce intenționa să discute cu ea. Era prostesc să se simtă jignită, dată la o parte, aproape repezită, dar totuși așa se simțea și trebui să se lupte pentru a se opri să nu spună că nu mai voia nici un fel de cafea și ar vrea să se întoarcă la etaj. Ca un copil care plânge să i se dea atenție, recunoscu ea cu cinism, dar trecuse de mult de vârsta copilăriei, și n-ar fi fost înțelept să se lase pradă impulsului nebunesc de a se sprijini, pur și simplu, pe acest bărbat, lăsându-l să facă parte din viața ei.

El o ajutase așa cum un vecin îl ajută pe celălalt, din motive de necesitate, și nimic altceva. Acest sentiment de intimitate, de apropiere de el, era ceva cu care se lupta, ceva ce nu trebuia lăsat să se dezvolte... Nu-și primise lecția de la Giles ?

La aproape douăsprezece luni de la ieşirea lui Giles din viaţa ei, încă mai suferea din cauza efectului „de după" al cruzimii lui. De aceea, la urma-urmei, se afla ea aici, să dea timp trupului şi minţii să-şi revină după tensiunea la care fusese supusă. La vremea când descoperise necinstea lui Giles, nu fusese în stare să facă nimic altceva decât să recepţioneze şocul şi să continue, prea implicată în negocierea unui important contract pentru firmă, ca să riste preluarea controlului vieţii ei de către emoţii şi îşi înăbuşise ceea ce simţise. Acum, deşi trecuse peste perioada acută a realizării faptului că Giles n-o iubeşte, deşi era bucuroasă că descoperise adevărul despre el la timp, deşi nu mai simţea nici urmă de dorinţă pentru el, încă avea probleme cu efectele fizice şi psihice ale reţinerii pe care şi le impusese trupului şi minţii.

„Stres" îl numise doctorul ei. Ea ştia că era efectul întârziat al descoperirii adevărului despre Giles, al confruntării cu faptul că „a avea totul" era o glumă crudă. Ce doritoare ar fi fost să-şi împartă cu Giles responsabilităţile unei companii pe care o conducea singură. Ce-ar mai fi vrut să joace un rol mic în cadrul companiei, pentru a se bucura de plăcerea de a fi mamă şi soţie. Fusese atât de proastă... îşi recunoscu ea cu cinism. Oamenii nu se îndrăgostesc de femei ca ea. Bărbaţii considerau femeile cu o carieră plină de succes intimidante, aproape înfricoşătoare, sau cel puţin aşa începea ea să creadă.

Cafeaua pe care i-o aduse Daniel mirosea tentant. Înconjură ceaşca cu mâna, savurându-i aroma.

— Ia-o ușor, o avertiză Daniel, urmărind-o cum o bea nerăbdătoare. Nu este decofeinizată, și mi-e teamă că stomacul tău încă este slăbit.

— Nu când este vorba de asta, îl asigură Angelica cu un zâmbet.

Cafeaua tare, fierbinte era unul dintre viciile ei ; Tom glumea adesea pe seama ei despre faptul că, deși refuza alcoolul, în ciuda câtorva încercări nu fusese niciodată în stare să renunțe la cafea.

— Ah, ești dependentă de cafea, spuse acum Daniel, întorcându-i zâmbetul.

Când zâmbea, întreaga lui față se schimba, gândi ea oprindu-i-se răsuflarea, în timp ce inima i se zbătea în piept la șocul căldurii lui bruște și neașteptate.

— Este nerecomandabil, nu-i așa ? reuși ea să spună, mișcată. Aproape toți prietenii mei au trecut pe cafea decofeinizată și mă simt îngrozitor de vinovată că nu i-am urmat. Am încercat de câteva ori.

Ea încerca să umple tăcerea care devenise dintr-o dată foarte intimă și periculoasă. Și totuși, de ce reacționa așa când un bărbat îi zâmbea ? Era oare atât de slabă și neputincioasă încât hotărârea ei de a-și trăi viața pe cont propriu se topea din cauza unui zâmbet ? Era într-adevăr atât de setoasă de apropierea unei alte ființe umane încât era gata să sucombe la acest zâmbet, să citească în el ceva ce bunul simț îi spunea că nu poate să fie ? Ce era în neregulă cu ea ? Avea o viață bună, plină și satisfăcătoare, prieteni buni ca Tom. Și atunci de ce simțea un gol dureros înăuntrul ei ?

— S-a întâmplat ceva ?

Întrebarea pusă pe un ton blând o făcu să tresară. Privirea ei neliniştită o întâlni pe a lui ; ochii cei albaştri o observau cercetător.

Îşi înghiţi răspunsul automat, ştiind că s-ar cunoaşte că este o minciună şi-l înlocui cu un adevăr pe jumătate, scuturându-şi capul şi zicând :

— Nu chiar. Doar că-mi doream să nu mă fi oprit pentru a mânca la acel restaurant.

— Fiindcă te-ai îmbolnăvit, sau fiindcă boala te-a făcut dependentă de mine ?

Provocarea lui o făcu să tacă. Ştiuse din instinct că el ar fi foarte perceptiv, dar nu atât de perceptiv şi rapid încât să recunoască ceea ce ea credea a fi cunoscut numai de ea însăşi.

— Nimănui nu-i place să fie dependent de un străin, răspunse ea cu prudenţă.

Îşi terminase cafeaua şi când el se aplecă pentru a-i lua ceaşca, ea se dădu înapoi, în mod automat. Devenise atât de periculos de conştientă de el, în toate felurile în care n-ar fi trebuit să fie. Simplul fapt că era cu el devenea un gen de încordare fizică şi psihică pe care nu o putea stăpâni.

— Din cauză că sunt un străin, sau din cauză că sunt un bărbat ? o întrebă el insistent.

Nu-şi putu reţine roşeaţa care-i coloră faţa, urând modul în care el o făcea să se simtă — stângace şi speriată ca un copil.

— Ai făcut ceea ce trebuia făcut, şi eu... eu îţi sunt recunoscătoare pentru asta, îi spuse ea stingherită.

— Ai putea să-mi fii recunoscătoare dar ţi-e teamă de mine, ca şi cum te-ai aştepta să sar la

dumneata în orice moment, îi spuse el înțepat. De aceea ești atât de nerăbdătoare să te muți, deși amândoi știm prea bine că nu ți-ai revenit suficient pentru a te descurca de una singură.

— Nu, negă ea imediat, îngrozită de ceea ce spunea el.

Chiar o credea atât de lipsită de maturitate, atât de proastă ca să-și imagineze că el era acel gen de bărbat ? Departe de asta... Adevărul era...

Adevărul era că îi era teamă. O speriau propriile ei reacții. Propriile ei dorințe care tindeau să-i scape de sub control.

El o studie pentru o clipă și apoi spuse încet :

— Bine. Acum că am clarificat situația, hai să lăsăm prostiile la o parte în legătură cu mutatul tău, până când vei fi în stare s-o faci, vrei ? Și fiindcă am atins subiectul, conștientă sau nu, eu nu constitui un pericol. Nu este genul meu să mă pretez la astfel de abuzuri, indiferent cât de atrăgătoare și tentantă ar fi femeia.

Angelica îl privi, știind că se înroșise toată și că lui nu putea să-i scape acest fapt.

El o descrisese ca fiind atrăgătoare și tentantă. Sigur că trebuie să fi exagerat, flatând-o. Nu voia să spună că ar găsi-o atrăgătoare și ea era o nebună dacă credea asta. Mai mult decât o nebună... Nu învățase nimic din experiența cu Giles ? Nu-și spusese de atâtea ori că începând de acum încolo își va trăi viața în mod independent, că nu va permite ca emoțiile să ocupe vreun loc în viața ei ?

De ce, când în ultimele douăsprezece luni gândul de a se implica emoțional cu cineva o făcuse să simtă teama și încordarea cea mai adâncă, se

sucumbase brusc, aproape peste noapte, de la o zi la alta, astfel încât ajunsese la căsuţă într-un fel şi se trezise din boală ca o altă femeie ?

Oare era din cauza intimităţii inconştiente dintre ei, chiar dacă era o intimitate dictată de necesitate şi nu de dorinţă, dar avusese un asemenea efect asupra ei încât acum descoperea că-i era imposibil să-l privească pe Daniel ca pe un străin ? De aceea era atât de intens conştientă de el ? De aceea simţea acel ghem dureros în stomac şi i se oprea răsuflarea ori de câte ori el se apropia ea ? De aceea se comporta ca o nebună, şi acum avea în vedere acea nebunie prostească de a continua să stea cu el ? Ce naiba se întâmpla cu ea ? Ştia cât de imperativ era să rupă această intimitate. Atunci, de ce nu făcea asta ? De ce nu se muta pentru a se proteja de pericolul pe care-l reprezenta el ? Pentru că era o nebună, de aceea, îşi spuse ea cu amărăciune, când Daniel luă ceştile amândurora şi mai făcu o cafea.

*

* *

Până la urmă, mai trecură alte trei zile până când ea îşi reveni suficient şi Daniel încuviinţă că s-ar putea descurca singură, mutându-se în casa lui Tom.

În acest răstimp ea învăţase mult mai multe despre sine decât despre el. El avea un dar de a-i face pe oameni să fie sinceri, descoperi ea, un fel de a o încuraja să vorbească despre sine fără să o facă să se simtă că ar cerceta-o sau ar provoca-o.

O făcea să se simtă că este interesat de ea, că era important pentru el să afle totul despre ea.

Numai când ajunse la relaţia ei cu Giles ea fu prudentă, nevrând să recunoască cât de proastă fusese.

Plouase toată dimineaţa. După micul dejun, Daniel dispăruse la fermă. Vrusese să meargă şi ea, dar el îi spusese că mersul ar fi obositor pentru starea în care se afla.

Nedorind să-i impună compania ei, când probabil el se folosea de pretextul cu adusul laptelui şi alimentelor pentru a avea puţin timp liber, evită să-i spună că ar putea ajunge acolo cu maşina, dar în loc de asta, îi spuse că era timpul să înceapă împachetarea pentru a fi gata să se mute la uşa alăturată.

Îi fusese ruşine să descopere cât de mult îi displăcea să doarmă din nou în cămăşile ei de noapte, când Daniel îi adusese lucrurile din maşină, cât de mult îi lipsea intimitatea de a îmbrăca tricourile lui. Imaginaţia ei rebelă reuşise s-o convingă că mirosul lui era impregnat în ţesătură şi astfel, de câte ori dormea, era aproape ca şi cum ar fi dormit în braţele lui.

Acest gând o înspăimântă atât de tare încât îşi petrecu dimineaţa următoare evitându-l pe Daniel. Nu era obişnuită cu această percepere intens senzuală a unui bărbat. Chiar când se crezuse îndrăgostită de Giles, această dragoste fusese mai mult cerebrală decât senzuală. Fusese mai curând uşurată decât enervată când el nu arătase nici o înclinaţie de a face dragoste cu ea, acceptând când el îi spusese că voia ca relaţia lor

fiecă să fie ceva special şi de valoare, ceva preţios ce va începe odată cu căsătoria lor.

De-abia mai târziu realizase ea, mai mult din întâmplare, că el intenţionase, cu sânge rece, să nu facă dragoste cu ea pentru a o înnebuni de dorinţă, şi astfel să nu cerceteze mai cu atenţie motivele lui de a o grăbi spre căsătorie. Lui nu-i trecuse niciodată prin minte că ea era atât de lipsită de experienţă în domeniul sexual, încât nu simţise nici un fel de frustrare sexuală, aşa cum crezuse el.

Şi totuşi acum, cu aceeaşi lipsă de experienţă, era intens conştientă de o dorinţă ce creştea în ea, o nerăbdare prostească, aproape adolescentină, de a se comporta într-un fel necaracteristic pentru ea, care ştia că acea vreme trecuse, în curând va avea treizeci de ani şi din cauză că era dedicată muncii ei, în viaţa ei nu exista loc pentru a experimenta altceva.

Dar de ce acest bărbat ? Din cauza acestei intimităţi forţate, din cauză că fusese ruptă de toţi şi de toate care-i erau familiare ? De fapt, o ocazie de a se comporta într-un fel pe care nu l-ar fi avut în mod normal în vedere ? Sau fiindcă ştia că dorindu-l pe Daniel era în siguranţă, neexistând pericolul de a intra în ceva periculos, în afară de visuri prosteşti ? Fiindcă ştia că el nu simţea o dorinţă similară cu a ei. Încercă să-şi închipuie cum s-ar simţi cu un bărbat interesat sexual de ea, un bărbat care ar fi dorit-o. Bineînţeles că ar fi fost îngrozită... Doar dacă... doar dacă acest bărbat nu era Daniel. Ridicol ! Bineînţeles că ea nu voia ca el s-o dorească. Luase o hotărâre irevocabilă după Giles, că nu se va mai

implica niciodată emoţional cu un bărbat. Şi avea intenţia să nu se abată de la această hotărâre.

Dar atunci de ce se lăsa să viseze, să-şi facă visuri prosteşti despre Daniel, un bărbat pe care-l cunoştea de mai puţin de o săptămână, un bărbat care, în ciuda faptului că o făcuse să-i destăinuiască o bună parte din viaţa ei, nu-i spusese nimic despre el ?

Ştia despre el un pic mai mult acum, decât atunci când îşi recăpătase cunoştinţa. Numele lui era Daniel Forbes. Locuise aici, în această casă, în ultimele şase luni. Habar n-avea unde locuise înainte. Nu ştia nici cum îşi câştigă existenţa, sau dacă lucra într-adevăr. Când încercase să-l chestioneze despre aceasta el o ignorase sau îndreptase conversaţia în altă direcţie.

Începuse să suspecteze că şchiopătatul lui era o urmare a unui accident, dar din nou el îi spusese atât de puţine despre el şi viaţa lui încât totul rămase la nivel de presupunere. Amintindu-şi cât de credulă fusese în legătură cu trecutul lui Giles, îşi spuse că numai cineva care avea ceva de ascuns refuză să fie deschis cu alţii. Descoperi că această conştiinţă a prezenţei fizice a lui Daniel, care creştea din ce în ce, era împletită cu suspiciune.

Era oare, se întrebă ea, predispusă a fi atrasă doar de bărbaţii care i-ar provoca suferinţă ?

Şi totuşi, fuseseră şi alte dăţi — dăţi când Daniel o făcuse să-şi uite suspiciunile, când o făcuse să râdă povestindu-i primele lui încercări de a face marinărie şi a pescui, dăţi când jucaseră scrabble şi o uimise cu adâncimea cunoştinţelor

lui, care denotau un om cu o inteligenţă considerabilă.

Dar asta nu însemna că el îşi folosea inteligenţa în mod constructiv. El vorbea în mod obişnuit despre ieşirile la pescuit, despre lucrul la fermă, ajutând la strânsul grânelor, dar în aşa fel, încât ea rămase cu impresia că era suficient de flexibil pentru a trăi şi în altă lume şi că de fapt, în esenţă el era un călător.

Cât despre trecutul lui, el nu-i spusese aproape nimic. Aflase dintr-o conversaţie întâmplătoare că el are treizeci şi cinci de ani, că nu era şi nu fusese niciodată căsătorit, dar habar n-avea dacă avea altă familie.

Ea, pe de altă parte, spre necazul ei, îi spusese atât de multe despre sine încât el ar fi putut să-i scrie biografia. Numai când venise vorba despre Giles ea nu dezvăluise nimic, în parte pentru a-şi ascunde propria prostie, în parte fiindcă o intuiţie feminină o făcuse să ezite să recunoască faptul că ea, la aproape treizeci de ani, era sexual atât de inexperimentată ca o fată de optsprezece ani.

Îi vorbise câte ceva despre Tom, despre rolul lui în viaţa ei, despre prietenia lor şi recunoştinţa pe care o avea pentru el, şi doar atunci văzuse o frântură din Daniel cel ascuns.

— Eşti norocoasă, îi spuse el încet. Prietenii buni sunt greu de găsit.

Mai târziu, ea se întrebase dacă nu cumva în spatele vorbelor liniştite, nu se aflase tristeţe ; dacă lăsase să se citească în ele sugestia că el avea nevoie de prietenie. Şi dacă avea nevoie, prietenie este ceea ce voia el de la ea ?

Era, în mod sigur, mai lipsită de risc decât dorința tânjitoare care părea să crească în intensitate, cu fiecare zi ce trecea.

Sperase ca locuind în imediata lui apropiere să-i descopere niște defecte care s-o facă să-l vadă într-o lumină mai realistă, dar nu se întâmplase nimic din toate acestea și, a doua zi dimineața, se mută în căsuța lui Tom. Ar fi trebuit să fie bucuroasă. La urma-urmei, pentru singurătate venise ea aici, avea nevoie să stea singură pentru a-și recupera forțele fizice și psihice, să-și încarce bateriile. Firma ei îi cerea atenție deplină și era conștientă că în ultimul timp nu prea-i acordase acest lucru, că se lăsase prea mult pe seama adjunctului ei.

Nu că lui Paul i-ar fi păsat. Era tânăr și ambițios și părea încântat să înfrunte provocarea — nu făcuse și ea o dată acest lucru ? Din cauza lui Giles nu se mai bucurase de această provocare pe care i-o dădea munca, aceasta devenind între timp o povară ? Simțea ca și cum conducerea firmei o lipsea de dreptul de a-și trăi viața, de a-și găsi împlinirea în alt mod.

Vremea devenise furtunoasă și umedă, dar înainte de plecarea la fermă, Daniel îi spusese că prognoza timpului prevedea o încălzire.

— Dacă mâine este frumos, am putea începe cu o mică plimbare... Să vedem cum te simți după aceea. Este surprinzător să constați cât de mult durează până treci peste așa ceva.

Ar fi vrut să întrebe cum de știe, dar se abținuse, știind că nu i se va răspunde la întrebare.

Relația lor, dacă se putea numi astfel, era numai dintr-un anumit sens, gândi ea frustrată.

Uneori se simţea ca un copil sub controlul unui adult — era vulnerabilă faţă de Daniel, aşa cum el nu era faţă de ea. Şi totuşi mâine, când va fi mutată în căsuţa lui Tom, nu va mai exista nimic care s-o oblige să continue cu cunoştinţa lor. Putea, dacă dorea, să-i mulţumească pentru tot ceea ce făcuse pentru ea şi apoi, încet şi hotărât, să închidă uşa după el. Ştia că nu va face aşa, că se va lăsa în voia prostiei şi inimii ei încrezătoare.

Era plecat de mai multă vreme decât îşi închipuise. Se trezi că începuse să străbată bucătăria în lung şi-n lat, neliniştită, uitându-se pe fereastră, hotărârea de a se pregăti pentru mutare fiind uitată.

Era caraghios, îşi spuse ea, aşezându-se şi încercând să se concentreze pe cartea aleasă la întâmplare din rafturile camerei de zi. Se întrebă câte din cărţi erau ale lui Daniel. Ele arătau o gamă largă de interes şi includeau câteva din lucrările ei favorite de ficţiune, ca şi manuale de tehnică şi ştiinţă, biografii ale multor personalităţi istorice şi politice.

Cartea, o apariţie nouă a unuia dintre autorii ei preferaţi, nu reuşi să-i reţină atenţia. În mod normal, când Daniel se ducea la fermă, se întorcea într-o oră, o oră şi jumătate. De data aceasta trecuseră peste două ore. Dacă se întâmplase ceva cu el ? Cu invaliditatea lui...

Devenea ridicolă, îşi spuse ea, şi la îngrijorare se adăugă furia că se lăsa pradă îngrijorării pentru un bărbat care-i era străin.

Era ca şi cum, subit şi periculos, el îi devenise de neînlocuit şi ea devenise dependentă de

el. Asta o îngrozea, făcând-o să se cutremure, refuzând să cedeze impulsului de a închide cartea și a alerga spre fereastră.

Ce se întâmpla cu ea ? Învățase doar cât de necesar era să fie sigură pe sine, la început, cu ocazia morții tatălui ei, când realizase că trebuia să găsească o cale pentru a o susține pe mama ei, atât emoțional cât și financiar, făcând ca firma să continue să meargă ; și, mai târziu, prin Giles.

Nu-și dăduse seama până recent, când boala o forțase, dându-i timp să gândească, cât de mult începuse să se teamă de povara propriilor ei responsabilități, și cât de tare voia o parte a ei să scape de ele.

Dar acum, avea ceva mult mai periculos de care trebuia să se îngrijoreze.

Cum putuse să devină atât de dependentă de Daniel într-un timp atât de scurt ? Era din cauza bolii și a neputinței ei ? Sau din cauza a ceva mai profund, ceva mai îngrijorător ?

O jumătate de oră mai târziu, când el încă nu se întorsese, îi trebui orice fărâmă de voință pe care o poseda să se oprească pentru a nu ieși în drumul ce ducea spre fermă ca să se uite după el.

Își spuse că existau nenumărate motive pentru care el ar fi putut să întârzie, că dacă el alesese să dispară fără nici un fel de explicație era treaba lui și nu a ei.

Și totuși, când îl auzi deschizând ușa din spate, sentimentele care o copleșeau erau atât de intense încât simți cum ochii i se umplu de lacrimi

datorate supărării şi uşurării. În timp ce încerca să şi le oprească, îl auzi spunând încet :

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar n-am gândit că fiind ultima noastră seară împreună, ar trebui să o petrecem într-un mod special, aşa că am coborât în sat să cumpăr o sticlă de vin care să meargă cu friptura de vacă pe care mi-a vândut-o doamna Davies.

El îi zâmbea, scoţându-şi haina, iar pe moment atenţia ei fu distrasă de mişcările muşchilor lui, emoţiile ei atingând o cotă periculoasă, împărţite între furie şi remuşcări când îi ascultă explicaţiile pentru absenţă.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă el intuind, punându-şi cumpărăturile pe bufet şi încruntându-se când se apropie de ea.

La început, ea încercă să mintă, clătinându-şi capul a negare, dar când el o prinse de umeri şi o scuturâ uşor, demonstrându-i că nu o crede, se trezi că-i spune că fusese îngrijorată din cauza lui.

— Din cauza asta, vrei să spui ? o întrebă el, luând-o şi atingându-şi piciorul în grabă.

Ea se înroşi stingherită, recunoscând că n-avusese de ce să fie neliniştită şi că el, ca majoritatea bărbaţilor, nu considera ca binevenită reactia ei emoţională, dar, în loc să pară iritat sau enervat, el o privi lung un timp. Privirea lui era cercetătoare şi ea se încordă, inima începu să-i bată cu putere.

— Nu m-am gândit, spuse el în cele din urmă. Trebuia să-mi fi dat seama că vei fi îngrijorată. A trecut multă vreme de când cineva s-a neliniştit pentru mine.

Era un moment ciudat. O tăcere grea îi învălui pe amândoi. Angelica descoperi că-şi ţinea răsuflarea ca şi cum ar fi fost în aşteptare. Să aştepte ce ? Se simţi brusc datoare să adauge cu o voce răguşită şi repezită :

— Nu-i nimic. Acum cel mai important lucru este să ne gândim la friptură.

Se îndepărtă de el, luând laptele şi ouăle, zicând cu o falsă voioşie :

— Le pun în frigider, nu-i aşa ?

— Nu pe toate, o avertiză Daniel. Jumătate din ele sunt pentru dumneata — pentru mâine — dar poţi să le pui şi pe ele în frigider.

Aducându-şi aminte că a doua zi va trebui să se descurce singură, coborî cu picioarele pe pământ, realizând cât de puţin înţelept era din partea ei să fie interesată de el şi să o facă să se întrebe de ce era aşa. El n-o încurajase, în mod sigur, s-o facă. Nu — prostia era doar a ei şi tot aşa era orice alt lucru care ar fi putut s-o facă să sufere din cauza asta.

Dar n-avea de gând să sufere... nu, de data aceasta. Îşi învăţase lecţia de la Giles. Nu era aşa ?

CAPITOLUL IV

Angelica descoperi că Daniel era un bucătar eficient, dar fără să aibă îngâmfarea pe care o găsea atât de enervantă la soţii prietenelor ei, care-şi etalau talentele adoptând un aer plicticos de superioritate sau chiar şi mai rău, arătându-se mai experţi decât partenerele lor. Angelica credea în împărţirea egală a treburilor casei, mai ales când ambii parteneri aveau o carieră, dar nu înţelegea de ce era nevoie de atâtea laude pentru un bărbat, femeile în schimb nebeneficiind de cuvinte frumoase la rândul lor.

Când Daniel îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu friptura, care putea fi cam grea pentru ea, fiind în convalescenţă, Angelica îl asigură că în împrejurări normale avea un sistem digestiv foarte sănătos.

Vehemenţa ei îl făcu să râdă şi, după surpriza iniţială — râsul era un lucru pe care ea nu-l împărţea cu ceilalţi oameni, nici chiar cu cei mai apropiaţi prieteni — râse şi ea de propria-i tiradă.

— Se vede că eşti copil unic, comentă Daniel când începu să prepare mâncarea.

— Da, sunt, încuviinţă ea. Dar de unde ştii ?

— Simplu — nu-ţi place să fii ironizată. Cei mai mulţi dintre copiii unici aşa sunt. Eu n-am fost eu însumi până am mers la şcoală...

El trebuie să fi văzut milă de pe faţa ei, fiindcă adăugă cu calm...

— Nu eram chiar aşa de rău, dar tatăl meu n-a avut de ales. Mama mea a murit într-un accident de maşină când aveam opt ani şi între a se ocupa de mine tot impul, izolându-mă poate de contactul cu alţi copii, sau a mă trimite la o şcoală-internat, a optat pentru internat. Mă gândeam să facem o salată la friptură şi să încheiem cu nişte fragi pe care am reuşit să-i capăt de la doamna Davies.

— Să fac eu salata ? se oferi Angelica.

— Dacă nu te deranjează...

Pe Angelica o surprinse cât de uşor lucrau împreună, nu era obişnuită cu acest gen de intimitate domestică. Tatăl ei fusese un om rezervat, închis, de modă veche, care credea că bărbatul trebuie să aducă bani şi femeia să se ocupe de casă, cele două sfere de influenţă neîntrepătrunzându-se.

Fiind copil, îl văzuse foarte rar pe tatăl ei şi ştia destul de puţin despre sexul opus atunci când crescuse. Acesta fusese probabil motivul că fusese atât de proastă în ceea ce-l privea pe Giles.

O femeie mai cunoscătoare n-ar fi cedat niciodată la farmecul lui atât de superficial. Acum îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să se lase aşa de uşor dusă de nas.

Aroma sosului pe care-l pregătea Daniel o făcu să-i lase gura apă. Îşi simţea stomacul gol

după boală. Era foarte, foarte flămândă, realiză ea în timp ce se ocupa de salată.

— Sper că nu te deranjează să mănânci aici, spuse Daniel când friptura era aproape gata. Căsuța n-are o sufragerie separată și de când nu prea am musafiri...

— Aici este bine, îl asigură Angelica. Îmi place această încăpere.

Îi spunea adevărul. Exista o atmosferă caldă și confortabilă în această bucătărie cu mobila ei veche și soba fierbinte ; se simțea ca acasă, relaxată și în largul ei. Ceea ce era foarte ciudat, dat fiind faptul că nu crescuse într-un astfel de decor și nu avea nostalgia acestuia ; nu era nici obișnuită să împartă acest gen de intimitate domestică pe care o împărțea cu Daniel. Și totuși se simțea relaxată în prezența lui, șovăind să accepte faptul că era ultima lor seară împreună, nedorind să se termine așa curând acest neașteptat interludiu. Ca întotdeauna, emoțiile care o copleșeau o înspăimântară, făcând-o să se încordeze și să intre în alertă. Își spuse că va fi bucuroasă când se va instala singură în căsuța lui Tom, că ar fi fost de preferat să nu existe o altă căsuță alături de cea a lui Tom și să nu fi existat niciodată Daniel.

— Friptura este gata, îi zise Daniel, întrerupându-i gândurile.

Când se așeză, ea descoperi că tremură ușor, o reacție fizică la tulburarea de care era cuprinsă, și o aducere aminte că, în ciuda faptului că se simțea restabilită, intoxicația de care suferise o lăsase slăbită. Daniel o avertizase că s-ar putea să treacă luni până când trupul ei va reveni la

normal după atacul crâncen la care fusese supus. Ea-i răspunse iritată că este puternică cât un cal de curse și că-și revenise complet, dar acum, simțind contracțiile de slăbiciune ale mușchilor, știind că ușoara transpirație care-i umezise pielea nu era cauzată de emoțiile ce o copleșeau, trebui să recunoască în gând că nu era restabilită sută la sută.

Era flămândă, totuși, și friptura avea o savoare nemaiîntâlnită. Vinul pe care Daniel îl cumpărase pentru a merge cu friptura era dulceag, ușor și, treptat, pe măsură ce mâncau și discutau, descoperi că-i spunea mai mult despre sine decât îi spusese cuiva vreodată.

De câteva ori își spuse că ar trebui să-și pună lacăt la gură, învinuind vinul și faptul că bea rar, pentru neobișnuita ei limbarițăă.

Daniel o întrebă ca din întâmplare :

— Știu că nu ești măritată, dar ai... ?

Ea deveni conștientă de pericol și-l întrerupse repede, spunând :

— Eu n-am cerut amănunte despre viața ta particulară, Daniel, așa că...

— Nu-ți cer amănunte, răspunse el repede. Mă întrebam pur și simplu, dacă există în viața ta un bărbat care ar putea obiecta pentru faptul că te găsesc foarte atrăgătoare.

Luată așa pe neașteptate, i se opri răsuflarea. Tocmai își dusese paharul la gură și înghiți repede o gură de vin, ca apoi aproape să se înece, în timp ce întreg sistemul ei nervos o luă razna.

Clipi din ochi și se uită la fața lui Daniel, întrebându-se dacă nu cumva își imagina. El părea atât de calm și normal stând acolo și mâncân-

du-şi friptura. Arăta aşa cum arătase întreaga perioadă când ea stătuse aici ; plăcut şi uşor rezervat, deloc ca un bărbat care tocmai zărise ceea ce ea credea că auzise.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă Daniel, devenit dintr-o dată uşor oficial. Faptul că te găsesc atrăgătoare te-a făcut aşa de ofensivă ?

— Nu — nu-i vorba despre asta, reuşi Angelica să spună.

— Şi nu există nimeni special în viaţa ta ? insistă el.

— Nu acum, recunoscu Angelica inexpresiv şi se blestemă în gând când îl văzu că se încruntă.

— Ai fost măritată. Ai divorţat, ghici el.

Angelica scuturâ din cap, incapabilă să mintă.

— Nu — nu, am fost logodită — sau, aproape. Am avut o legătură cu cineva. Credeam că şi el simte ceva pentru mine.

Spre groaza ei, îşi simţi vocea înlăcrimată. De ce oare, când reuşise să scape într-un mod fericit ? De ce să plângă acum când înainte nu-şi permisese să plângă ? De ce să plângă din cauza propriei prostii ?

— Te-a părăsit ?

— Nu chiar.

Repede, ea-i explică ceea ce se întâmplase, oprindu-se cu răsuflarea tăiată să ia o înghiţitură de vin şi minunându-se, uşor nedumerită de ceea ce făcea.

Nici prietenilor celor mai apropiaţi nu le mărturisise atât de mult cât îi mărturisea acum lui Daniel. Ce avea oare de o făcea să aibă încre-

dere în el ? Acel ceva voia să i se confeseze, s-o facă să se simtă în siguranță, aproape protejată.

Îl urmări cum îi umplea paharul, protestând nesigură :

— N-aș mai vrea. O să mi se urce la cap.

Dar totuși, mai mult din nervozitate decât din alt motiv, luă paharul și începu să se joace cu el, când din când în când câte o sorbitură.

— Îl mai iubești ? întrebă Daniel încet.

— Nu. Dar simt încă — nu știu — un soi de iritare c-am fost atât de proastă. O femeie de vârsta mea... Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce ? Că te mințea ? Că se folosea de tine ? Vârsta nu te protejează de acest gen de vulnerabilitate.

— Nu, poate că nu, dar ar fi trebuit să-mi dau seama când el nu a vrut să...

Își mușcă buzele, supărată pe sine pentru propria-i stupiditate. Încă o altă clipă și ea i-ar fi spus lui Daniel că Giles nu făcuse niciodată dragoste cu ea. Această umilință finală era ceva ce n-ar fi fost în stare să mărturisească nimănui. Rărămăsese cu o rană adâncă necicatrizată încă, realizând că Giles nu numai că n-o iubise, dar nici n-o dorise, considerând-o ca pe o femeie neinteresantă din punct de vedere sexual. N-avea importanță că nici ea nu fusese curioasă sexual în legătură cu el. Lăsase deoparte faptul că educația și ignoranța ei în legătură cu bărbații o făcuseră imatură și naivă sexual. După ce-l descoperise pe Giles cu altă femeie, deși nu regreta pierderea lui ca bărbat, încă mai era îndurerată în adâncul ei, având conștiința faptului că fusese respinsă ca femeie.

— Când el n-a vrut să ce ? accentuă Daniel.

Paharul lui de vin era plin pe jumătate ; sticla aproape goală dovedea că băuseră amândoi în egală măsură şi totuşi, asupra lui nu se vedea efectul pe care vinul îl avusese asupra ei.

— Oh, când n-a vrut să mă prezinte prietenilor lui, asta-i tot, spuse ea, ştiind că este lipsită de convingere.

Îşi umezi buzele uscate cu limba, căutând în minte cu disperare ceva pentru a spune şi întrebându-se cum naiba de se băgase într-o astfel de încurcătură.

Ce era în neregulă cu ea ? se întrebă Angelica cu amărăciune. Era atât de disperată încât atrăgea atenţia, şi în momentul în care un bărbat flirta cu ea şi o aprecia drept atrăgătoare, imediat îl blagoslovea cu povestea integrală a vieţii ei ?

— Ce n-a făcut el ? îl auzi pe Daniel insistând şi brusc, mândria lăsă loc unor nevoi mai puternice. Nedând atenţie vocii de avertizare din interiorul ei, îi spuse cu sfidare :

— Când n-a vrut să... să facă dragoste cu mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci; dar, ca o proastă, am crezut... Dădu din cap neputincioasă... Hai, râzi dacă vrei. Aş vrea să fi fost în locul meu.

— Crede-mă, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să râd, o asigură Daniel posomorât.

Era atât de posomorât încât ea-şi uită durerea şi se uită la el, încercând să ghicească ce se afla în spatele ochilor lui întunecaţi, întrebându-se ce spusese ca să-i provoace o astfel de supărare.

— Din nefericire există astfel de fiinţe omeneşti, care se bucură să rănească, cărora le face

plăcere să provoace acel gen de durere care nu omoară, dar care otrăvește întreaga viață a victimei lor. Trebuie să fii foarte tare din punct de vedere emoțional dacă ai rămas teafără după acest gen de trădare.

Chiar așa o vedea el — ca pe cineva puternic ? Se gândi la toate acele nopți în care zăcuse trează, tulburată de îndoiala față de sine, de toată durerea și autoanaliza prin care trecuse, de singurătatea pe care o îndura acum, de stresul care avusese ca rezultat venirea ei aici.

— Tăria nu este o virtute pe care bărbații să o caute la o femeie, zise ea cu amărăciune.

— Oh, da, este, o contrazise el. Numai că mulți dintre ei preferă să nu recunoască asta. O femeie slabă, care se agață de tine, poate să atragă un bărbat imatur, nesigur, care are nevoie de o astfel de dependență față de el, dar care curând se plictisește de asta și de femeie, sărmană creatură. O femeie cu propriile-i puteri și resurse intime înseamnă cu totul altceva.

El spuse toate acestea atât de încet, încât trecură câteva secunde înainte ca ea să-și dea seama cât de mult crede el în ceea ce spune. Ochii îi erau umbriți ca și cum nu s-ar fi uitat la ea, ci înapoi, în trecut, și Angelica se întrebă ce-o exista în mintea lui de arăta așa, dar tocmai când voia să-l întrebe, să-l chestioneze așa cum o chestionase el pe ea, o ului, întrebând-o direct :

— Ai avut vreodată un amant, Angelica ?

Era prea uluită ca să mintă, ochii mărindu-i-se în timp ce digera întrebarea și recunoscându-i intimitatea. Răspunse automat, fără să se gândească.

— Nu. N-am avut. Se vede atât de clar ?

— Nu. Nu se vede deloc. Dacă nu mi-ai fi povestit în seara asta despre Giles, dacă m-aş fi luat după prima impresie pe care mi-ai făcut-o când ai venit aici, te-aş fi categorisit drept o femeie foarte sofisticată şi experimentată ; nu o femeie care se pretează la relaţii sexuale întâmplătoare — valorezi prea mult pentru acest lucru — ci o femeie care ştie ce înseamnă să împărtăşeşti pasiunea şi dorinţa.

— Îmi pare rău că adevărul trebuie să te dezamăgească, răspunse ea răguşit, aplecându-şi capul peste paharul de vin încât părul îi veni spre faţă ascunzându-i expresia.

Se simţea ca o proastă. De ce naiba îi spusese atât de mult ?

Atingerea neaşteptată a degetelor lui care-i dădură părul la o parte o făcu să-l privească în ochi. Aceştia luceau cu o căldură neobişnuită şi ea simţi cum trupul i se încordează.

— Cine spune că sunt dezamăgit ? întrebă el încet.

Ea făcuse remarca instinctiv, neaşteptându-se ca el s-o ia în serios, să-i riposteze şi să dea conversaţiei o notă mult mai intimă decât fusese intenţia ei. De undeva, găsi curajul să adauge :

— Şi te rog, nu-mi spune că eşti genul de bărbat care găseşte că o femeie de douăzeci şi opt de ani, încă virgină este o provocare, sau, într-un fel, o excitare, fiindcă nu te-aş crede.

— Nu sunt acel gen, replică el prompt. Dar te găsesc excitantă, Angelica.

Ei i se opri respiraţia în piept, împreună cu toate răspunsurile pe care i le-ar fi putut da. Îşi

aţinti privirea asupra feţei lui, în timp ce-i asimila cuvintele, încercând temătoare să le nege.

Nu putea s-o găsească excitantă. Ea **nu era** excitantă. Era o virgină de douăzeci şi opt de ani, pe care nici un bărbat n-o găsise **vreodată** excitantă.

În afara panicii, recunoscu mai târziu că spusese cel mai nepotrivit lucru pe care ar fi putut să-l spună, aproape provocându-l, deşi nu asta intenţiona când pronunţase acea negare lipsită de expresie a celor rostite de el.

— Nu te cred.

— De ce nu ?

Încercă să găsească un motiv, descoperind că mintea-i devenise goală şi în cele din urmă, reuşi să scoată o motivaţie neconvingătoare :

— Ei bine, bărbaţii **nu mă găsesc** chiar excitantă.

— Fiindcă ei nu-ţi spun asta.

Acum el părea amuzat, făcând-o să se înfurie brusc, atât pe el cât şi pe ea. Se ridică în picioare pentru a se îndepărta de masă, şi descoperi că trebuie să se sprijine de aceasta, apucând-o ameţeala.

— Nu sunt complet idioată, îi spuse ea cu amărăciune. Sunt conştientă cum se comportă bărbaţii când sunt cuprinşi de dorinţă. Oh, poate nu personal, dar eu sunt o mare observatoare a vieţii ; cele ca mine sunt întotdeauna, n-avem prea multe alternative. Am văzut cum reacţionează bărbaţii când întâlnesc o femeie pe care o consideră atrăgătoare.

Daniel se ridică în picioare şi, pentru o clipă, ea crezu că el o să înconjoare masa, o s-o ia în braţe şi...

Dezamăgirea care o cuprinse când el nu făcu acest lucru, ci în loc de asta trecu pe lângă ea, o făcu să-şi muşte buzele şi să aibă un resentiment puternic atât faţă de el cât şi faţă de sine. Ce era cu ea de se simţea atât de vulnerabilă, atât de proastă ? Chiar crezuse că el crede ceea ce spune, că o dorea ? Nu-şi învăţase lecţia ? El se juca doar cu ea, amuzându-se pe socoteala ei.

El făcea ceva la chiuvetă. Îl auzi deschizând robinetul, dar refuză să se uite în jur. Nu voia să se uite la el, recunoscu ea, fiindcă se temea că dacă o făcea, acea senzaţie neliniştitoare o va cuprinde din nou, făcând-o neputincioasă în faţa dorinţei pe care el părea să i-o stârnească, fără a face nici un efort.

— Trebuie să guşti din fragii doamnei Davies, îl auzi spunând. Aproape că uitasem de ei. Sper că nu eşti alergică la acest fel de fructe.

Ar fi vrut să-l mintă, să-i spună că este alergică, reacţionând copilăreşte, dar, slavă Domnului, reuşi să-şi înfrângă acest impuls şi-l asigură la fel de firesc ca şi cum ar fi discutat despre vreme, că murea de dorul de a gusta din fructele soţiei fermierului.

Încă nu putea să-l privească, stând ţeapănă cu spatele la el, dar fiind conştientă în tot acest timp de fiecare mişcare a trupului lui. Şi pentru asta avea urechile ciulite ca să poată prinde fiecare mişcare. El plecă de la chiuvetă şi ajunse în spatele ei fără ca ea să-şi dea seama până când îl auzi zicând :

— Uite, aici sunt fragii tăi.

Şocul de a-l şti în spatele ei o făcu să-şi întoarcă faţa cu mult prea repede, motiv pentru care deveni ameţită şi dezorientată. Încercă să rămână în picioare, neştiind decât că trebuia să scape de el şi totuşi, stând în picioare nu făcuse altceva decât să se apropie de el.

Din fericire, el păru să interpreteze greşit cauza reacţiei ei fiindcă atunci când o apucă de braţe, îl auzi spunând neliniştit :

— Angelica, te simţi bine ? Ţi-e rău ?... Şi pentru că ea nu răspunse imediat, el o luă în braţe şi o transportă spre scaunul de lângă sobă, murmurând... Ştiam că n-ar fi trebuit să mănânci blestemata aceea de friptură.

— N-a fost vorba de friptură, protestă ea automat, vorbele rămânându-i în piept când el se opri pentru a o privi încruntat. Mă simt într-adevăr bine.

— Atât de bine încât arăţi ca şi cum ai fi pe cale de a-ţi da duhul, îi zise el mohorât. Dacă n-a fost vorba de friptură, atunci ce naiba a fost ?

Ar fi putut să mintă, trebuia s-o facă şi chiar aşa şi intenţiona, găsind o scuză în legătură cu vinul şi intoleranţa ei la băutură, ceea ce era chiar adevărat, că alcoolul o făcuse să-şi piardă inhibiţia obişnuită, o făcuse să înlăture constrângerea pe care şi-o impunea asupra comportării şi o făcea să se simtă periculos de imprudentă. Dar nu vinul o făcea ca privirea să-i alunece de la ochii la gura lui şi să se oprească acolo în timp ce cu vârful limbii îşi umezea buzele uscate brusc.

— Angelica.

O cuprinse dintr-o dată panica, realizând că îl invita. Când capul lui se aplecă spre ea, mâinile încleştându-i-se pe braţele ei, ea tremură făţiş, scoţând un geamăt de protest, pe care amândoi îl ştiau că nu este adevărat.

Într-adevăr, nu era o reacţie de respingere sau şovăire în modul în care buzele ei răspunseră mângâierii lui lente, panica dispărând în plăcerea dulce care o cuprinse.

Era un sărut atât de blând, presiunea gurii lui atât de tandră ca şi cum el îi dădea în mod voit ocazia să se retragă, ca şi cum îi simţise panica şi înţelesese cât de mare nevoie avea ea de această tandreţe reţinută. Era ca şi cum el îi lăsa deliberat timp să se acomodeze cu el şi cu bărbăţia lui care-i era nefamiliară.

Trupul lui o făcu captivă, dar nu era o captivitate ameninţătoare, aşa cum sărutul nu era brutal, neforţând-o, tot aşa fiind şi strângerea mâinilor lui pe braţele ei. Ea ştia din instinct că trebuia doar să se mişte, să protesteze, ca să se elibereze imediat ; cel mai mic semn de împotrivire din partea ei şi totul s-ar fi terminat. Ştia la fel de bine că permiţând acestui sărut să continue, îl invita la acel gen de intimitate, acel gen de vulnerabilitate care ar fi făcut-o mai târziu să sufere. Şi atunci de ce nu-l oprea ?

Simţurile ei cunoşteau răspunsul. Ameţite aproape de bucurie, se cufundau în plăcerea oferită de el, intoxicate de mirosul, gustul lui, greutatea trupului lui lângă al ei, atingerea pielii, căldura emanată de el.

De ce, când crezuse că este îndrăgostită de Giles atât de profund, nu fusese niciodată con-

ştientă de el ca bărbat în felul în care era acum copleşită de masculinitatea lui Daniel ? De ce nu simţise această dorinţă arzătoare pe care o simţea faţă de Daniel, atunci când fusese cu Giles ?

Îl dorea nebuneşte, într-un fel care o excita dar o şi alarma în acelaşi timp. Presiunea exercitată de gura lui tandră n-o mai mulţumea. Voia să-l muşte, să-l mângâie cu limba, să-i simtă apăsarea flămândă a buzelor. Voia... Se înfioră şi scoase un mic sunet din gât, recunoscând cât de tulburător de repede se ataşase. Şi nu era de nici un folos să se prefacă. Cel puţin, nu faţă de ea însăşi.

Ceea ce o nedumerea era cât de uşor şi repede, ea, care nu mai încercase niciodată acest fel de intensitate sexuală, putea recunoaşte atât de clar ce i se întâmpla.

N-avea nevoie de nici un fel de experienţă ca să spună că înţepătura pe care o simţea în piept era cauzată de nevoia de a simţi mâinile lui Daniel pe pielea ei, sau că zvâcnitura aceea din partea de jos a trupului ei se datora dorinţei de a-i simţi bărbăţia în adâncul cărnii doritoare.

Şocată cum era, să descopere că putea fi atâţată atât de repede şi de intens, recunoscu cu sinceritate faţă de sine că nu doar sărutul lui Daniel era responsabil de imediata ei reacţie faţă de el. Propriile ei gânduri, propria ei conştiinţă de el ca bărbat, de efectul pe care-l avea asupra ei făcuseră deja ca trupul ei să fie receptiv la atingerea lui.

Îl dorea cu o putere pe care o simţise întotdeauna la femeile de un alt calibru ca ea. Îl dorea cu aviditate şi imediat, ca şi cum ar fi fost o

femeie cu un şir de amanţi în spate şi cu o experienţă bogată a propriilor nevoi şi pofte.

Când se imaginase făcând dragoste cu Giles fusese cu oarecare ezitare şi nelinişte, aproape uşurată că unirea lor fizică nu trebuia să se consume până la căsătorie, dar acum, cu Daniel, nu mai exista nici un pic de ezitare, nici o neliniştе şi bineînţeles nici reţinere.

El o sărută încă, presărându-i sărutări delicate de-a lungul bărbiei şi apoi explorându-i lobul urechii, făcând-o să geamă şi transportând-o într-o agonie a dorinţelor, în timp ce ea se agăţa neputincioasă de braţele lui, muşcându-şi buzele pentru a-şi înăbuşi gemetele trădătoare. Şi iată, când gura lui se întoarse la a ei, mâna lui mângâindu-i pielea gâtului, în loc să se comporte cu demnitate şi să-i primească sărutul pasivă, dădu frâu dorinţei iniţiale şi-i muşcă buza inferioară, înfigându-şi unghiile în muşchii spatelui lui, ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul.

Acest comportament nu îi era deloc caracteristic şi dacă şi l-ar fi imaginat înainte, ar fi fost şocată gândindu-se că putea să reacţioneze într-un astfel de mod. Dar Daniel, departe de a fi şocat, răspunse dorinţei ei febrile imediat, afundând-o în scaunul în care era aşezată, înfigându-şi mâinile în părul ei şi mângâindu-i pielea capului, în timp ce o ţinea prizonieră sub gura lui fierbinte, provocându-i gemete de plăcere. El îi spuse cu o voce răguşită că îi amintea de o pisică. Din anumite motive, cuvintele lui o făcură să se înfioare erotic şi să-şi arcuiască trupul ca şi cum ar fi vrut să se frece de el, ca animalul amintit când dorea să fie mângâiat.

Niciodată când se gândise la actul dragostei nu avusese în vedere că acesta ar putea fi însoțit de cuvinte, promisiuni, rugăminți uneori nedefinite și totuși atât de excitante, recunoscând atâtarea și dorința conținută în ele. Erau la fel de erotice ca și atingerea mâinilor și buzelor lui. Și dacă niciodată nu-și închipuise un bărbat spunându-i astfel de lucruri, și mai puțin se închipuise pe sine spunând lucruri similare, scoțând rugăminți disperate... suspine de încântare, lăsându-se transportată de un val copleșitor. Când Daniel încetă s-o sărute și o privi cu gravitate, în timp ce mâinile lui îi descheiau primul nasture de la bluză, nici nu-i trecu prin cap să-l oprească, fără a simți nici o urmă de rușine, grăbită să scape de constrângerea hainelor care o făceau să se miște nerăbdătoare și chinuită sub mângâierile lui. El tremura ușor și ea prinse respirația lui gâfâită care-l trăda, ca și cum dorința ei i se transmisese și lui. Când el aproape îi smulse unul din nasturi, inima ei începu să bată cu putere, dar nu de teamă, ci de excitarea puternică și plăcerea de a fi dorită de el.

De ce nu cunoscuse niciodată acel sentiment al libertății pe care ți-l dă faptul de a-ți lăsa frâu liber dorințelor ? De ce nu-și dăduse seama niciodată cât de euforică poate fi cunoașterea propriei pasiuni ?

— Angelica... Îngerule... Ești prea perfectă pentru a fi adevărată.

Ea sorbi complimentele răgușite de pe buzele lui Daniel, în timp ce mâinile lui îi cuprindeau

sânii, căldura aspră a palmelor lui făcând să i se întărească sfârcurile, în așteptare.

— Atinge-mă, Angelica. Atinge-mă, te rog. Vreau să-ți simt mâinile pe trup.

În grabă, ea dădu ascultare rugăminții lui șoptite, desfăcându-i nerăbdătoare nasturii de la cămașă, pentru a explora căldura bărbătească a pielii lui. Îl simți tremurând violent când degetele ei îi atinseră pieptul, înlăturându-i cămașa.

Îi sărută gâtul, pierdută în delirul descoperirii, culminând cu un val brusc de excitare, care se opri când își plimbă limba peste sfârcurile lui. Incapabilă să reziste propriilor instincte, acoperi mica zonă de piele cu gura, mângâind-o ușor cu dinții și apoi mai insistent, când simți fierbințeala ce pulsa în propriul ei trup.

Pierdută în propria-i plăcere, simți un șoc puternic când Daniel o apucă dintr-o dată, îndepărtând-o de trupul lui și întrebând-o cu o voce aspră :

— Ai vreo idee de ceea ce-mi faci ? Cât de repede mă împingi să-mi pierd mințile ?

Ochii ei se înnegurară din cauza confuziei și nesiguranței. Oare greșise cu ceva, îl supărase în vreun fel ? Își dădu brusc seama de lipsa ei de experiență, de faptul că, în timp ce ea se bucurase să-l mângâie, el trebuie să nu fi găsit mângâierile ei binevenite.

Jenată și vinovată, se îndepărtă de el țeapănă.

— Îmi pare rău. N-am crezut. N-ar fi trebuit...

Nu continuă. Daniel scoase un sunet din gât și întrebă :

— N-ar fi trebuit să ce ? Să mă faci să mă simt **astfel ?**

Înainte de a-l putea opri, mâinile lui îi cuprinseră sânii, buzele lui începând s-o mângâie, în acelaşi fel în care îl mângâiase ea. Angelica nu mai simţi nimic altceva în afară de o plăcere imensă care o copleşea, făcând-o să i se înmoaie picioarele. Gemu murmurându-i numele şi se agăţă cu disperare de braţele lui. Apăsarea blândă a gurii lui deveni mai puternică, mai imperativă, mai pretenţioasă. Ea tremura de emoţie şi excitare, ascultând pe jumătate şoaptele înăbuşite ale lui Daniel lângă pielea ei. Acum ştia cu exactitate ceea ce simţise el.

Îl auzise, dar nu-l crezuse. Nu putea crede că atingerea ei lipsită de experienţă putea trezi în el acea frenezie a dorinţei pe care i-o produsese el. Încă tremura când gura lui coborî de pe sânii umflaţi — prea prinsă în această beţie de senzaţii ca să protesteze — şi-şi croi drum peste torace, pentru a rămâne să se odihnească pe uşoara rotunjime a pântecului ei, ronţăind pielea mătăsoasă ca şi cum gustul ei l-ar fi înnebunit.

— Te vreau, Angelica, îi zise el răguşit. Chiar acum, nu-mi doresc nimic mai mult decât să te duc în pat şi să fac dragoste cu tine, dar nu pot...

Mintea ei înregistră cuvintele ca pe o lovitură, încremenită de forţa neaşteptată a acesteia, în timp ce trupul ei gemea într-o agonie tăcută din cauza cruzimii lui. S-o aţâţe aşa de tare, s-o lase să creadă... să se aştepte... să dorească...

Scoase un sunet de mâhnire din piept şi încercă să se smulgă din îmbrăţişarea lui, dar el nu-i dădu drumul.

— Nu. Aşteaptă. Nu înţelegi ? Nu pot face dragoste cu tine fiindcă nu te pot feri de consecinţele actului. Nu te pot proteja să nu-mi concepi copilul.

Când realiză cele spuse de el, ştiu că trebuia să-i fie recunoscătoare, şi nu indignată. Ştia că într-o zi poate ar fi, dar acum... acum se simţea umilită şi respinsă, simţind o durere în interior ca o rană deschisă. Era conştientă cât de greu îi era să-şi aducă trupul înfierbântat sub control şi cât de mult tânjea acum după atingerea lui Daniel, după dorul de a fi posedată de el.

— N-am avut niciodată intenţia să las lucrurile să ajungă atât de departe, îl auzi ea spunând, dar în loc s-o liniştească, vorbele lui îi măriră nefericirea.

Ea era de învinuit pentru ceea ce se întâmplase. Nu el. Ea era aceea care încercase în mod deliberat să forţeze nota, care-şi lăsase în grabă trupul să-i spună cât de mult îl dorea.

I se făcu rău din cauza amărăciunii, simţind o stare de nemulţumire într-un fel în care nici măcar Giles n-o făcuse să se simtă. Acum era diferit. Atunci fusese nemulţumită din cauza nebuniei ei emoţionale, această — această pierdere... fizică, această dorinţă trupească pentru un bărbat care, în mod clar, n-o voia... Începu să tremure violent când, în loc de a o lăsa ca să poată evada în propria ei cameră, spre singurătate şi întuneric, Daniel continuă s-o ţină, strângând-o în braţele lui, ţinând-o prizonieră lângă trupul lui aşa încât ea aproape zăcea peste el, conştientă de căldura şi forţa lui.

Protestul ei amar fu înăbușit de pielea lui, când el o încercui cu brațele, cu o mână mângâindu-i spatele, cu cealaltă refuzând să-i dea drumul, iar vocea lui era o șoaptă blândă care o îndemna să se relaxeze. Să se relaxeze era ultimul lucru pe care voia să-l facă și totuși, sub apăsarea liniștitoare a mâinii mângâietoare și a sunetului vrăjit al vocii lui, descoperi că chiar asta făcea, toată încordarea supărării și excitarea datorată dorinței părăsind-o.

Treptat, răsuflarea ei se domoli, ochii închizându-se, trupul scufundându-se în somn.

Uitându-se pieziș la fata adormită, Daniel își dori să-și poată potoli chinul tulburător din propriul trup așa cum îl potolise pe al ei. Se simțea vinovat că lăsase lucrurile să meargă așa de departe, dar nu-și închipuise niciodată că ea l-ar fi putut atinge atât de intim, nici atât de atâtător. Și o dată ce o făcuse... Ei bine, o dată ce ea o făcuse, plăcerea de a-i simți gura mișcându-se pe pielea lui fusese cu mult prea intensă ca s-o oprească.

În timp ce-o îndepărta ușor de el, trupul lui pulsa într-un chin al dorinței de a rămâne lipit de ea. Era bine că ea adormise, altfel... altfel... Altfel ar fi fost tentat într-un mod periculos să continue să facă dragoste și, la dracu' cu consecințele !

Era un bărbat rațional, care rareori acționa sub imperiul impulsului, dar acum el se gândea posomorât că existau unele nevoi și impulsuri asupra cărora creierul are o mică putere de control și dacă nu voia ca acestea să-i dirijeze viața,

trebuia mai bine s-o ducă pe Angelica sus pe scări şi s-o lase singură în patul ei.

Din fericire, ea se muta în casa alăturată, în dimineaţa următoare. Atunci el nu va mai fi în situaţia de a păstra distanţa între ei, de a părea că trage unele foloase din această situaţie. Atunci va fi în stare să stabilească o relaţie convenabilă între ei doi. Zâmbind blând, îşi coborî capul şi o sărută pe buze. Ea şi lipi buzele umede de ale lui şi-i murmură numele în somn. Daniel simţi cum inima i se opreşte în loc, şi, oftând, îi dădu drumul.

CAPITOLUL V

Angelica zăcea încordată în pat, încercând să prindă câteva zgomote ale activității de la parter. Se sculase în urmă cu o jumătate de oră, și imediat, evenimentele din seara trecută începuseră să-i defileze prin minte. Numai faptul că stătea îmbrăcată pe jumătate, sub cuvertură, spunea ceva și ea reflectă cu amărăciune că Daniel, fără îndoială, fusese foarte ușurat când ea adormise și lucrurile nu deveniseră prea stânjenitoare.

Bietul om, probabil că tot ceea ce intenționase fusese să schimbe cu ea câteva sărutări lipsite de importanță. Un sfârșit plăcut al serii lor împreună, al ultimei seri împreună, iar ea își bătuse joc de ea însăși, comportându-se într-un mod ce pusese capac la toate și acum întregu-i trup ardea de rușine.

Slavă Domnului că deja se hotărâse să locuiască în casa alăturată. Daniel trebuia să se simtă la fel de ușurat ca și ea. Într-adevăr, nu exista nici o scuză pentru felul în care se comportase noaptea trecută, la fel... la fel ca o femeie atât de flămândă de afecțiune fizică încât această foame o copleșise cu totul.

Se mișcă neliniștită în pat. Ceea ce i se întâmplase trebuie să fi fost un fel de repulsie fizică

din cauza căreia Giles fugise de ea. Aceasta și atmosfera supraîncordată creată de intimitatea alimentată de boala ei o făcuseră să aibă o comportare prostească.

Nici vinul nu-i fusese de ajutor, bineînțeles. Alcoolul era cunoscut prin faptul că-ți înlătură inhibițiile. Dar, sigur, pe primul loc fusese dorința. Și nu conta faptul că simțise o extraordinară dorință față de Daniel, ci că dăduse curs la acest lucru. Și dacă era cinstită cu sine, nu fusese conștientă de el ca bărbat, cu mult timp înainte de această seară ?

Mintea ei refuza să accepte adevărul. Ce fel de femeie era ea ? Ea care se simțise întotdeauna departe de dorința sexuală, care presupusese că era o nevoie din cauza căreia nu va suferi niciodată. Era ceva legat de vârsta ei — ceva legat de faptul că era o femeie de aproape treizeci de ani care se trezise brusc și realizase că nu-și îndeplinise funcția ei biologică primordială ? Dar fusese dorința de a concepe un copil, cea care o trimisese în brațele lui Daniel ? Fusese nevoia ei, dorința ei fizică intensă de a deveni o parte a lui.

Poate că fusese cauzată de stresul de care suferise ; poate că era un fel de reacție întârziată că-l pierduse pe Giles. Poate că într-un fel, își transferase asupra lui Daniel dorința fizică pe care ar fi trebuit s-o simtă, dar n-o simțise niciodată față de Giles.

Își apăsă mâinile pe tâmple, dorindu-și neputincioasă să închidă ochii și să poată șterge din mintea ei și a lui Daniel ultima noapte.

Îl auzea mișcându-se la parter și, șovăind să-l înfrunte, se gândi cum va veni el după ea, intrând

în camera ei şi văzând-o sub cuvertura cu care o acoperise, dar apoi, îşi aminti cum se comportase noaptea trecută şi acest gând o făcu să se scoale din pat grăbită, pentru a face un duş şi a coborî scările.

Odată îmbrăcată, întârzie pe cât putu împachetându-şi lucrurile, ştiind că nu va putea sta la etaj toată ziua.

Răsuflând adânc, deschise uşa dormitorului ei. Cu cât mai curând va coborî şi-l va înfrunta pe Daniel, cu atât mai curând va fi în stare să se mute.

Chiar dacă el era destul de delicat pentru a nu menţiona noaptea trecută, aceasta va continua să stea între ei, provocându-i o jenă puternică şi făcându-l pe el să regrete impulsul care-l făcuse s-o sărute.

Era foarte adevărat că el spusese c-o doreşte şi o atinsese cu pasiune şi dorinţă. Dar pentru bărbaţi era cu totul altceva. Ei îşi puteau permite să se lase târâţi de nevoile cărnii. De la femei se aştepta să fie mai circumspecte şi, oricum, din câte îşi amintea, ea fusese aceea care-şi pierduse firea într-un mod atât de dezastruos.

Dacă se aşteptase ca Daniel să ignore ceea ce se întâmplase noaptea trecută, dacă se aşteptase ca el să se comporte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în momentul în care intră în bucătărie îşi realiză greşeala.

El trebuie s-o fi auzit coborând fiindcă o aştepta, observând-o cu gravitate când ea intră în încăpere.

Daniel veni spre ea încă studiind-o şi o întrebă încet :

— Te simți bine ?

Ea se dădu la o parte, cu nervii încordați la maximum, evitând mâna lui întinsă și prefăcându-se a crede că el se referea la intoxicația alimentară. Dădu din cap și spuse repede :

— Da, mă simt bine. De fapt, sunt total refăcută. Nu voi mai mânca într-un restaurant necunoscut, oricât aș fi de grăbită.

Cu coada ochiului, văzu cum el își strânge buzele ca și cum s-ar fi enervat. Dar oare ce așteptase să spună ? se întrebă ea nervoasă, în timp ce inima-i o luase la goană și pulsul i se accelerase.

Că încă mai era chinuită din cauza lui, că era confuză și-i era teamă de modul în care se comportase, că mintea îi era plină de imagini despre cum îl atinsese, în cap sunându-i rugăminţile pe care i le făcuse ? Chiar se aștepta el, într-adevăr, să recunoască toate acestea ? Nu vedea ce greu îi era să se comporte normal, când tot ceea ce dorea cu adevărat era să se ascundă undeva până ar putea să-și dea seama de ceea ce se întâmplă cu ea?

Și ce se întâmpla cu ea ? Știa că fizic el o afecta într-un fel de care altădată ea ar fi râs zeflemitor. Știa că la simpla lui vedere, inima ei o lua la goană și pulsul îi bătea nebunește. Știa că această suferință ciudată, care creștea înlăuntrul ei ca un nor gri de melancolie, însemna că el n-o afecta doar fizic, dar știa de asemenea, că ar fi însemnat autodistrugerea pentru ea să se lase să se cufunde în aceste lucruri.

Din spatele ei îl auzi pe Daniel zicând supărat :

— Ştii că nu mă refeream la intoxicaţia ta alimentară. Noaptea trecută a fost cât pe ce să devenim amanţi. Când te-am pus în pat, eu...

Era prea mult. Nu mai suporta să-l audă. Pentru un bărbat despre care ea credea că este extraordinar de sensibil pentru sexul lui, el dovedea o indiferenţă crudă faţă de sentimentele ei, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere s-o umilească.

Ea încercase să ignore urmările, pretinzând că nu se întâmplase nimic... El nu ţinuse cont de asta, nu păruse să-şi dea seama că este ceva ce ea nu suporta să discute şi nu putea s-o forţeze să-i răspundă.

Strângându-şi buzele, ea se grăbi spre filtrul de cafea pentru a-şi turna într-o ceaşcă. Mâna îi tremură, lichidul fierbinte împrăştiindu-se pe braţul ei gol, făcând-o să scoată un sunet înfundat de durere.

Când puse jos ceaşca, Daniel era lângă ea, prinzându-i braţul opărit şi aplecându-l peste chiuvetă unde lăsă să curgă apă rece pe el.

Opăritura era minoră, dar efectul degetelor lui pe pielea ei, căldura trupului ce stătea în spatele ei, atât de aproape încât îi simţea respiraţia fierbinte în păr, erau o ameninţare mult mai importantă pentru echilibrul ei şi mai greu de îndurat decât durerea arsurii.

— O să te ung cu ceva, îi spuse el posomorât. O să-ţi treacă.

Ea trebui să-şi înăbuşe o dorinţă nebună de a-l întreba dacă ar avea acelaşi efect asupra inimii ei, dar se opri la timp.

Acesta era Daniel cu care era obişnuită. Daniel care avusese atât de bine grijă de ea când fu-

sese bolnavă. Daniel pe care începuse să se bazeze şi să aibă încredere în el, atât de treptat şi de subtil încât nu realizase până când nu se trezise în această dimineaţă, cât de dependentă devenise de el.

Îl voia cu atât de multă disperare în viaţa ei, recunoscu ea învinsă, dar nu ca prieten. Inima ei tresări puternic când ea-şi recunoscu dorinţa fizică pentru el. Se pare că asta se simţi în trupul ei, fiindcă Daniel îşi întări strânsoarea, întrebând-o cu asprime :

— Eşti sigură că te simţi bine ? Ai devenit albă ca varul.

Pierzându-şi stăpânirea de sine, ea izbucni nebuneşte :

— N-ai putea, te rog, să nu mai vorbeşti despre noaptea trecută ? M-ai sărutat şi eu mi-am dat în petic. N-am putea s-o lăsăm baltă ? Nu este un episod de care să fiu grozav de mândră, nici nu simt înclinaţia de a mă aşeza şi a-l discuta în amănunţime în timpul micului dejun, indiferent cât ţi-ar surâde ideea...

Ea se întrerupse de parcă tăcerea lui ar fi atins-o. Când îl privi, el o observa cu o privire opacă, astfel încât n-aveai cum ghici ce gândeşte.

Cu o voce total lipsită de inflexiune, el îi spuse încet :

— Printre altele, află că nu mă refeream la noaptea trecută... Ochii lui coborâră de pe faţa ei spre urma roşie lăsată de apa clocotită şi imediat faţa ei se înroşi dându-şi seama că el se referise la arsura ei. Ea luă o gură din cafeaua fierbinte, având nevoie de acest stimulent. Se opări

pe gâtlej şi se strâmbă... Uite, Angelica, fiindcă tot veni vorba de noaptea trecută...

Panica încolţi în ea. Nu era pregătită să-l asculte — niciodată nu va fi pregătită să-l asculte vorbind despre acest subiect. Putea ghici cu uşurinţă ce voia să spună el ; că era hotărât să se asigure că ea n-a interpretat greşit ceea ce se întâmplase, că nu trebuia să-şi facă nici un fel de iluzii în legătură cu impulsul lui de a o fi sărutat. Dar chiar în acest moment, era prea mult pentru ea să asculte cu stoicism şi să-ndure tot ceea ce simţea el că trebuie să-i spună.

— Vreau să-mi cer iertare, îl auzi spunând încet, n-ar fi trebuit niciodată...

Niciodată ce ? S-o atingă ? Îşi înăbuşi o nevoie furioasă de a râde. Nu cu veselie. Senzaţia din interiorul ei aducea mai curând a isterie. Isterie ? Ea ? Imposibil !

Şi totuşi, ştiind c-ar fi un lucru înţelept, de bun simţ, să stea, pur şi simplu, şi să accepte indiferent ce voia el să-i spună, se trezi protestând cu tărie că nu era nevoie să spună nimic, în tot acest timp depărtându-se de el, punând distanţă între ei, încât, în câteva clipe, spatele ei era lipit de bufetul din bucătărie, în timp ce el o privea cu ochi îngustaţi, îngrijoraţi.

— Uite — ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută... N-a fost important. Nu cred că este nevoie să discutăm despre asta. Oricum, plec în dimineaţa asta.

Ea începea să se lupte cu panica şi durerea, ştiind că singurul lucru care i-ar putea îndepărta chinul interior ar fi ca el să se apropie şi s-o ia în braţe, s-o sărute aşa cum făcuse noaptea tre-

cută, s-o asigure că reacţia ei intensă fusese cel mai excitant lucru care i se întâmplase lui vreodată. Că o voia, că...

— Nu.

Protestul ţâşni brusc dintr-un gâtlej înăsprit de încordare, printre buzele înţepenite din care sângele părea că dispăruse, lăsându-le ciudat de inerte.

Capul ei se învârtea, inima îi bătea cu teamă, în timp ce ea încerca să nege mesajul pe care emoţiile ei i-l transmiteau atât de şocant. Dar nu putea nega.

Voia ca Daniel s-o iubească. Ca un înotător prins de un curent puternic şi care caută ceva de care să se agaţe, căuta un motiv care să explice absurditatea gândurilor ei.

Era din cauza bolii, îşi spuse ea în grabă şi cu uşurare. Da, asta era, dependenţa ei fizică din timpul bolii îi crease o dependenţă emoţională faţă de el, total nelalocul ei şi, cu cât va pleca mai repede, cu atât mai curând va reintra în normal.

Bineînţeles că despre asta era vorba. De îndată ce nu va mai trăi într-o astfel de apropiere periculoasă, lucrurile se vor normaliza. Nu exista nimic pentru care să se neliniştească, de care să se teamă. Pornirea idioată de teamă pe care o încercase... era la fel de închipuită ca şi credinţa de moment că voia ca Daniel să facă dragoste cu ea. Se comporta ca un copil, chiar mai rău.

— Angelica, te simţi bine ?

Întrebarea crispată o făcu să-şi aţintească ochii asupra feţei lui Daniel.

— Da. Da, mă simt bine, îl asigură ea plecându-şi privirea.

Știa că era imposibil să se fi îndrăgostit de el. Astfel de lucruri nu se întâmplă. Cel puțin, nu unor oameni ca ea, oameni care învățaseră într-un mod dur să-și înfrâneze sentimentele și să le îndrepte într-o direcție mai practică ; dar chiar și așa, era mai înțelept să nu-i încerce sentimentele, privindu-l. Nu încă. Peste câteva zile, sau chiar o săptămână, când va avea timp să revină la normal, când el va înceta să fie bărbatul de care se simțise mai apropiată decât de orice altă ființă umană, când va înceta să fie un bărbat care s-o facă să ia foc, doar fiind în aceeași cameră cu ea, când el va deveni doar un bărbat locuind lângă căsuța lui Tom, un bărbat care-și folosise timpul cu grijă atunci când ea avusese nevoie — doar atunci va fi în stare să-l privească în ochi. Dar nu acum. Categoric, nu.

— Cred că mă voi duce la etaj să-mi împachetez lucrurile, îi spuse ea tulburată, ignorând faptul că făcuse deja acest lucru. Cu cât mai repede o să mă mut în casa alăturată și voi dispărea din calea ta, cu atât mai bine va fi pentru amândoi pentru a ne putea întoarce la normal.

Spuse toate acestea cu o voioșie forțată, hotărâtă să nu se lase cuprinsă de disperarea ce părea s-o înghită, dacă ar fi fost suficient de proastă să permită acest lucru. Dacă era suficient de proastă să dea ascultare vocii interioare care-i șoptea că nu voia să-l părăsească pe Daniel și dorea să rămână aici, cu el, pentru totdeauna.

Când se grăbi să iasă din bucătărie, Daniel o urmă și murmură pe sub mustață :

— Ei bine, poate că viaţa ta va reintra în normal, dar sunt al naibii de sigur că a mea nu. Şi când mă gândesc...

Se strâmbă ca pentru sine, avertizându-se în gând că cel mai rău lucru posibil pe care l-ar putea face acum, ar fi s-o grăbească. Ea era înspăimântată în legătură cu cele întâmplate între ei noaptea trecută, şi lui îi era clar că ea nu era pregătită pentru o legătură cu el.

El venise aici fiindcă avusese nevoie de spaţiu şi timp pentru a fi singur. Ultimul lucru din mintea lui fusese o poveste de dragoste, ultima dorinţă din viaţa lui să se îndrăgostească. Scuturâ din cap din cauza propriei nebunii şi încercă să se liniştească spunându-şi că, la urma-urmei, nu era nevoie să grăbească lucrurile, că avea de petrecut restul verii aici, cu ea. Chiar şi aşa, îi era greu să se oprească să nu alerge pe scări după ea pentru a o lua în braţele lui şi a lăsa ca emoţiile şi nevoile să vorbească în locul lui.

La etaj, Angelica se lăsă să cadă tremurând pe pat. Bineînţeles, nu voia dragostea lui Daniel, simpla idee i se părea caraghioasă ; şi atunci de ce nu-i venea să râdă ? De ce se simţea mai aproape de plâns decât de râs ? De ce avea acea oribilă convingere că noaptea trecută Daniel fusese uşurat să aibă o scuză pentru a pune capăt dragostei, dacă nu cumva era din cauză că ea reacţionase prea intens ? Motivul pentru care el n-o oprise mai curând putea fi — îngrozitor gând — fiindcă îi era milă de ea.

Gândul că un bărbat, orice bărbat, dar în special Daniel, ar face dragoste cu ea din milă, era dureros, atât de dureros încât începu să simtă în-

țepături în tot trupul, făcând-o să-și strângă brațele în jurul corpului și să se legene, încercând să-și liniștească chinul.

Niciodată nu fusese mai confuză ; trupul încă mai tânjea la amintirea atingerii lui Daniel în timp ce mintea se chinuia din cauza suferinței provocate de propria-i prostie și în consecință pierderea respectului față de sine, iar inima ei...

Inima ei nu simțea nimic, își spuse ea cu încăpățânare. Nici n-avea de gând s-o lase să simtă ceva.

— Angelica, te simți bine ?

Sunetul vocii lui Daniel strigând-o din josul scărilor o făcu să treacă la acțiune cu furie în timp ce-i răspundea cu răsuflarea întretăiată, dar hotărâtă :

— Mi-e bine, aproape am terminat.

Era hotărâtă ca odată mutată în siguranță, la căsuța lui Tom, să facă orice pentru a putea pune o distanță între ea și Daniel, distanță prin care să-l facă să știe că, departe de a lua sărutul lui în serios, el nu însemna nimic pentru ea. De acum încolo, va fi atât de rece și indiferentă cu el încât nu va bănui niciodată ceva.

Ce să bănuiască ?

În fond, ce era de suspectat altceva decât o scurtă secundă de nebunie, când ea trecuse peste toate regulile pe care și le impusese și se lăsase să dorească ceva ce nu putea avea niciodată ? Niciodată chiar n-ar fi trebuit să dorească. Era o femeie modernă, independentă, cu o carieră plină de succes, un mic cerc de prieteni buni, o mamă văduvă pe care s-o întrețină și acel stil de viață care știa că le-ar face invidioase pe multe dintre

femeile tinere hărțuite, cu o droaie de copii și un soț muncind din greu încât abia de-l vedeau.

Atunci de ce aceste ultime zile cu Daniel o făcuseră să se simtă conștientă de golul din viața ei, de lipsa cuiva spre care să-și îndrepte atenția ?

Era vina mass media, își spuse ea enervată, pentru că făcuse din sexul ei o imagine fictivă care nu se potrivea cu realitatea, având totul — carieră, succes, dragoste, copii, împlinire. Atâtea idealuri înalte și toate de atins... doar să vrei. Dacă nu avea totul era o greșeală, o tară ce zăcea în femeia însăși și trebuia să existe o metodă prin care ea putea rectifica acest lucru.

Supărată pe sine, Angelica ajunse la concluzia că astfel de articole din ziare nu făceau decât să alimenteze lipsa notorie de respect de sine a sexului ei, iar ea era prea inteligentă ca să cadă într-o astfel de cursă.

Și totuși, era conștientă de o lipsă în interiorul vieții ei, o nevoie, fie ea biologică, sau oricum ar fi numit-o. Aceasta era acolo. Nu asta o condusese la nebunia ei cu Giles ?

Acea dorință recunoscută pe jumătate, pentru un soț, o familie.

Dar acum terminase cu acel soi de nebunie. Își învățase bine lecția.

CAPITOLUL VI

— Cred că asta-i tot, mulţumesc.

Stăteau în bucătăria lui Tom care nu era nici pe departe atât de caldă şi primitoare ca a lui Daniel.

Aici nu exista soba caldă care-şi împrăştia în jur căldura, nici scaunul confortabil de lângă foc, nici masa de brad curată, lucioasă de atâta spălat. Încăperea, deşi trebuie să fi fost de aceeaşi dimensiune ca aceea a lui Daniel, arăta mai mică, mai rece, mai goală, în ciuda faptului că o bună parte a pardoselii era ocupată de un bufet mare, umplut cu o colecţie de vase de ceramică prăfuite şi care arătau ca un talmeş-balmeş împreună cu mobilele melaminate ale bucătăriei.

În ciuda protestelor ei, Daniel insistase s-o ajute pe Angelica să-şi care lucrurile în căsuţa lui Tom şi acum, simţindu-se mult mai obosită decât voia s-o recunoască, simţea cum i-a înţepenit spinarea şi abia aştepta să-l vadă plecat. Îi era teamă că dacă el întârzia, va fi în pericol de a se da în spectacol, izbucnind în lacrimi. Dar de data aceasta, el părea imun la sentimentele ei, măsurând cu ochi critic bucătăria, în timp ce ea stătea

lângă ușa din spate, ținând-o deschisă în mod intenționat.

— Pare destul de umed. Cel care a stat aici nu s-a gândit niciodată să instaleze încălzire centrală. Cred c-ar fi bine să controlăm dormitoarele. Ultimul lucru de care ai avea acum nevoie ar fi o pneumonie.

Gândul de a mai fi încă o clipă într-o apropiere atât de intimă cu el îi provocă o astfel de panică încât se răsti imediat :

— Nu sunt un copil, Daniel, cât despre a face o pneumonie, este greu...

Se uită acum la ea, încruntându-se cu un amestec de surpriză și uimire în timp ce-i studia fața prea roșie și ochii prea strălucitori.

— Ești sigură de asta ? întrebă el încet. Nu-i nici o rușine să recunoști că ți-ai supraestimat însănătoșirea. Poți să mai stai la mine încă vreo câteva zile.

— Nu, n-aș face asta, spuse Angelica pe un ton ascuțit și văzându-l că se încruntă, Angelica își mai îndulci tonul... Am stat prea mult pe capul tău... Ți-am tulburat singurătatea.

— Nu-i vina ta. Nu tu ai vrut să fii bolnavă.

— Drăguț din partea ta, dar acum că sunt aici, aici voi rămâne. Locul are nevoie probabil să fie aerisit.

— Mda. Dacă așa crezi... Să-ți duc valiza la etaj ?

— Nu, nu, nu-i nevoie. Mă pot descurca.

Ținea ușa încă deschisă și ea-și dădu seama din felul în care el privea la fața ei încordată și apoi spre ușă că știa că este nerăbdătoare să-l vadă plecat.

El îi confirmă acest lucru, spunându-i pe neașteptate :

— Bine, Angelica. Plec, dar să ții minte, dacă ai nevoie de mine pentru ceva, orice...

Era imaginația ei sau privirea lui întârzie o secundă pe gura ei, făcând-o să-și amintească cum îl rugase noaptea trecută s-o posede ? Era suficient ca s-o facă să spună cu tărie :

— Mulțumesc. Sunt sigură că nu va fi nevoie.

Era aproape în dreptul ei. Încă niște secunde și el va fi plecat, iar ea va putea să respire în voie, din nou, dar tocmai când trecu pe lângă ea se opri, privind-o, astfel că ea rămase captivă între trupul lui și ușă.

Când el își coborî capul, își dădu seama că vrea s-o sărute.

Se dădu înapoi automat, cuprinsă de panică la gândul că gura lui îi va atinge pielea, îngrozită de efectul acestui contact asupra stăpânirii ei de sine fragile. După ultima noapte, încrederea în abilitatea ei de a-și controla atracția fizică față de el se distrusese.

Ea văzu surpriză și încă altceva, ce putea fi suferință sau supărare, în ochii lui, înainte ca el să-și ridice mâna. Smucindu-se pentru a se feri, își lovi capul de ușă, tresărind când ochii i se umplură de lacrimi. Îi închise strâns ca să nu vadă îngrijorarea din ochii lui Daniel când o cuprinse, degetele lui lungi controlând expert sub moliciunea părului, vătămarea pielii capului. Cu asprime, el îi spuse :

— Prostuțo ! Ce credeai că am de gând să-ți fac ?

— Nimic.

Minciuna era inutilă și de neînțeles, mai întâi, fiindcă pentru a-i controla pielea capului, Daniel redusese distanța dintre ei, luându-i capul pe umăr, iar ea nu se putea mișca, nu putea nici măcar respira fără să fie afectată de întregul ei trup care reacționa la atingerea lui ca și cum ar fi fost un puternic afrodisiac.

Încercă să respire adânc pentru a-și calma simțurile agitate și-și dădu seama că procedase greșit, când Daniel o contrazise scurt :

— Mincinoaso. Credeai că urma să te sărut, nu-i așa ?

De ce avea el această înclinație de a-i pune întrebări care ar fi fost mai bine să rămână nepuse ? Un alt bărbat, mai plin de tact, poate unul mai laș, ar fi știut de ce ea s-ar fi dat la o parte din calea lui, dar n-ar fi întrebat-o de ce.

— Sigur că nu, negă ea lipsită de sinceritate.

— Și dacă aș fi făcut-o ?

Inima ei se zbătea nebunește. Îi venea să-și lingă buzele uscate, dar avu înțelepciunea să reziste acestei tentații.

Oare ce încerca el să facă ? Să descopere poate cât de vulnerabilă era ea în fața lui, ca să poată afirma cu tărie că dorința ei nu era și a lui ? Era suficient de sincer și avea destulă voință ca să facă așa ceva, dar mândria ei nu i-ar permite să se lase manipulată în acest mod, mai ales că-i era teamă că dacă ar săruta-o iar, ar fi la fel de prostesc de necontrolată în această dimineață, ca și seara trecută.

— Da, dar n-ai făcut-o, insistă ea cu încăpățânare. La urma-urmei, de ce-ai fi făcut-o ? Nu avem acel fel de... de relație.

El o ţinea încă, dar ea reuşi să-şi dezlipească faţa de pe trupul lui şi să se uite într-un punct aflat pe umărul lui stâng.

— Ei bine, o să ai un cucui în cap, îi spuse el mai supărat decât era necesar. Dar pielea nu este jupuită. Presupun că nu trebuie să-ţi mai spun că dacă descoperi că nu eşti total restabilită, patul tău este încă acolo. Eşti prea independentă ca s-o recunoşti, chiar dacă ai avea nevoie.

Independentă ? Ea ? Se strâmbă în gând. Ar fi dat orice ca el s-o ia în braţe şi să-i spună pasionat şi ferm că n-avea de gând s-o lase să plece şi că locul ei era lângă el.

Conştiinţa acestui fapt o făcu să geamă în sine din cauza propriei vulnerabilităţi şi nebunii. Acest fel de comportare se găsea doar în romane, nu în viaţa reală. Încercă să-şi întărească în minte credinţa că bărbaţii şi femeile au o poziţie egală faţă de această slăbiciune neaşteptată, care-i sugera cu viclenie că trebuie să existe ocazii, când trebuie spus ceva unui bărbat care, ştiind că femeia are dreptul să-şi hotărască singură viaţa, ştia de asemenea că de cele mai multe ori „nu", nu însemna „da" şi că nu orice femeie dorea ceea ce era inacceptabil pentru ea. Poate că ea nu respingea în totalitate gândul de a fi luată în braţele unui bărbat şi a i se spune că este iubită şi dorită, chiar dacă se părea că nu vrea să audă astfel de cuvinte. Dar, bineînţeles, era de presupus ca bărbatul respectiv s-o iubească, în primul rând şi să n-o supună unui experiment cu sânge rece, desemnat a-i arăta cât de slabă poate fi ea faţă de el.

— Dacă eşti sigură că te poţi descurca... spunea Daniel acum îndepărtându-se de ea încet, ca şi cum ar fi ezitat să plece, după cum îi spunea ei un gând ascuns.

Nu dădu nici o atenţie acestui gând păcătos şi zise cu tărie :

— Bineînţeles că pot... sunt o adultă, Daniel, nu un copil.

Şi iată, în momentul în care el plecă, avu o dorinţă nebună de a-l striga să se întoarcă, să-i spună că s-a răzgândit, că nu vrea să locuiască singură aici, în casa lui Tom, când ar putea să-i împartă casa, compania, patul.

Supărată pe sine, ea închise uşa cu fermitate şi se întoarse să-şi cerceteze noul domeniu.

Încreţi din nas când mirosi aerul umed şi prăfuit al bucătăriei şi privi în jurul încăperii, fără entuziasm. Ar face mai bine să exploreze restul casei. În mod normal, n-o preocupa în mod special ceea ce se afla în jurul ei. Casa ei din Londra, pe care o cumpărase mobilată, era convenabilă şi micuţă, dar nu era prea ataşată de ea. În fond, petrecea mai multe ore la birou decât acasă.

Presupunea că dacă ar avea un ideal în privinţa unui cămin, acesta s-ar referi la ceva confortabil şi uşor desuet, cu o grădină imensă. Genul de casă care avea nevoie de o familie ca să revină la viaţă.

„Opreşte-te", se avertiză ea posomorâtă.

Casa se dovedea a fi deprimant de neatrăgătoare. Camera de zi era mobilată cu mobilă de modă veche care întotdeauna arăta urât. Exista un cămin care avea în faţă două încălzitoare electrice. La ferestre atârnau draperii groase. La etaj

era cam la fel. Casa era deprimantă. Angelica știa de la Tom că unchiul lui nu fusese un om sărac, dar din anumite motive fusese zgârcit cu banii lui. Atât de zgârcit încât își refuzase orice fel de confort.

Alese cel mai mic dintre dormitoare, doar pentru că era mai departe de zidul despărțitor de casa lui Daniel. Casele erau construite din piatră și pereții prea solizi ca să se audă vreun zgomot dintr-o parte în alta, dar chiar și așa se simțea mai bine știind că Daniel dormea mai departe de ea.

Din fericire, casa avea încălzire, pe care ea o puse în funcțiune înainte de a scoate așternuturile din dulap. Singurul mod în care putea dormi în aceste cearșafuri reci și umede era după ce le-ar fi dus la cea mai apropiată spălătorie și le-ar fi spălat și aerisit. Asta însemna un drum până la Aberystwyth, dar poate că așa era mai bine. Cel puțin, se va îndepărta de Daniel pentru câteva ore.

Tocmai cobora scările când auzi pe cineva bătând la ușă. Știind că nu putea fi altcineva în afară de Daniel, avu o dorință lașă de a rămâne unde se afla și a-l ignora. Dar, bineînțeles, el știa că ea se află aici.

Când deschise ușa, el stătea cu spatele și când se întoarse repede, inima ei făcu un salt.

— Mă duc la fermă. Mă întrebam dacă nu vrei să vii cu mine. Te-aș putea prezenta doamnei Davies.

Ea se gândi cu repeziciune. Putea pleca la Aberystwyth în timp ce el se afla la fermă și astfel putea evita orice întrebare legată de șofat. Și dacă-i refuza oferta se va confirma în mod sigur

faptul că n-avea nici o intenție să reintre în viața lui, acum când se mutase din casa lui.

— Nu, mulțumesc, îi zise ea ocolindu-i privirea și-l văzu că începe să se încrunte.

— Angelica, știu ce simți în legătură cu independența ta, dar...

— Îți sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, Daniel, îl întrerupse ea răgușită. Dar acum mă simt bine și nu vreau...

— Să mă lași să intervin în viața ta, continuă el în locul ei.

Ea-i auzi supărarea din voce și-și mușcă buzele. Părea foarte nerecunoscătoare și egoistă, dar ce altceva putea face ? Deja știa că el este un om responsabil și plin de compasiune, dar dacă nu-și dădea singur seama cât de periculos de implicată emoțional devenea ea, atunci trebuia să-l țină la distanță, chiar cu riscul de a-l jigni.

Poate că se înșelase presupunând că el își dăduse seama, noaptea trecută, cât fusese de pasionat răspunsul ei. Poate că în cercurile în care se învârtea el, o astfel de pasiune era comună și lipsită de importanță. Și totuși, n-ar crede acest lucru din partea lui. El era un bărbat cu experiență, dar nu unul care să ia astfel de relații prea ușor.

Ce-ar putea spune ea ? Se uită la el și-și dori să nu fie acolo când văzu sclipirea de furie din ochii lui. Avea dreptate să fie enervat din cauza ei. În aparență, purtarea ei era nepoliticoasă. Dar, pentru binele amândurora, ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori el era povara ca ea să devină prea dependentă de el, îndrăgostindu-se.

Simți cum îi îngheață inima, toți mușchii încordându-se din cauza celor gândite. Nu putea să facă acest lucru. Nu trebuia să-l facă.

Cumva, reuși să zică tulburată :

— Cred... cred c-ar fi mai bine să trăim fiecare pe cont propriu, începând de acum încolo. Asta nu pentru că nu-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut, dar uneori... ei bine, uneori acest fel de intimitate poate genera... poate crea probleme pe care nici unul dintre noi nu le-ar dori. Bineînțeles, dacă există vreun fel în care m-aș putea recompensa pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine...

Își putea da seama cât de tare îl supărase și, în spatele supărării din adâncul ochilor lui, ar fi putut să jure că zărise o lucire momentană de durere, ceea ce făcu ca propriile ei emoții să fie răvășite într-un răspuns chinuitor.

Își imaginase totul, își spuse ea zece minute mai târziu când îl observa de la etaj cum merge de-a lungul drumului către fermă, o siluetă singuratică, șchiopătând ceva mai pronunțat ca înainte. Capul lui era aplecat a resemnare, ca și cum refuzul ei de a merge cu el l-ar fi rănit.

„Nu fi proastă", se luă ea singură peste picior. „Observi numai ceea ce vrei să vezi. Dacă ar fi simțit ceva pentru tine, ți-ar fi spus-o noaptea trecută." Inima ei făcu un alt salt când realiză cât de repede trecuse de la revelația devastatoare că voia mai mult de la el decât grija unei ființe față de altă ființă umană, la conștiința actuală cât de important devenise el pentru ea. Atât de important încât fără el...

Fără el, ce ? Nimic ! Asta își spunea ea cu încăpățânare când își lua geanta și cheile de la mașină, împreună cu lenjeria ce trebuia dusă la spălat.

*
* *

Aberystwyth era mai agitat decât se așteptase. Găsi cu greu o spălătorie și descoperi că nu se înzdrăvenise de tot, așa cum crezuse. Înapoi, în drum spre mașină, fără nici un motiv serios, se trezi că se oprește în fața unui mic magazin, întrebându-se dacă să cumpere sau nu o sticlă de vin bun pentru Daniel, drept mulțumire pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Poate că-i putea pregăti și o masă. Ar fi fost un gest reciproc pentru masa pe care i-o oferise noaptea trecută. Nici cel mai sever critic n-ar putea citi într-un astfel de gest că ea încerca în mod intenționat să lege un fel de intimitate între ei. Bineînțeles, s-ar putea spune că ea făcea asta pentru a-i întoarce ospitalitatea. Dar de ce era atât de șovăitoare, întrebându-se nu atât dacă el ar interpreta greșit motivele ei, ci dacă era total sinceră cu ea însăși ? Deja începuse să se clatine hotărârea din această dimineață de a-l trata ca pe o cunoștință obișnuită, cineva care ieșise din viața ei și nu ca pe cineva cu care și-ar permite să se încurce ?

În cele din urmă, după multă ezitare și văzând că atrăsese atenția celor din interiorul magazinului, intră și cumpără o sticlă de vin.

În drumul spre mașină, trecu pe lângă un vânzător de crabi vii și se cutremură un pic, deși car-

nea acestora îi plăcea. Văzând crustaceele care mișcau furioase din cleşti, înlătură gândul de a le mânca.

În loc de asta, cumpără nişte somon, ceea ce se dovedea a fi o greşeală, deoarece căsuţa ei nu poseda frigider, ceea ce însemna că trebuia să-l întrebe pe Daniel dacă-l poate folosi pe al lui.

Ea se înroşi enervată, gândindu-se că el i-ar da o lecţie dacă ar acuza-o că încerca în mod intenţionat să creeze o atmosferă de intimitate între ei. Sigur că era un vechi truc feminin, acela de a apela la ajutorul unui bărbat, ca de exemplu să-l pui la o treabă vulgară cum ar fi desfundatul unei chiuvete.

Se uită la somon şi înjurând în surdină, se întoarse supărată la maşina ei cu cumpărăturile şi rufăria, depozitându-le acolo, înainte de a pleca să caute ceva pentru răcit.

Întâmplător găsi un magazin convenabil şi din fericire, acolo se afla la vânzare un mic frigider, pe care ea speră să-l bage în maşină.

Proprietarul magazinului nefiind obişnuit cu o astfel de cerere, se minună că ea nu voia să-i fie livrat la domiciliu, dar Angelica nu-i dădu nici o explicaţie.

Somonul se dovedise a fi o cumpărătură foarte scumpă, reflectă ea furioasă în drum spre casă, mulţumind Cerului să vadă că Daniel încă nu apăruse atunci când îşi parcă maşina.

Îi trebuiră cincisprezece minute ca să bage frigiderul în bucătărie şi să găsească un spaţiu pentru el, timp în care obosi şi se enervă. Să descopere că uitase să cumpere un ştecher era ultima picătură. Cum putuse ea, care se lăuda a fi

atât de practică, să fi fost atât de proastă ? Fiindcă nu se gândise ce face, sau de ce o face. Pentru că, pe scurt, se gândise la Daniel şi se comportase într-un mod lipsit de logică. Ei bine, trebuia să fi fost proastă ca să ajungă să fie decepţionată, dar acum se terminase. O greşeală costisitoare, recunoscu ea cu ciudă, uitându-se neputincioasă la cutia albă strălucitoare care domina bucătăria... şi total nefolositoare.

Ar fi trebuit să facă tot drumul înapoi la Aberystwyth pentru un ştecher, ceva ce nu avea puterea să facă chiar acum, ceea ce însemna — ceea ce însemna că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să pregătească somonul şi apoi să-l ducă o porţie lui Daniel ca să-l mănânce singur... Lucru la care ar fi trebuit să se gândească mai înainte, nu să facă planuri elaborate de a-l invita.

Roşie de necaz, încă mai stătea privindu-şi frigiderul când Daniel intră brusc prin uşa deschisă a bucătăriei, întrebând printre dinţi :

— Unde naiba ai fost ?

La sunetul vocii lui, ea se întoarse pe călcâie, cu ochii măriţi din cauza şocului, cu limba înţepenită în timp ce-l privea cu gura căscată.

El se încruntă când văzu frigiderul şi apoi întrebă :

— Cum a ajuns acest lucru aici ?

— Pe propriile lui picioare, sugeră Angelica cu sarcasm când şocul i se mai domoli... Ultimul lucru pe care-l voia acum era Daniel ca martor al prostiei ei, şi ca să fie sigură că nu-şi va călca decizia iniţială de a permite pe mai departe o intimitate între ei, adăugă... Este un pachet pe bu-

fet pentru tine. Niște somon pe care l-am luat din Aberystwyth. Un fel de a-ți mulțumi pentru toată... toată ospitalitatea ta.

Privirea lui neîncrezătoare o făcu să se înfioare.

— Niște somon ?

— Și o sticlă cu vin, adăugă ea, apărându-se. Deci...

— Niște somon și o sticlă de vin... O iau ca pe o intenție de a mă bucura de aceste daruri singur.

Supărarea lui începea s-o enerveze. Ce naiba mai făcuse ? Poate că era un pic cam nepoliticoasă, prea directă — ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-l facă să simtă că nu apreciase tot ceea ce făcuse pentru ea.

— Ei bine, intenționam să gătesc pentru tine, se auzi ea zicând. Numai că... Se opri și gesticulă neputincioasă în direcția frigiderului, înainte de a se putea reține, încordându-se când el păși mai aproape pentru a examina obiectul.

— Ai cărat acest lucru înăuntru singură, garantez, zise el cu o blândețe aparentă... Prinsă pe picior greșit, ușurată că el nu observase că n-are un căruț, fu uluită să-l audă zicând... Prostuțo. Cât de des trebuie să-ți amintesc că ai trecut printr-o boală extrem de epuizantă ? Ce dracu' crezi că s-ar fi întâmplat dacă ai fi leșinat ?

— Aș fi distrus frigiderul, sugeră ea.

— Mă gândeam mai mult la distrugerea pe care ți-ai fi cauzat-o ție însăți, o preveni el acru.

— Ei bine, eu n-am leșinat, deci nu este nevoie să te îngrijorezi prea tare, îi zise ea caus-

tică, rugându-se ca el să nu ghicească cât de mult dorea ca el să fie cu adevărat îngrijorat.

— Şi acum, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să am frigiderul instalat şi funcţionând, adăugă ea, hotărâtă să-l scoată din bucătărie înainte de a-şi simţi picioarele moi şi a leşina în braţele lui ca o eroină din epoca victoriană.

— Bine. O să-ţi pun ştecherul în priză, se poate ? Unde este ?

— Sunt perfect capabilă să-l pun singură în priză, îi spuse Angelica repede, încercând să-i refuze oferta.

El încuviinţă, uitându-se în jurul bucătăriei ca şi cum ar fi căutat ceva. Încruntarea i se transformă în ceva ce semăna cu veselia, când se întoarse spre ea, încrucişându-şi braţele pe piept şi spunând provocator :

— Chiar aşa ? Continuă.

Să continue ? Măcar de-ar putea.

— Totul la timpul potrivit. Şi acum, dac-ai vrea să mă laşi singură...

— N-ai ştecher, nu-i aşa ? o provocă el.

Angelica pufăi spre el. La naiba ! Trebuia să fi ştiut că el va ghici... dar era doar o presupunere, pentru că ştecherul putea fi în maşina ei. Îşi înălţă obrazul şi-l măsură cu privirea, întrebându-se dacă ar putea îndrăzni să-l repeadă.

— Ai uitat să cumperi ştecherul, am dreptate ?

Acum el râdea de-a dreptul de ea. Cum de-şi permitea ? Oricine putea face o greşeală — şi oricum, era vina lui. Dacă n-ar fi fost pentru el, din dorinţa de a-l răsplăti, ea n-ar fi cumpărat porcăria aia de frigider.

— Și ce dacă am uitat ? Mă pot întoarce mâine la Aberystwyth să cumpăr unul. Singurul motiv pentru care am cumpărat acest lucru a fost să...

Se întrerupse mușcându-și buzele, în timp ce privirea îi coborî, trădând-o, spre pachetul cu somon.

El o observa, ochii lui îngustându-se brusc, în mod speculativ.

— Ai cumpărat frigiderul din cauza aceasta ? se interesă el uitându-se la somon. De ce naiba ai făcut-o când știi că am un frigider, la ușa alăturată ?

— Nu vreau să mă îndatorez la tine, îi zise Angelica țeapănă.

— Să te îndatorezi, repetă el nevenindu-i să creadă.

Ea se încordă când el își desfăcu brațele și veni spre ea cu hotărâre.

— Dacă n-aș fi atât de sigur că ești atât de slăbită încât abia te ții pe picioare, cred că te-aș scutura până ți-ar clănțăni dinții din gură. Independența este bună, dar mergi prea departe. Ai fi putut să mă întrebi...

— Poate că aș fi putut, dar poate că n-am vrut, îl întrerupse ea, emoțiile ei luptându-se cu logica și bunul-simț în timp ce tânjea să-și dea frâu liber pornirilor.

Apoi, se lăsă o scurtă pauză, după care el spuse repede, prea repede :

— Înțeleg. Și pot să te întreb de ce, sau să ghicesc ? Această hotărâre de a-mi arăta clar că nu mai vrei nici un fel de intimitate între noi, n-are nici o legătură cu noaptea trecută ?

El era supărat acum, chiar foarte supărat. Putea vedea după ochii lui şi auzi din vocea lui.

— Deloc, minţi ea cât putu de ferm... El se uită direct la ea şi fata se forţă să-i înfrunte privirea fără a-şi apleca ochii... De ce ar fi ? A fost doar un sărut.

Se lăsă o tăcere scurtă, periculoasă şi ea nu mai suportă să-l privească. El trebuia să fie uşurat că ea se comporta cu atât de mult bunsimţ, nu să stea acolo holbându-se, privind-o ca şi cum ar fi vrut să pună mâna pe ea şi s-o scuture ameninţător.

— Doar un sărut, asta a fost ? spuse el, în cele din urmă. Ei bine, din câte îmi amintesc, a fost mai mult decât un sărut, dar fiindcă nu-mi place să contrazic o doamnă, voi accepta versiunea ta.

El era plecat înainte ca fata să poată vorbi, trântind uşa în urma lui cu o forţă care făcu să se zguduie geamurile.

Se uită după el, uluită. Nu-l văzuse niciodată pe cale de a-şi ieşi din fire şi, la urma-urmei, ce spusese ea de-l înfuriase atât de tare ? Ce vrusese el să spună — că noaptea trecută simţise în braţele lui ceva atât de apropiat de extazul fizic şi psihic, încât va rămâne cu această amintire pentru tot restul vieţii, amintire ce se va interpune între ea şi orice şansă de a-şi găsi fericirea cu alt bărbat ? Bineînţeles că nu.

Privi spre frigider şi găsi că acesta se transforma din ceva solid în ceva înceţoşat. Plângea, recunoscu ea, plângea pentru un bărbat prost, încăpăţânat, care nu putea să vadă când o femeie făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a se proteja împotriva propriei nebunii.

Nu merita considerația ei. Nu merita nimic din partea ei... Să vină aici, s-o repeadă, să strige la ea, s-o facă să plângă. Să refuze somonul și vinul ei, adăugă ea nervoasă, văzând cumpărăturile stând încă pe bufet și înfuriindu-se și mai tare. Ei bine, nici că-i păsa. Cearta lor era probabil cel mai bun lucru care se întâmplase, pentru binele amândurora. Dar de ce se simțea ca și cum cerul ar fi căzut brusc pe ea ? De ce ?

CAPITOLUL VII

În casa lui, Daniel străbătea bucătăria în lung şi-n lat, până când durerea din muşchii încordaţi îl făcu să se oprească şi să-şi maseze piciorul bolnav.

Nu trebuia să lase lucrurile să-i scape din mână. De fapt, nu trebuia s-o provoace. Îi cunoştea trecutul şi cât de reticentă era ea să se implice emoţional. Se încruntă uitându-se pe fereastră, mirat de gândul de a se întoarce şi a-i pune cărţile pe masă, spunându-i ce simte pentru ea, dar oprit de teama c-ar fi prea devreme ; dacă făcea aşa, ea-l putea respinge şi alunga pentru totdeauna din viaţa ei.

Măcar dacă n-ar fi fost încurcat cu mersul la Cardiff în dimineaţa următoare... Dar programarea la specialist fusese făcută cu multe luni în urmă, când i se spusese că unicul mod în care trupul lui îşi va reveni era să apeleze la cineva care să-l oprească de a munci aşa mult, ori să se ducă undeva unde să-i fie imposibil să facă ceva.

El alesese, bineînţeles, ultima variantă, şi deşi cu şovăială, trebuia să recunoască faptul că eliberarea forţată de stres avusese efectul dorit. Tot

ceea ce avea nevoie acum era un specialist care să-i confirme ceea ce deja știa — că mușchii începeau să se vindece și de asemenea acel subconștient încăpățânat al lui care începea să se descotorosească de povara amărăciunii și a vinei. Trecutul era ceva care se terminase și nu mai putea fi schimbat. Își spusese acest lucru de multă vreme, dar numai în aceste ultime săptămâni ajunsese să accepte acest lucru și să-și găsească o oarecare liniște sufletească.

Poate că dacă ar fi vorbit cu Angelica, i-ar fi spus că și el... Dar nu, nu putea s-o încarce cu problemele lui, mai ales când ea avusese destule.

Își dori să nu fi trebuit s-o lase singură. Le ceruse celor de la fermă să fie cu ochii ațintiți pe cele două căsuțe, când el va fi plecat.

Mai avea și alte treburi la Cardiff, în afară de vizita la doctorul specialist. Treburi care-l vor reține în oraș pentru câteva zile.

Era ciudat că Angelica fusese aceea care, în cele din urmă, îl făcuse să ia decizia la care se gândise în toate aceste luni, împărțit între propriile-i dorințe și acel sentiment copleșitor de vinovăție și responsabilitate. Dar acum, hotărârea lui era luată.

La urma-urmei, el nu era tatăl său și în sufletul lui știa că taică-său n-ar fi vrut ca el să-și sacrifice propriile dorințe emoționale ca să-și dedice viața pentru ceva ce fusese mai mult creația tatălui decât a lui. Da, va fi foarte ocupat la Cardiff, dar nu atât de ocupat încât Angelica să nu fie cu el în fiecare secundă, chiar dacă numai în gând.

La aproape o oră după plecarea lui Daniel, Angelica începu să dea semne de viaţă. El fusese atât de supărat pe ea, dar ciudat, nici atunci şi nici acum, când se gândea, el nu o ameninţase sau speriase. Mai curând fusese vorba de o provocare, aproape înviorătoare — care trezise în ea un răspuns neliniştitor pe care-l recunoştea cu teamă ca aparţinând propriei ei personalităţi.

Jenată, ea recunoscu că era ca şi cum o parte a ei se bucura să-l provoace, dorea într-adevăr...

Ce ? S-o cuprindă în braţe şi s-o sărute cu acel fel de pasiune ce-i înlătura barierele pe care şi le impusese fără să-i dea posibilitatea să ia o decizie conştientă ?

Făcu o mutră plină de dezgust. Întotdeauna dispreţuise genul de femeie care n-are curajul să ia singură hotărâri şi apoi să şi le susţină, şi totuşi, aici trebuia să recunoască faptul că, dacă Daniel alesese să reacţioneze ca un mascul dominator, lucru ce nu-şi avea locul într-o relaţie modernă dintre doi adulţi, ea aproape ar accepta asta. Devenise obsedată de Daniel şi de ceea ce simţea pentru el. Asta se întâmpla din cauză că avea prea mult timp la dispoziţie ; poate că simplul fapt că petrecea prea mult timp gândindu-se la Daniel era un semn că ar trebui să se întoarcă la Londra. Dacă nu pentru altceva, pentru binele ei personal.

Se duse devreme la culcare, reamintindu-şi că pentru acest lucru se afla în Wales — multă odihnă şi relaxare, şi în afară de asta, n-o obliga nimeni să stea treză când nu exista nici un Daniel cu care să-şi petreacă seara. Îi era dor de el, se simţea singură fără el, se trezea că se întoarce

așteptându-se să-l audă comentând. Era înspăimântată să descopere ce ușor și repede alunecase în obișnuința de a-l avea acolo. Doar acum, când trăia pe cont propriu, recunoscu ce stimulent fusese trăind cu el.

Traiul cu el. Când somnul începu s-o cuprindă, ea se înfioră în adâncul ființei, nedorind să adoarmă cu acest gând în minte, speriată de imaginile care ar fi putut să-i bântuie visele, dar știind că nu era în puterea ei să le oprească.

*
* *

Sunetul a ceva care bătea în geam o făcu să se trezească. La început se gândi că era ploaia, o ploaie foarte puternică, dar când creierul i se mai limpezi de somn, își dădu seama că zgomotul era prea puternic și sacadat. Era... erau pietre — cineva arunca cu pietre în fereastra ei.

Fără să se gândească la vreun pericol, dădu la o parte cuvertura și fugi spre fereastră, mirată să-l vadă pe Daniel stând sub geam și încruntându-se spre ea. Cearta era uitată, când se grăbi în jos pe scări să-i dea drumul înăuntru, știind că i se întâmplase ceva, de trebuise s-o trezească.

Era încă devreme și aerul era suficient de rece ca respirația lui Daniel să se transforme în abur. Când îi deschise ușa, el pătrunse în bucătărie aducând cu el mirosul rece, curat al dimineții, amestecat cu aerul sărat al mării.

Răceala dimineții o făcu să tremure când îl întrebă îngrijorată :

— Ce este ? Ce s-a întâmplat ?

Când închise ușa se uită la ceas și văzu că era doar ora cinci și jumătate. Nu era de mirare că se simțea ca și când s-ar fi sculat în timpul nopții. Nu era de mirare că era atât de frig afară. O cuprinse panica, stomacul i se strânse și bătăile inimii i se întețiseră. Trebuie să i se fi întâmplat ceva îngrozitor lui Daniel ca să fie aici, așa. Boala ei fusese contagioasă ? Își simțea creierul înceţoşat şi trupul greoi când încercă să se trezească de-a binelea.

— Este vorba de mașina mea, îl auzi pe Daniel spunând inexpresiv. Blestematul de motor nu pornește.

Mașina lui ? Îl privi nevenindu-i să creadă. O sculase cu noaptea în cap să-i spună despre mașina lui !

Ea făcu o pauză și începu să facă automat o cafea.

— Mașina ta...

— Nu pornește, îi spuse el brusc, și trebuie să fiu la Cardiff la ora nouă. Mă întrebam... Mi-ai putea-o împrumuta pe a ta ?

Venise aici, la ora asta a dimineții, fiindcă voia să-i împrumute mașina ?

— Voi fi plecat câteva zile, îi zise el, ignorându-i în mod aparent tăcerea. Nu ți-aș cere-o, dar programarea la specialist este ceva ce nu pot rata și nu există un telefon aici pentru a-l suna și a-l ruga să schimbe ora.

Nici una dintre case nu avea telefon, dar Angelica nu-i mai ascultă explicațiile după ce auzi cuvântul „specialist". De multe ori se întrebase din ce cauză avea probleme cu piciorul, dar nu

îndrăznise să-l întrebe. Acum îl întrebă precipitată :

— Un specialist ?

Își aminti cum îi spusese doctorul local că Daniel era foarte obișnuit cu neplăcerile fizice ale bolii.

Normal că lui Daniel nu-i plăcea să discute despre accident cu nimeni, dar Angelica era diferită, și chiar mai importantă. Pentru prima dată ea-și exprima curiozitatea în legătură cu el, arătându-se doritoare să afle despre el, îngrijorată pentru el.

— Da, îi spuse el ușor, luându-i ceașca și umplând cafetiera cu apă. Cu șase luni în urmă, el mi-a spus că dacă nu mă potolesc și nu dau mușchilor mei timp să se refacă, voi rămâne cu o infirmitate permanentă. M-a convins să caut ceva aproape de Cardiff, pentru a fi la îndemână dacă ar fi necesar, dar suficient de departe pentru a da mușchilor ocazia să se refacă. Tatăl meu fusese în mod particular atașat de această parte a regiunii Wales, așa că am venit cu mașina aici, am văzut casa, am descoperit că este liberă și am aranjat s-o închiriez.

— Cardiff... acolo este casa ta ? îl întrebă Angelica rar.

Deci el nu era localnic. Nu locuia aici permanent, așa cum presupusese ea prima oară.

— La drept vorbind, în ultimii cinci ani am locuit la Milano, Londra, New York și Paris. Tatăl meu era proprietarul unei companii mici și foarte specializate, producând echipament electronic foarte sofisticat. Eu conduc partea de vânzări a afacerii. Ideea era ca, atunci când el se va pen-

siona, să preiau totul ca director general, el rămânând consultantul nostru tehnic. Din nefericire, soarta a avut alte idei. Tatăl meu era un obsedat de muncă ; cred că după moartea mamei mele el s-a cufundat din ce în ce mai mult în muncă pentru a uita de durere. Niciodată el n-a vorbit prea mult despre sentimentele lui, deşi, copil fiind, am crescut ştiind că mă iubeşte şi fiind foarte sigur pe această iubire. Problema a fost că, odată adult, am început să văd tarele din stilul de viaţă al tatălui meu, iar el nu putea să înţeleagă niciodată de ce refuzam să mă devotez sută la sută muncii în acelaşi fel în care o făcea şi el.

Am vrut să-i spun că voiam de la viaţă mai mult decât o companie plină de succes. Ne-am certat în privinţa asta. El lucra la o nouă invenţie, testând-o în laboratoarele noastre. Îi plăcea să lucreze acolo singur, noaptea, după ce toţi ceilalţi erau plecaţi. Nu vom şti cu adevărat niciodată ce s-a întâmplat. Tot ceea ce ştiu este că am simţit brusc nevoia să-l văd. Era programat să mă întorc la New York în dimineaţa următoare. M-am dus direct la fabrică. Când am ajuns acolo am putut vedea flăcările prin ferestrele laboratorului. Paznicul de noapte deja fugise după pompieri. El nu-şi dăduse seama că tatăl meu este înăuntru.

Am încercat să ajung la el... dar căldura... fumul... trebuie să fi leşinat. Mi-au spus mai târziu că am acţionat ca un nebun, punând în primejdie vieţile oamenilor care m-au salvat ca şi pe a mea proprie, şi că tatăl meu murise asfixiat în câteva minute de la începerea focului, iar eu n-am putut face nimic pentru a-l ajuta. Mi-am sfâşiat muşchii piciorului când am încercat să trec prin-

tr-unul din geamuri. N-are importanţă de câte ori mi-am spus că n-am nici o vină ; sentimentul de vinovăţie rămâne, sentimentul că n-am putut face nimic, că trebuia să fac ceva — cel puţin până recent. Acum... acum, cred că am ajuns în cele din urmă să mă împac cu ideea că nu sunt atotputernic.

Se opri. Camera era tăcută, în afară de bolborositul apei din cafetieră care trecea prin filtru, peste cafea.

Angelica încerca să vorbească şi descoperi că n-o putea face, deoarece în gât avea un nod cauzat de compasiune şi înţelegere.

O copleşi să-şi dea seama cât de multe lăsase el nespuse ; simţi în mod automat şi înţelese. Şi ea cunoştea sarcina responsabilităţii, care revine preluând o afacere întemeiată de un părinte iubit, dar în cazul lui Daniel, sarcina era mai greu de asumat, mai ales că el se simţea răspunzător că nu putuse preveni moartea tatălui lui, că nu fusese acolo când acesta avea mai multă nevoie de ajutor. Da, îi putea înţelege sentimentele, le putea înţelege şi împărtăşi. Intensitatea înţelegerii a tot ceea ce trebuia să fi suferit el o făcu să reconsidere tot ceea ce gândise mai-nainte. O înspăimântă această intensitate, această nevoie de a merge la el şi a-l îmbrăţişa, a-i oferi compasiunea, înţelegerea, dragostea ei. Ea se înfioră, avea picioarele şi braţele reci ; realiză dintr-o dată că tot ceea ce purta era doar cămaşa de noapte.

Daniel, în contrast cu ea, era îmbrăcat pentru călătoria în oraş, cu jeanşi curaţi şi una din acele cămăşi pe care se părea că le preferă şi de care ea-şi amintea că sunt atât de plăcute la pur-

tat. Peste cămaşă avea un pulovăr verde închis, suficient de călduros ca să-l protejeze de răcoarea dimineţii.

Ochii ei se umplură de lacrimi, când îl văzu dintr-o dată, nu aşa ca acum, ci inert, o siluetă vulnerabilă şi căzută, înecându-se în fumul otrăvitor care-l învăluia, încercând disperat să ajungă la un bărbat care era deja mai presus de orice ajutor uman. Se înfioră din nou, dar de data asta nu din cauza frigului. Daniel văzu şi se încruntă.

Ea era atât de tăcută. El n-avea nici o idee despre ce gândea şi simţea ea. Părea atât de departe de el, atât de distantă, în timp ce el se simţea atât de deschis şi vulnerabil faţă de ea încât tăcerea ei adâncă era aproape ca un act de respingere.

La ce se aştepta ? Ce dorea, ce spera — că ea-şi va deschide braţele pentru el şi-l va îmbrăţişa aşa cum tânjise adesea în copilărie ? Că-l va strânge şi-l va săruta, spunându-i că niciodată nu va mai trebui să fie singur, că va fi întotdeauna cu el, că va împărţi viaţa cu el ? Scoase un sunet de supărare din piept. Se comporta ca un nebun. El îşi propusese deja să n-o grăbească şi iată, acum o împovăra cu acel soi de încărcătură emoţională care o îndepărta de el la fel de repede cum o îndepărtase dragostea lui.

Angelica auzi zgomotul scos de el şi reveni la realitate. Deci, Daniel îi vorbise despre tatăl lui, deci, el o lăsase să afle ceea ce suferise. Ar fi o proastă să vadă prea mult în asta. Îi spusese mai mult fiindcă vizita la specialist îi ocupa mintea şi poate fiindcă voia s-o facă să înţeleagă de ce avea nevoie să împrumute maşina de la ea. Dacă

se lăsa să creadă că exista alt motiv, să-şi închipuie că era un mesaj personal în mărturisirea lui... Întorcându-i spatele, traversă bucătăria şi luă cheile maşinii.

— Cred că rezervorul este plin doar pe jumătate, îl avertiză ea în timp ce i le înmâna. O să trebuiască să-l umpli.

— Nici o problemă, oricum a mea are şi mai puţin şi o umplu ori de câte ori o folosesc.

Acum el era atât de formalist, atât de distant. Era clar că vremea confidenţelor se terminase.

Ea făcu un gest spre cafetieră şi-l întrebă brusc :

— Vrei o ceaşcă ? Este gata.

El îşi privi ceasul, un ceas scump, realiză ea, nu genul de ceas pe care ţi-l poţi permite din pescuit sau agricultură.

— Da, dacă nu te deranjează. Am intrat în panică atunci când nu mi-a pornit maşina şi nu m-am obosit să-mi fac cafea.

— Durează mult să ajungi la Cardiff ? îl întrebă ea în timp ce-i turna cafeaua, întrebare pe care ar fi pus-o şi unei cunoştinţe întâmplătoare.

Şi la urma-urmei, chiar asta şi erau, îşi spuse ea cu fermitate.

— Nu chiar. Aş putea să-l consult pe specialist şi să mă întorc înapoi în această după-amiază, dacă n-aş avea şi alte treburi... Se încruntă şi lăsă jos ceaşca de cafea... Nu-mi place să te las singură aici, fără nici un mijloc de transport. Voi încerca să-mi scurtez călătoria pe cât posibil. Da-

că ai nevoie de ajutor, există ferma, dar este o plimbare obositoare până acolo și...

— Mi-am revenit complet și sunt în stare să merg o milă dacă este necesar, îi spuse Angelica crispată.

Nu voia să audă îngrijorare în vocea lui. O slăbea atât de mult... o făcea să fie conștientă de răspunsul ei prostesc față de el.

Doar ce-i auzea îngrijorarea din voce și simțea frisoane străbătând-o ; trebui să se întoarcă cu spatele la el pentru cazul în care Daniel ar fi văzut reacția trădătoare a trupului ei. Sub cămașa de noapte își putea simți sfârcurile întărite ale sânilor și încordarea care-i prinsese partea de jos a corpului.

Auzi în spate zgomotul ceștii de cafea pusă pe bufet și știu că el era în picioare și în curând va fi plecat.

— Îmi pare rău că te-am deranjat atât de devreme, îl auzi spunând, și știu că se îndreaptă către ea. Îți sunt recunoscător că-mi împrumuți mașina ta. Promit să ți-o aduc în stare bună.

— Este prea puțin față de ceea ce ai făcut pentru mine, îi răspunse ea cu o voce joasă, neîndrăznind să se întoarcă, știind că el stătea chiar în spatele ei.

Ce mai voia oare ? Deja avea cheile. Nu mai exista nimic care să-i fi putut da. Se încordă când îi simți mâinile pe umeri, răsuflarea lui fierbinte lângă pielea ei atâtând-o, când el întrebă nesigur :

— Un sărut care să-mi poarte noroc ar fi foarte apreciat.

Un sărut pentru noroc. Poate că era genul de lucru pe care orice bărbat l-ar spune în asemenea

împrejurări. Necazul era că nu era suficient de familiarizată cu genul de intimitate pe care-l împărtiseră, ca să știe cum poate reacționa un bărbat.

Este adevărat că în câteva ocazii ea și cu Tom schimbaseră sărutări frățești. Sărutări date și primite în spiritul adevăratei prietenii și, în acele ocazii, ea apreciase întotdeauna căldura și grija lui, dovadă a prieteniei pe care știa că o are față de ea.

Dar să-l sărute pe Daniel în acel mod, când doar simpla lui prezență o făcea să-și piardă stăpânirea de sine... dacă se întorcea acum și-l săruta... Ea se simți tremurând și totuși nu opuse rezistență când el o întoarse ușurel ca să se uite în ochii ei cu gravitate și atât de intens de parcă ar fi căutat ceva acolo. Inima ei începu să bată atât de nebunește încât fu sigură că el trebuie să-și dea seama de ceea ce simte ea și de ce. Mâna lui îi alunecă în păr, mângâindu-i pielea capului și îndepărtând o parte din tensiune. Nu se putea abține ; toată atenția ei era concentrată asupra gurii lui, știind că în curând o va atinge pe a ei, știind că atunci... Ea-și linse buzele cu vârful limbii cu un gest neintenționat, trupul tremurându-i când el scoase un sunet foarte masculin și erotic de satisfacție, drept răspuns.

— Urează-mi noroc, șopti el lângă gura ei, frecându-și ușor buzele de ale ei.

Presiunea fierbinte a cuvintelor lui o sensibiliză, făcând-o să ofteze de nerăbdare în timp ce gura lui o mângâia pe a ei, mușcând-o ușor și provocând-o să-i răspundă. Ea uită motivul pentru care se afla în brațele lui și știu doar cât de mult

voia să fie acolo. Cât de mult dorea plăcerea acestui contact delirant al gurii lui lângă gura ei, al limbii care-i mângâia buzele întredeschise, ca apoi să se miște nerăbdătoare lângă a ei. Trupul lui se întări brusc, în timp ce mâinile lui îi mângâiau părul ţintuind-o în flacăra bruscă a pasiunii care-i înghiţise pe amândoi.

Îl dorea, recunoscu Angelica cu disperare. Îl dorea atât de tare încât dacă el ar fi luat-o şi ar fi dus-o înapoi în pat...

Ea se înfioră uşor şi Daniel o lăsă brusc. Faţa ei se înroşi întrebându-se dacă el bănuise ce-i trecuse ei prin cap, dacă îşi dăduse seama de acea nevoie de el, acea pasiune puternică ce se născuse din apropierea lor fizică şi care pentru ea se transformase în ceva mai complex şi mai periculos.

Ea nu era obişnuită să folosească cuvântul dragoste. Nu îndrăznea să-l folosească, nu-şi permitea să-l admită în vocabularul ei. Nu cu multă vreme în urmă îşi spusese că iubeşte un alt bărbat, foarte diferit. Un bărbat care o decepţionase, o minţise, o dezamăgise.

Ea tremură şi încercă să facă un pas înapoi, doar ca să descopere că mâna lui Daniel era tot în părul ei.

— Ţi-e frig, spuse el, brusc îngrijorat, încruntându-se spre ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai de mult.

Încruntarea i se accentuă când văzu că picioarele îi sunt goale sub poala cămăşii de noapte.

— Ar trebui să fii încă în pat, nu să stai aici în frig. Este vina mea.

El se uita încă la ea şi Angelica trebui să se abţină să nu-şi încrucişeze braţele protector peste

sâni, pentru a-şi ascunde sfârcurile întărite care o trădau şi se rugă în gând ca el să considere acest fapt datorat frigului.

Dintr-o dată avea nevoie să tragă aer adânc în piept, dar nu îndrăzni. Dacă el îşi ridica mâna şi o atingea, plimbându-şi delicat degetele în jurul rotunjimilor reliefate de ţesătura fină de bumbac, şi dacă-şi înlocuia mângâierile cu gingăşia limbii... Simţi că trupul îi ia foc, o căldură care n-avea nici o legătură cu vreo schimbare a temperaturii, ci era generată şi alimentată de propriile ei gânduri şi dorinţe.

— O să întârzii, îi spuse ea răguşită, forţându-se să se dea înapoi.

Pentru o clipă degetele lui se încleştară pe mijlocul ei ca şi când n-ar fi vrut să plece, ca şi cum aceleaşi gânduri, similare cu ale ei, îl ardeau şi pe el, apoi răspunse cu ezitare :

— Da. Da, ar fi mai bine să pornesc.

Şi ea fu liberă să se întoarcă cu spatele la el şi să se îndepărteze, ocupându-se de ceştile murdare, de parcă n-ar fi fost conştientă de el ca bărbat mai mult decât ar fi fost de tatăl ei sau Tom.

Îl auzi mergând spre uşă, încet, ca şi când n-ar fi vrut să plece cu adevărat. Tânjea să se întoarcă şi să alerge după el, să-l cuprindă cu braţele şi să-i spună să nu-i fie teamă.

Ceea ce era cel mai prostesc gând pe care-l avusese vreodată. Chiar dacă el era neliniştit din cauza consultaţiei, nu i-ar mulţumi dacă ea ar menţiona-o. Voia să-l întrebe când se va întoarce, ca şi când ştiind îşi făcea un scop din aşteptarea lui. Inima i se opri în loc, înghiţi în sec din cauza acestei dorinţe care o măcina. Îi permitea să

devină prea important pentru ea. Foarte, foarte important.

Când ajunse la uşă, Daniel făcu o pauză. Murea de dorul de a se întoarce şi a alerga la ea, ca s-o cuprindă în braţe, să-i spună cât de mult o doreşte, câtă nevoie are de ea, s-o implore să vină cu el.

Ea-i răspunsese atât de dulce când o sărutase, până când el îşi dăduse seama cât de tare se excitase şi-i fusese teamă ca fata să nu observe. Înjură în gând. Degeaba îşi propunea să n-o grăbească, din moment ce el făcea tocmai contrariul.

Când deschise uşa, se forţă să-i spună cât mai normal posibil :

— Mulţumesc încă o dată că-mi împrumuţi maşina, Angelica.

— Cu plăcere.

Încercă să nu se ducă spre el pentru ca el să nu citească în ochii ei ceea ce voia cu disperare să ascundă.

După ce el ieşi, Angelica tânjea să-i spună că se va gândi la el.

*
* *

O lungă vreme, după ce el plecă, rămase în bucătăria ei rece şi pustie, forţându-se să recunoască adevărul nedorit. Îl iubea pe Daniel într-un fel în care nu-l iubise niciodată pe Giles. Nu exista nici un fel de comparaţie între ceea ce-i treziseră cei doi bărbaţi. Ceea ce simţise pentru Giles nu reprezenta nici o miime din intensitatea

şi complexitatea sentimentelor pe care le simţea pentru Daniel şi pe care nu şi le dorea.

Fără el timpul lâncezea, abia se târa şi o înfricoşa faptul că ea care era nu numai mulţumită să-şi petrească timpul singură, ci chiar fericită, simţea apăsarea singurătăţii ca pe o povară şi nevoia intensă a prezenţei unei alte fiinţe umane.

Se aventură până la fermă şi întârzie pe acolo cât putu, dar nu din cauză că dorea compania doamnei Davies, ci pentru că nevasta fermierului vorbea mult despre Daniel, faţă de care avea o admiraţie nemărginită.

Pe Angelica aproape o şocă să descopere cât de mult însemna pentru ea să afle că doamna Davies n-avea nici cea mai vagă idee în legătură cu motivul care-l adusese pe Daniel în acest colţ liniştit de pe coasta Pembrokeshire.

El îi făcuse confidenţe ei, fiindcă avusese nevoie să folosească maşina, îşi reaminti Angelica în drumul spre casă. Ar fi fost o prostie din partea ei să caute un motiv mai personal, să-şi lase inima nebună să-şi imagineze că el îi spusese din cauză că...

Din cauză că ce ? Din cauză că o iubea. Ei bine, ea ştia deja că nu era cazul.

Se opri brusc la vederea caselor. Daniel... Îi era atât de dor de el, aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui.

Era plecat doar de două zile. Astăzi era a treia zi de absenţă a lui, şi de-abia era ora prânzului. Soarele strălucea pe un cer lipsit de nori. Îşi va face nişte sandvişuri, va lua o carte şi va merge să se întindă pe plajă şi chiar dacă toate acestea

erau un înlocuitor prea sărac al lui Daniel, nu cunoștea altceva.

O jumătate de oră mai târziu o luă pe poteca ce cobora de pe colină spre plaja străjuită de stânci, făcând imposibilă venirea altcuiva care să-i deranjeze singurătatea.

După ce-și mâncă sandvișul, căldura fierbinte a soarelui care pătrundea prin costumul de baie o făcu să se simtă incomod și, așa cum făcuse și altă dată, îl scoase și se întinse pe cearșaf, razele calde scăldându-i trupul gol.

Cartea pe care o adusese cu ea nu-i putea trezi interesul ; efectul combinat al căldurii și al mâncării o făcu să devină somnoroasă. Se așeză pe burtă și închise ochii.

Nu era nici o pagubă dacă atipea câteva minute. La urma-urmei, venise aici să se relaxeze și asta o ajuta să-și omoare timpul până la întoarcerea lui Daniel...

CAPITOLUL VIII

Valul fu acela care o trezi pe Angelica, sau mai curând senzaţia de răcoare şi umed lângă spinare, făcând-o să se trezească brusc şi să-şi deschidă ochii. Se întoarse cu o mişcare bruscă, realizând cât de mult dormise şi cât de periculos avansase fluxul. Stătuse lungită la poalele stâncilor care formau un fel de acoperiş al plajei. Nu fusese intenţia ei să adormă şi să rămână atâta timp aici. Valurile acopereau plaja, o acopereau şi pe ea ; se cutremură înfricoşată când valuri mai puternice o lovîră.

Sări în picioare brusc, întinzându-şi mâna automat după coşul ei şi costumul de baie, dar acestea dispăruseră luate de valuri. Acum tremura îngheţată, nu atât din cauza mării, cât de teamă. Nu era chiar în pericol. Trebuia doar să urce pe poteca stâncoasă şi în câteva minute ar fi fost în afara mareei, dar dacă nu s-ar fi trezit şi ar fi rămas adormită încă un sfert de oră, retragerea i-ar fi fost blocată de micul canal format de apa ce se scurgea între ea şi potecă. Acesta nu era acum adânc şi putea trece prin el, dar dacă ar mai fi întârziat...

Înfăşurându-se repede în prosopul umed şi legându-l cât putea de bine deasupra sânilor, se îndreptă spre poteca stâncoasă, încercând să nu se gândească la efectul pietrelor asupra picioarelor ei goale. Era norocoasă dacă se va alege doar cu câteva julituri. Şi, adăugă ea în gând, mergând pe potecă, oprindu-se şi strângându-şi din nou prosopul, nu era nimeni care să fie martor la nebunia ei sau la lupta de a se urca în vârful stâncilor.

Mai avea puţin ca să ajungă în vârf când descoperi brusc că nu era singură.

După atâtea ore când tânjise după întoarcerea lui Daniel, sunetul vocii lui care o striga ar fi trebuit s-o umple de încântare, dar în loc de asta, oftă şocată dându-şi seama că el era pe cale de a o descoperi pe jumătate dezbrăcată, plină de nisip umed şi cu părul ciufulit, nemachiată şi cu genunchii şi picioarele julite.

Pentru o clipă cochetă cu ideea de a se preface că nu l-a auzit, rămânând acolo unde era, ascunsă de stânci, dar el o strigă din nou cu o asemenea nerăbdare, încât ea-i răspunse în mod automat.

— Ce... ?

Îl văzu încordat când coborî pe potecă şi o descoperi. Privirea de pe faţa lui era imposibil de interpretat.

Oare era supărare pe faţa lui ? Putea să simtă fierbinţeala furiei lui şi se minuna că nu-i iese fum din urechi, dar în ochii lui nu era numai supărare şi, pentru o clipă, ea-şi aminti ce-i spusese el despre tatăl lui şi avu un sentiment de vino-

văţie... Trebuise să se întoarcă şi s-o găsească pe ea într-o poziţie aproape periculoasă.

— Daniel... nu mă aşteptam să te întorci în această după-amiază.

Îi zâmbi cu voioşie ca să-l liniştească, încercând să nu-şi imagineze tabloul ciudat pe care-l prezenta, cu prosopul umed împrejur, cu părul în dezordine şi faţa roşie de căldură şi din cauza urcuşului.

Ignorându-i salutul, el o apucă de braţ, făcând-o să se strâmbe când degetele lui îi apăsară sarea şi nisipul umed în pielea înroşită de soare.

Când ea se trase automat înapoi, pentru a se elibera, nodul care-i ţinea prosopul se desfăcu. Daniel o lăsă şi se retrase, ca răspuns al rugăminţii conţinute în mişcările trupului ei. Ea apucă prosopul, simţind cum pielea i se înroşeşte de jenă, dar acesta apucase să coboare, arătându-i lui Daniel trupul ei bronzat de soare, culoarea aurie fiind intensificată de roşeaţa ce-i cobora dinspre faţă acoperind-o în întregime, până când ea îşi privi picioarele ruşinată.

— Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi ?

El îi ţinea prosopul şi când ea îl smulse pentru a-şi acoperi trupul, se strâmbă sub umezeala lui şi-i spuse înţepată :

— Au fost luaţi de valuri, ca şi celelalte lucruri ale mele.

— La fel cum ai fi putut fi luată şi tu. Pentru numele lui Dumnezeu, Angelica, chiar nu te gândeşti ?

— Bineînţeles că mă gândesc, îi zise ea, uluită de tonul lui acuzator. Eram obosită, am adormit, iar când m-am trezit...

— Obosită ? De ce ?

Înjurându-se în gând, ea recunoscu ezitând :

— N-am dormit prea bine. Bănuiesc că nu sunt obișnuită cu tăcerea de aici.

N-avea de gând să recunoască cât îi fusese de dor de el, și de aici imposibilitatea ei de a dormi, iar azi, încălzită de căldura soarelui, trupul ei extenuat își ceruse drepturile la somnul de care avea atâta nevoie.

— Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-ai fi trezit ? o întrebă el cu tărie, ca și cum ea ar fi fost un copil lipsit de minte. Nu numai hainele și pantofii tăi ar fi fost luate de valuri. Mareea în aceste golfulețe de aici este foarte puternică.

— Dar m-am trezit, îl contrazise ea, stricând efectul de independență pe care și-l asuma, printr-un tremur violent.

În ciuda feței viteze pe care o arborase pentru Daniel, fusese înfricoșător să se trezească și să-și dea seama cum ar fi putut ca retragerea să-i fie împiedicată din cauza mareei care creștea. Nu era o bună înotătoare ; nu suficient de bună pentru a se lupta cu o maree puternică. Și acum era udă și înghețată, iar trupul îi tremura de teama celor ce ar fi putut să i se întâmple. Ultimul lucru pe care-l dorea în momentul de față era să stea pe propriile ei picioare și să se simtă independentă. De fapt, ceea ce simțea c-ar face, aproape umilitor, era să se arunce în brațele lui Daniel și să dea drumul șuvoiului de lacrimi, așa cum făcuse când avusese șase ani și căzuse de pe bicicletă.

Ca şi cum această amintire din copilărie îi blocase stăpânirea de sine, simţi cum ochii i se umplu de lacrimi care încep să-i alunece pe obraji. Una dintre ele căzu pe mâna lui Daniel, distrăgând atenţia acestuia de la picioarele ei julite. Văzu cum ochii lui se măresc şi apoi, surprinzător, fu martora dilatării pupilelor lui, care arătau că, departe de a fi enervat sau tulburat, în el se născuseră aceleaşi emoţii ca şi în ea.

Se cutremură din nou, dar de data aceasta nu de frig şi apoi, îl auzi înjurând când îşi smulse cămaşa pe care o purta. Trăgând de nodul care-i ţinea înfăşurat prosopul ud în jurul trupului, îl desfăcu, înainte ca ea să-l poată opri, ca apoi s-o îmbrace cu cămaşa lui uscată, cu o uşurinţă şi repeziciune ce o făcea să-şi amintească cât de des făcuse el acest lucru, în zilele când ea fusese atât de bolnavă. Cu siguranţă că el nu era conştient de rotunjimile trupului ei, atât de feminin, când mâinile lui o înfăşurară în căldura binefăcătoare a cămăşii sale.

Doar atunci când el o ridică în braţe, se gândi în cele din urmă să protesteze, spunând răguşită :

— Nu, Daniel. Pot merge... piciorul tău...

— Piciorul meu nu are nimic, ceea ce nu se poate spune despre picioarele tale, îi spuse el cu brutalitate, ignorând protestele ei c-ar fi prea grea şi că ar putea să se descurce şi singură.

Când ajunseră în vârful potecii, el o lăsă în iarbă şi o zeflemisi :

— Deci te poţi descurca şi singură ? Aşa pare, nu-i aşa ? Abia am lipsit două zile şi jumătate şi tu aproape ai reuşit să te îneci, ca să nu mai

vorbim ce ţi-ai făcut la picioare. O să ai noroc dacă mâine dimineaţă o să poţi merge, eşti tăiată toată. Când o să ajungem acasă, o să trebuiască să faci băi de apă cu sare. Dumnezeu ştie ce fel de infecţie ai mai făcut cu nişte răni ca astea.

— Cine ştie, se poate să fi fost norocoasă, murmură Angelica. Aş fi putut să mă infectez.

— Nu-ţi provoca norocul, o sfătui Daniel cu asprime. În locul tău...

Angelica era sătulă de morala lui. Dacă era sinceră cu ea însăşi, tot ceea ce dorea cu adevărat era ca el s-o ia din nou în braţe, să...

Îşi spuse că nu era cazul să-şi lase mintea să-i alunece într-o direcţie periculoasă, că nu trebuie să-şi lase imaginaţia să-i aducă amintiri vii a ceea ce însemna să fie îmbrăţişată şi sărutată de el.

Răsucindu-şi picioarele goale în iarbă, ea-i reaminti :

— N-am pantofi.

Era cald aici în vârful stâncilor, stând în soare, adăpostiţi de orice adiere de pâlcul de copaci din spatele lor. Daniel, care era pe cale să se îndepărteze de ea, se întoarse atât de repede încât fetei i se opri respiraţia.

— Prostuţo, spuse el aspru. Chiar crezi că-i o glumă ? Nu cunoşti aceste maree aşa cum le cunosc eu. Puteai să te îneci foarte uşor.

În vocea lui era atât de multă îngrijorare încât imediat ea se simţi ruşinată şi vinovată. Precis că el se gândea încă la tatăl lui, la modul în care murise înainte de a-l putea ajuta şi încercarea ei de a lua totul uşor trebuie să-i fi părut nesăbuită.

Ea se întinse şi-i atinse braţul pentru a-l linişti, intenţionând să se scuze, dar senzaţia pielii

lui bronzate sub degetele-i cercetătoare făcu să i se oprească respirația. O cuprinse un val de iubire și dorință.

Ea începu să-și ceară iertare, cu o voce răgușită și joasă, împiedicându-se în cuvinte, dar redusă la tăcere de Daniel care o cuprinse și zise :

— Nu. N-are importanță. Ești în siguranță, acesta-i lucrul cel mai important. Când nu te-am găsit acasă, m-am dus la fermă. Ei mi-au spus că tu le-ai menționat că-ți petreci vremea aici, pe plajă. Când m-am întors, mi-am dat seama că mareea era în creștere — am stat aici și am privit spre plaja care era acoperită de apă. Ai vreo idee de ceea ce mi-ai făcut ? De ceea ce-mi faci ? întrebă el sălbatic și apoi, înainte ca ea să-i poată replica el o sărută, nu cu tandrețe sau ezitare, ci cu o intensitate care o lăsă fără posibilitatea sau dorința de a face altceva decât să răspundă neputincioasă cererii gurii lui.

Nu așa visase s-o sărute, nu tânjise să fie sărutată de el ? recunoscu ea în vreme ce mâinile lui îi alunecau prin păr, ținând-o strâns sub apăsarea puternică a buzelor lui, în așa fel încât nu exista nici o cale să evite această apropiere, chiar dacă dorise să facă astfel. Ea voia să stea chiar acolo unde era, cu trupul lipit de el, cu gura deschisă spre el, cu mâinile mângâindu-i mușchii puternici ai spatelui.

Simțea căldura soarelui pe umeri, încălzindu-i pielea prin cămașa lui Daniel, dar această căldură nu era nimic în comparație cu căldura ce izvora din interiorul ei.

— Angelica.

Ea-l auzi şoptindu-i numele când buzele ei se lipiră avide de gura lui. Îl muşcă cu sete de buza inferioară când simţi că mâinile lui îşi micşorară strângerea, nevrând ca el să-i dea drumul, nevrând ca aceste preţioase momente de apropiere să dispară. Nedând atenţie semnalelor de avertizare trimise de mintea ei înnebunită, ea-i mângâie gura cu a ei, unghiile înfigându-i-se în spinarea lui, surdă la orice în afara dorinţei ce pulsa în ea.

După-amiaza ei lungă în soare îi potolise toate inhibiţiile. Apariţia bruscă şi neaşteptată a lui Daniel îi stârnise dorinţa pe care crezuse c-o ţine sub control şi supărarea lui, îngrijorarea pentru ea, fusese ca o scânteie.

Abia dându-şi seama de ceea ce face, ea se agăţă de el, presărând sărutări mărunte şi nebuneşti peste faţa lui, până când el gemu şi o strânse cu putere lângă trupul lui. Complet lipită de el, nu mai avu nici o îndoială când simţi bărbăţia lui întărită ce pulsa între ei.

— Mă doreşti.

Vocea ei tremură uşor când spuse asta, triumful fiindu-i amestecat cu o înţelegere instinctivă şi primitivă. Va fi primul ei amant... Unicul ei amant. Era pregătită pentru acest lucru ? Asta voia cu adevărat ?

Să facă dragoste aici, pe iarba încălzită de soare, însoţită de ţipătul pescăruşilor din depărtare şi muzica tânguitoare a valurilor oceanului ; să devină una cu Daniel în natura generoasă care-i înconjura. Cum să nu vrea asta ? Doar pentru asta fusese născută.

Îl mușcă ușor de ureche, ascultându-i protestele gemute, zâmbindu-și în secret când el îi spuse cu o voce gâfâită :

— Trebuie să încetezi. Și chiar acum... dacă nu...

Delicat și cu mare precizie, îi investigă urechea cu vârful limbii, propriul puls accelerându-i-se simțind excitarea lui puternică. O dorea. Nu se înșela.

— Angelica... El îi pronunța numele încet, răgușit ca și cum fiecare silabă ar fi fost smulsă dintr-un vârtej de dorință... Nu putem face asta. Nu ne putem asuma riscul. Te-aș putea lăsa gravidă.

— Nu, totul este în regulă. Nu-i nici un pericol, îl minți ea, întrebându-se, în vreme ce-i asculta cuvintele, ce se întâmpla cu ea.

Nu se presupunea a fi bărbatul care o făcea pe femeie să uite de orice precauție și să se abandoneze pasiunii — pasiunii lui ? Și iată, ea se afla aici, zăcând lângă el, dorindu-l atât de mult, iubindu-l atât de tare, încât nici un preț nu era prea mare să plătească aceste clipe de dragoste cu el. Și dacă i-ar concepe copilul...

Gândul la dorința puternică ce o cuprinsese o șocă mai mult decât conștiința faptului că-l iubea. Voia un copil de la el. Împotriva a ceea ce crezuse până atunci, dorea copilul nebunește. Copilul ei... darul lui. Un copil conceput în toiul acestei iubiri pe care o vor împărtăși. Un copil furat de la el, o avertiză conștiința ei, dar ea refuză s-o asculte, înlăturând-o cu propria-i voce când îi șopti înfierbântată la ureche :

— Fă dragoste cu mine, Daniel. Fii amantul meu. Arată-mi toată plăcerea pe care n-am fost în stare s-o cunosc niciodată.

Îi auzi respirația precipitată și-i simți valul de dorință care-l copleșise ca reacție la cuvintele ei.

— Sper că știi ce faci, murmură el gâfâind lângă gura ei, atunci când ea se întoarse pentru a-i întâlni sărutul. Pentru că nu mai am nici o posibilitate să mă controlez. Îți dai seama ce-mi faci... sau cât de mult te vreau ?

— Nu... Ea-i șopti cuvântul lângă buze, mușcându-l ușor, minunându-se de propria ei îndrăzneală, neașteptata cunoaștere cum să fie provocatoarea instinctelor pe care nu bănuise niciodată că le are. Adăugă ușor... Dar sper că o să-mi arăți.

De data aceasta, când o sărută nu mai exista nici o reținere, nici o limită a nevoii pe care ea o simțea în aviditatea gurii lui. Când simți că degetele lui îi desfac nasturii de la cămașa cu care el o îmbrăcase, știu imediat că nu mai era nici o constrângere între ei.

Nisipul umed se uscase și fusese înlăturat de pe pielea ei de căldura cămășii, soarele îi colorase pielea într-o tentă strălucitoare. Pentru prima dată în viața ei, un bărbat îi privea trupul gol cu dorință și ea-și dădu seama imediat, fără a i se spune o vorbă, că dorința era aceea care întuneca ochii lui și-i făcea să-i tremure mâinile ce alunecau peste curbele ei moi, întârziind neputincioase pe rotunjimile sânilor, trasând cercuri în jurul aureolelor de la sfârcurile ușor arse de soare.

— Ai făcut plajă goală.

Vocea lui suna neobișnuit de nefamiliar, aspru și încordat, ca și cum ar fi avut dificultăți la vorbit.

— Nu m-am putut abține. Soarele era așa de fierbinte și eu eram singură.

— Tot așa cum nu mă pot eu abține, îi zise el, cuvintele fiind înăbușite când își coborî capul pentru a-i suge pe rând fiecare dintre sfârcuri.

Oare efectul soarelui îi făcea sânii atât de sensibili ? se întrebă ea leneșă, în timp ce o căldură îi traversa trupul făcându-l să se arcuiască convulsiv sub mâinile lui, în timp ce gura bărbatului îi frământa carnea ațâțată, trimițându-i noi și noi fiori de plăcere. Când închise ochii pentru a se proteja de soare, senzațiile ce o invadau păreau să crească în intensitate. Gura lui Daniel, mâinile lui Daniel, degetele ei care-i cercetau trupul, făcându-l să se înfioare la fiecare nouă mângâiere.

Simți cum el o ridică în brațe și o așază cu tandrețe pe iarbă, al cărei miros puternic se amesteca cu parfumul aromat al arbuștilor ce creșteau de-a lungul stâncilor. Dar mai îmbătător și mult mai erotic era mirosul lui Daniel, miros de bărbat ațâțat, atât de plăcut simțurilor ei, încât nu-i venea a crede că trăise atât de mulți ani fără să-i cunoască senzualitatea.

Îl atingea minunându-se cât de ușor îl excita cea mai mică atingere a ei, deschizându-și ochii alene, pentru a-l urmări și a fi cuprinsă de plăcerea de a-l privi când îl mângâia.

Spre încântarea ei, el nu făcu nici o încercare de a-și ascunde reacțiile, lăsând-o să citească în rapida dilatare a pupilelor lui ceea ce trupul lui îi spunea deja ; că în acest moment special, el

era la fel de vulnerabil şi doritor ca şi ea. Când el îi prinse mâna ce-l mângâia, alunecând în jos spre pântec, ea se încordă privindu-l ezitant. El îi duse mâna la gură şi îi muşcă uşor degetele strânse, până când limba lui le făcu să se relaxeze şi el fu în stare să-i murmure în palmă :

— Vreau să fac dragoste cu tine, mai mult decât mi-am dorit ceva în viaţă. Vreau să te sărut şi să te savurez, să-ţi arăt toate plăcerile care există, dar dacă continui să mă mângâi aşa cum faci acum... El ezită, privind ţintă spre mâinile lor împreunate, împletindu-şi degetele cu ale ei, când adăugă răguşit... Vreau să te iau încet, blând... Dar a trecut multă vreme. De fapt...

Se opri brusc, ezitând chiar şi acum să-i spună că nu fusese nicicând o femeie ca ea în viaţa lui, că deşi admirase, respectase şi plăcuse şi alte femei cu care făcuse dragoste, niciodată nu simţise ceea ce simţea pentru ea, nu le iubise, nu le dorise, nu fusese flămând după ele în felul în care era după ea. Nu le iubise niciodată, şi totuşi, chiar dacă ea fusese cea care stârnea actul lor de dragoste, chiar dacă totul despre ea îi spunea că din punct de vedere fizic era gata pentru a-i fi amant, emoţional încă era nesigur de ea, nesigur de ce îl dorea. Nesigur cât de tare era pregătită să se implice într-o legătură cu el.

Ceea ce ştia el era că dorea o implicare totală din partea ei, că o voia permanent în viaţa lui, ca amantă, soţie, mamă a copiilor lui, dar ceva îl avertiza să nu i-o spună, nevrând s-o înspăimânte cu intensitatea sentimentelor lui.

Nu voia s-o sperie fizic sau psihic. Voia s-o facă a lui pentru prima dată, într-un mod atât de

special ca ea să-şi amintească toată viaţa cu plăcere şi bucurie, neavând importanţă cum ar fi evoluat relaţia lor şi iată, se afla aici, ameninţat de a-şi pierde stăpânirea de sine, ameninţat să se comporte ca un puşti lipsit de experienţă. Acum, când avea nevoie de toată experienţa, de tot ceea ce învăţase despre sexul ei, descoperi că toate cunoştinţele lui dispăreau sub valul de dorinţă provocat de cea mai uşoară atingere a ei. Chiar şi când vorbea cu ea, era conştient cât de uşor îşi poate pierde controlul... Atât de total încât în braţele ei s-ar pierde.

Răsuflând adânc, el îi spuse stânjenit :

— De fapt, ar fi o idee bună dacă... dacă nu m-ai atinge. Nu de data aceasta.

Să nu-l atingă. Angelica se simţi de parcă ar fi fost pălmuită, ca şi cum ar fi făcut ceva rău, ceva necuviincios, ca şi cum trecuse pe un tărâm interzis. Ce încerca să-i spună ? Că nu-i plăcea să-l atingă ? Că atingerea ei îi repugna ? Umbre ale trecutului, a lui Giles, ale propriilor ei sentimente de neîmplinire, o copleşiră. Îşi smulse mâna dintr-a lui, întorcându-se cu spatele, chinuindu-se să se ridice în şezut, până când el o cuprinse şi o scuturâ, spunându-i răguşit :

— Angelica, Angelica. Nu înseamnă că nu vreau să mă mângâi, dacă asta crezi.

— Nu asta înseamnă ? întrebă ea ţeapănă, refuzând să-l privească sau să se liniştească în braţele lui. Ai spus...

— Am spus c-ar fi o idee bună să n-o faci, dar nu pentru că n-aş dori-o.

— Atunci de ce ? întrebă fata, refuzând să accepte explicaţia lui.

Îl auzi oftând şi apoi spunând tare, în timp ce-i luă mâna şi i-o puse pe cel mai intim loc al lui, şocând-o cu simplitatea şi rapiditatea acţiunii :

— Pentru că atunci când o faci, mă faci să reacţionez aşa şi atât de puternic încât mă îndoiesc că pot controla mult timp efectul pe care-l ai asupra mea, ca să n-ajung să fac dragoste cu tine. Şi nu vreau să fac dragoste cu tine aici. Vreau să fac asta încet şi plăcut pentru tine, ca să-ţi rămână în minte. Vreau să fac asta cât se poate de perfect, dar de fiecare dată când mă atingi, trupul meu nu se mai poate stăpâni şi-mi pierd orice speranţă de a realiza acest lucru.

Angelica nu putea decât să-l privească, prinsă între şoc şi încântare când îi asculta cuvintele, recunoscându-le sinceritatea.

Fără să se gândească la ceea ce face, îşi ridică braţele către el şi-l imploră tremurător :

— Daniel, te rog... te vreau atât de mult.

Observă cum trupul lui se încordează şi se înroşeşte, cuprinzând-o o căldură mai mare decât cea pe care o revărsa soarele asupra ei când el o apucă mângâindu-i pielea gingaşă a spinării cu mâini tremurătoare, şoptindu-i :

— Atinge-mă acum şi nu voi mai fi în stare să te ţin aşa.

Gura lui hoinărea de-a lungul gâtului ei, transmiţându-i fiori de plăcere care o făcură să se arcuiască, ondulându-se ca o pisicuţă, sunete înăbuşite de încântare ieşindu-i din gâtlej, în timp ce mâinile lui îi frământau încet şi erotic pielea, mângâindu-i sânii, alunecând peste mijloc şi apoi peste şoldurile ei, pipăindu-i picioarele, cercetân-

du-i scobiturile de sub genunchi. Respirația ei deveni greoaie și trupul îi înflori sub atingerea lui, deschizându-se la această intimitate delicată.

Când el îi mângâie carnea gingașă din interiorul cel mai intim al coapselor, ea oftă înăbușit și apoi se înfioră de plăcere, realizând cât de avidă era de atingerea ritmică a acestor degete sensibile lângă cea mai fierbinte parte a trupului ei și cât de repede voia mai mult, mult mai mult decât o mângâiere ușoară.

Mai târziu, nu-și putea aminti ce spusese sau ce făcuse ca să-i comunice lui Daniel dorința ei, numai că el păru s-o recunoască și îi răspunse, așa încât, când simți prima străpungere puternică a trupului lui în ea, îl întâmpină cu un strigăt blând, de plăcere lăsându-l s-o ghideze și să-și însoțească răspunsul feminin cu dorința. Mișcarea trupului lui deveni un ritm ce părea să se armonizeze cu sângele, bătăile inimii ei, chiar și cu sunetul oceanului ce se spărgea de stânci, într-un fel care o făcea să se simtă una cu natura din cadrul universului... ca și cum ea și Daniel reprezentau universul în miniatură.

Și apoi, pacea actului lui de dragoste se schimbă, el devenind mai arzător, mai insistent. Ea-l auzi strigând-o pe nume ; văzu mușchii încordați ai gâtului lui, se simți cuprinsă de același impuls și, fără să se mai gândească, încrezătoare, se lăsă în voia dominației lui. Trupul lui, care se mișca în adâncul ei, îi evocă cel mai intens sentiment de apropiere și contopire. Brusca explozie de senzații din interiorul ei făcu să se desfacă această contopire dintre ei, fiecare devenind o entitate separată. Plăcerea care pulsa atât de vibrant prin ea

era ceva imediat şi personal, reflectându-se în sunetul sălbatic al respiraţiei lui lângă pielea ei, la fel cum trupul ei recunoştea şi primea spasmul violent al descătuşării lui.

Ea avu o clipă conştiinţa faptului că acest scurt interval de timp i-ar putea schimba viaţa pentru totdeauna ; că în această scurtă clipă, ar fi putut primi de la el darul unei noi vieţi, un dar pe care trupul ei l-ar venera, l-ar ocroti şi apoi, în mod stupid, simţi golul din ea, acolo unde fusese carnea lui şi o năpădi o imensă suferinţă, o durere emoţională şi o singurătate atât de intensă, încât lacrimile îi împăienjeniră ochii.

Imediat, Daniel o înconjură cu braţele lui, şoptindu-i :

— Îmi pare rău, îmi pare rău, n-am vrut să fiu atât de nerăbdător, atât... atât de nedelicat... dacă te-am rănit...

Dacă o rănise... El ar fi putut-o răni, bineînţeles, dar nu fizic, nu cum îşi imaginase. Încercă să-şi caute cuvintele, să-i spună că, departe de a o răni, el îi produsese o plăcere atât de mare încât toate acestea o făceau să suspine — ca un om care se bucurase de lumina soarelui, ştiind că n-o s-o mai vadă niciodată şi regretă acest lucru. La fel cum ştia că niciodată nu vor mai exista în viaţa ei astfel de clipe. Niciodată nu va mai exista un bărbat ca Daniel.

Conştiinţa acestui fapt făcu ca lacrimile să-i curgă şi mai tare. Simţi cum Daniel îi dă la o parte părul de pe faţă, mângâindu-i pielea trupului cald, aşa cum ar fi vrut să rămână pentru tot restul vieţii.

— Daniel, protestă ea, conștientă dintr-o dată de goliciunea lor și de faptul că se aflau într-un loc public, dar el înțelese greșit îngrijorarea ei, fiindcă în loc de a o lăsa, o strânse și mai tare, murmurându-i :

— Ssst... Totul este în regulă, totul o să fie cum trebuie... data viitoare...

Data viitoare... Urma să fie o dată viitoare. Ameți la plăcerea gândului.

— Dar mai întâi trebuie să te duc la căsuță. Nu poți merge.

Voia să-i spună că putea, că picioarele ei zdrelite erau lipsite de importanță când zbura, dar el o înfășura deja în cămașa lui și apoi, îmbrăcându-se și el repede, o luă în brațe, fără a lua în seamă protestele ei, ducând-o înapoi spre casă.

Existau atât de multe lucruri pe care voia să i le spună, dar se simțea îngrozitor de obosită. Simțea cum ochii i se închid, indiferent cât de tare se lupta să-i țină deschiși. Căscă puternic și închise ochii, gândurile părăsindu-i mintea.

Ea și Daniel făcuseră dragoste. Erau amanți. Se putea ca să-i fi conceput copilul, copilul bărbatului pe care-l iubea. O uimea că se simțea atât de liniștită, atât de împăcată cu restul lumii... atât de puțin neliniștită la gândul de a avea un copil de la Daniel, chiar dacă știa că va fi unicul părinte. Îl va iubi foarte mult, la fel de mult, dar diferit de cum îl iubea pe Daniel.

Daniel. În multe privințe era ca și cum l-ar fi cunoscut de o viață... ca și cum ar fi fost o parte a vieții ei. Când îl va părăsi, va fi ca și cum și-ar pierde o parte din ființa ei.

CAPITOLUL IX

Foarte încet, Daniel își depuse povara prețioasă în pat, și apoi își aținti privirea pe fața ei adormită. Indiferent de consecințele acestei după-amieze, nu putea regreta faptul că făcuseră dragoste. Înlătură părul de pe fruntea Angelicăi, cu tandrețe. Când ea țipase, el crezuse că o rănise, până când se uitase în ochii ei și văzuse acea intensă, incandescentă plăcere ce strălucea în privirea ei. Atunci — atunci știuse și inima îi tresărise cu dragoste și bucurie.

Când el retrase mâna care înconjura fața ei, fata se mișcă neliniștită în somn de parcă l-ar fi căutat.

În tot acel timp, la Cardiff, se gândise la ea, dorind să se întoarcă la ea, și când reușise întâmplător să-și anuleze ultima întâlnire din program, în loc să se întoarcă dimineața, așa cum avusese intenția, se hotărâse să plece imediat și apoi, conducând cu viteza maximă admisibilă, ajunsese.

Când ajunsese la căsuță și n-o găsise fusese ca și cum intrând într-o cameră ai găsi-o rece, doar cenușă în căminul în care te-ai fi așteptat să se afle un foc. La început presupusese că ea se dusese la fermă, dar ajungând acolo și spunân-

du-i-se că nu fusese văzută toată ziua, sentimentul de dezamăgire și neliniște se transformase în teamă — teama că ea ar fi părăsit locuința definitiv, întorcându-se poate la Londra, la...

Ea spusese că nu-l mai iubea pe celălalt bărbat și el crezuse că acesta era adevărul ; ea nu i-ar fi răspuns lui așa cum îi răspunsese dacă iubea cu adevărat pe altcineva, dar în adâncul inimii ei oare nu-l mai iubea pe Giles ?

Nu era sigur. Auzind de la familia Davies că ea ar putea fi pe plajă, simțise nevoia să se grăbească pentru a o găsi.

Vederea micului golf sub apă, așa cum se afla din cauza mareei, îi va rămâne în memorie tot restul vieții, împreună cu suferința provocată de convingerea că soarta se repetase și încă o dată se afla neputincios în fața morții cuiva iubit. Și apoi, o văzuse urcând cărarea stâncoasă, înfășurată în prosopul umed, cu picioarele goale, părul atârnându-i pe umeri, arătând mai mult ca o sirenă decât ca o femeie muritoare, și toate emoțiile pe care le ținea sub control de când se întâlniseră pentru prima dată, de când ea leșinase practic în brațele lui, pe trepte, prinseră viață și el nu-și putea da seama care dintre emoții este mai puternică — furia sau ușurarea. Tot ceea ce știa era că o iubea atât de intens, încât fără ea viața ar fi fost un vid lipsit de sens, că inima și sufletul lui vor fi pierdute și vor muri fără dragostea ei. Și astfel nu ținuse cont de nici un fel de înțelepciune și prudență, făcând dragoste cu ea. Nu așa cum își închipuise, într-un dormitor luxos, pe un pat acoperit cu cearșafuri curate și moi, ci pe pământul ars de soare, cu mirosul naturii în jurul

lor. Şi când o atinsese nu fusese cu delicateţea cu care sperase, ci cu pasiunea şi dorinţa care-l copleşiseră, simţindu-se la fel de neexperimentat ca şi ea.

Nimic din viaţa lui nu-l pregătise pentru emoţiile pe care le simţise când o cuprinsese în braţele lui, îi mângâiase pielea şi simţise răspunsul ei de femeie.

Mâine trebuiau să vorbească. Timpul prudenţei trecuse, îndepărtat de unirea lor. Se uită în jos spre pat, tentat să se lungească lângă ea, să se trezească dimineaţa cu ea alături, dar încă mai existau multe lucruri de clarificat şi, trezindu-se lângă ea, ar fi făcut din nou dragoste cu ea în loc să vorbească serios.

Voia cu disperare s-o audă spunându-i că îl iubeşte la fel de mult cât o iubea şi el pe ea, dar voia ca ea să facă acest comentariu de bunăvoie, nu să o forţeze.

Căscând uşor, se ridică în picioare. Specialistul fusese foarte optimist în privinţa felului în care se refăceau muşchii lui. Cu timpul şi cu o bună îngrijire, în alte şase luni, nu vor mai rămâne urme şi, sigur, nu va rămâne o invaliditate permanentă, dar îl avertizase pe Daniel asupra efectelor muncii prea grele, stresului şi încordării, accentuând că stresul psihic are un efect la fel de devastator asupra corpului ca şi cel fizic.

Daniel n-avusese nevoie să fie avertizat. El văzuse ce efect avusese asupra tatălui său devotamentul exagerat pentru munca căreia îşi dedicase întreaga energie şi tot timpul. De multă vreme în sufletul lui se dăduse o bătălie, mai ales când aflase că o mare companie voia să le cumpere fir-

nia. Părea neloial față de tatăl său să se gândească la o vânzare și totuși, în lumea modernă, micile afaceri, în special cea specializată în tehnică, așa cum era cea a tatălui lui, erau periclitate.

În cele din urmă, fusese nevoit să-și învingă scrupulele, nu atât pentru binele lui, cât pentru cel al angajaților săi.

Existențele lor erau mult mai apărate sub umbrela noii companii ; el avea autonomie completă în conducerea companiei tatălui său ; fusese numit președinte și director de marketing. El știa că luase decizia corectă, unica decizie, și totuși, iată, tânjea să fie în stare să-și discute sentimentele, vinovăția și neliniștea în legătură cu faptul că nu făcuse un lucru nesăbuit renunțând la compania care fusese creată de tatăl său aproape din nimic. Își spusese că vremurile erau altele, că abilitatea lui în afaceri era alta decât a tatălui său, dar sentimentul de vinovăție persista. Angelica ar înțelege. El înțelesese suficient din conversațiile cu ea ca să dorească cu disperare să-i împărtășească neliniștile lui, complexitatea sentimentelor ce-l frământau. El își propusese ca, odată cu întoarcerea acasă, să înceapă să-i facă o curte discretă, care să n-o sperie și să n-o facă să se îndepărteze de el, dar imediat ce pusese ochii pe ea, ce făcuse ? Se strâmbă la el însuși când se întoarse pentru a arunca o ultimă privire șovăielnică spre pat.

Mâine vor vorbi. Mâine...

*

* *

Angelica se trezi brusc, cu puțin înaintea zorilor. Afară era încă întuneric și uitându-se la ceas văzu că era abia ora trei.

Se mișcă neliniștită sub cuvertură, conștientă de particulele de nisip care-i iritau pielea și întrebându-se de ce naiba era nisip în pat și apoi își reaminti dintr-o dată... totul.

Se așeză țeapănă, înconjurându-și trupul cu brațele și-și dădu seama că purta cămașa lui Daniel.

Și-o scoase, cutremurându-se cu un amestec de emoții, toate atât de intense încât simțea o nevoie disperată să scape de ele, să scape de ea însăși, dar mai mult decât atât, să scape de Daniel și de întrebările pe care și le punea adesea în lumina crudă a zilei... întrebări pe care el și le pusese deja. Ca de exemplu, de ce o femeie care, după cum recunoscuse singură, nu mai făcuse dragoste înainte, nici chiar cu bărbatul de care susținuse că fusese îndrăgostită, bărbatul cu care intenționa să se mărite, se schimbase brusc și atât de total, încât nu numai că acceptase să facă dragoste cu el, dar murise de dorul de a face acest lucru, îl dorise cu o asemenea intensitate încât aproape că-l implorase s-o iubească și se întâmplase nu în intimitatea umbrelor nopții, ci în plină lumină a zilei. Îl dorise cu o astfel de putere, îl iubise așa de intens, încât nu-i păsase de lipsa oricărui element care să-i protejeze, ascunzându-i de priviri indiscrete.

Își atinse pântecul cu mâinile. Îi spusese lui Daniel că era sigură că nu poate concepe un copil, dar îl mințise. Sentimentele ei nu se schimbaseră — undeva, în adâncul ființei sale, exista o nevoie periculoasă care-i spunea cât de mult își dorea să fi conceput acest copil al lui.

Dar nu putea sta aici, în apropierea lui. Nu acum.

Ar fi fost prea riscant, prea jenant pentru amândoi. El era un bărbat inteligent, chiar foarte inteligent. N-ar dura mult până ar ghici adevărul. De altfel, n-ar fi fost greu, ea deja trebuie să-şi fi trădat dragostea pentru el. Poate că el îşi dăduse seama de ceea ce simţea ea, poate că făcuse dragoste cu ea din milă şi compasiune, ştiind că nu va fi în stare niciodată să-i întoarcă sentimentele. Poate...

Maşina ei stătea afară, în lumina lunii. Avea încă un rând de chei. Ar fi fost uşor să-şi strângă lucrurile şi să plece cu mult înainte de trezirea lui Daniel. Era lucrul cel mai sănătos şi de bunsimţ de făcut... Cel mai bun lucru pentru amândoi, îşi spuse ea cu hotărâre.

N-avea importanţă cât de tare îl iubea, n-avea intenţia să devină o povară pentru el, să distrugă ceea ce fusese cel mai preţios şi minunat moment al vieţii ei, văzând cum se schimbă amabilitatea lui faţă de ea şi se creează o distanţă. Nu, era mai bine să plece acum, când amintirile erau intacte, azi când încă îşi putea închide ochii pentru a revedea în cel mai mic detaliu privirea lui când făcuse dragoste cu ea.

Şi în afară de asta, nu avea încredere în ea însăşi că va putea rămâne, fără a veni o vreme când nu-i va mai ajunge să fie cu el, când va vrea mai mult... mult, mult mai mult, când va dori să fie în braţele lui cu atâta disperare încât va fi gata să-şi distrugă respectul faţă de sine şi toate celelalte lucruri ce însoţeau acest respect. Nu îndura gândul de a ajunge să-i implore mângâierile,

iubirea. Gura i se uscase, inima îi bătea din cauza unei spaime nebune, spunându-i cât de mult ar dori să rămână lângă el, trăind cu speranța că ceea ce se întâmplase între ei însemna pentru el la fel de mult ca și pentru ea, că o iubea așa cum îl iubea și ea, dar știa că era imposibil. Era curată nebunie să se lase pradă acestor vise lipsite de speranță. Nu, mai bine să plece acum, chiar dacă asta însemna să se îndepărteze ca un hoț.

Poate că ea era o hoață — poate că furase de la el cel mai prețios dar pe care un bărbat îl poate face unei femei. Copilul lui. Se înfioră la acest gând, sperând cu înfrigurare să fie așa și sperând la fel de disperat să nu fie așa.

Din punct de vedere financiar, ea se putea întreține pe sine și pe copilul ei, dar emoțional... Ar mai avea această tărie, și ce s-ar întâmpla dacă și-ar lăsa copilul în grija altcuiva când s-ar întoarce la lucru ? Ar avea acel gen de tărie, tăria de a-l lăsa pe copilul lui Daniel cu cineva oarecare, cineva care ar deveni mai important în viața lui sau a ei, decât era ea ? Avea dreptul să conceapă, știind că acel copil nu-l va cunoaște niciodată pe tatăl lui... ?

În grabă, își puse lucrurile în valiză cu degete înnebunite la fel cum îi erau și gândurile. Nu trebuia să fie aici când Daniel se va trezi. Nu trebuia să-și permită să cedeze, să rămână și poate să se piardă în fața lui, spunându-i adevărul.

La ce-ar folosi ? El n-o iubea, dar era un om compătimitor, grijuliu. Odată ce trebuia să recunoască adevărul, unul dintre ei trebuia să plece și nu era corect ca acesta să fie Daniel... Nu, era mai bine așa și totuși, în tot timpul în care-și cără

bagajele controlând dacă n-a lăsat ceva în urmă, o parte a ei se ruga cu disperare ca Daniel să se trezească, s-o vadă și s-o oprească.

Dar când, în cele din urmă, stătea la volan, motorul torcând încet, căsuța — o pată neagră pe un cer ce începuse să se lumineze, fu conștientă că nu urma să se întâmple nimic și chiar în eventualitatea în care o auzise, Daniel avea de gând s-o lase să plece, poate chiar asta voia.

Ajungând la intersecția cu șoseaua principală, trebui să oprească mașina și să-și șteargă lacrimile care-i încețoșau vederea.

Zorile își făcură apariția, în cele din urmă. Cele mai întunecate zori din viața ei, în ciuda verii strălucitoare ce anunța o altă zi fierbinte, însorită.

Pentru ea zorile erau gri de suferință și durere, gri și umbrite ca gândurile ei, gri din cauza vidului și înfrângerii. Ziua se arăta promițătoare, dar nu pentru ea... pentru ea, propriul viitor era ca o masă amorfă de goliciune, presărată ici și colo cu momente de durere imposibil de stăpânit, când își va aminti o după-amiază de vară aurie, și pe bărbatul cu care împărțise clipe de neuitat, care o iubise fizic, cu tandrețe și pasiune, care, îndură-te Doamne, îi dăruise un dar neprețuit — copilul lui.

*
* *

— Dar, draga mea, spuneai că-ți vei petrece toată vara în Wales... Doctorul tău...

— Știu, mamă, dar m-am răzgândit. Dacă nu mă poți găzdui...

— Angelica, bineînțeles că pot asta și tu o știi. Sunt încântată să te am aici.

Venise la Brighton dintr-un impuls, știind că cu cât petrecea mai mult timp singură, cu atât era mai bine. La serviciu, nu era așteptată mai devreme de o lună. Tom era plecat în vacanță cu noua lui dragoste. Nu era nimic care s-o atragă înapoi la Londra, în afara pustietății micii ei case și căldura orașului, vara.

— Încă arăți foarte slabă, dragă. Mănânci suficient ? Ești așa de subțire...

Înăbușindu-și un oftat, Angelica o asigură pe maică-sa că se simte bine, deși dacă era sinceră, trebuia să recunoască faptul că dintre ele două, cu toate că mama ei era cu douăzeci de ani mai în vârstă, aceasta arăta mult mai fericită și mai sănătoasă.

De fapt, rar își văzuse mama arătând atât de bine, recunoscu ea mai târziu, când se așezară la masă. Era o lucire în ochii maică-si, o căldură în voce, ceva în felul în care râdea și mergea, care o făceau să pară cu mult mai tânără decât cei cincizeci și ceva de ani ai săi. Își vopsise chiar și părul, recunoscu Angelica, observând lucirile din părul femeii.

— Mi-e teamă că o să găsești Brighton-ul cam plicticos după Londra, îi spuse maică-sa în timp ce o îndemna pe Angelica să mănânce mai mult.

— Ai uitat c-am stat la Pembroke în ultimele zile.

— Da, știu, dragă ! Vreau să-ți spun că nu sunt total surprinsă că te-ai întors. Am vizitat coasta odată, tatăl tău și cu mine, și este un loc foarte izolat. Recunosc că am fost cam îngrijorată când mi-ai spus că vei sta singură într-o căsuță, la mile depărtare de civilizație. Dacă ți se întâmpla ceva — un accident ?

Angelica simți cum trupul începe să-i tremure. Lăsă jos furculița fără a se atinge de mâncare.

— Nu... nu eram complet singură. Mai era cineva, un bărbat care locuia la ușa alăturată. Dar, adăugă ea coborându-și ochii în farfurie și vorbind cât putea de indiferent, am avut suficient ghinion ca să iau o salmonella de la mâncarea de pe drum și am făcut o intoxicație de toată frumusețea... El — Daniel — a fost nemaipomenit, un adevărat bun samaritean.

Nu se mai prefăcea că mănâncă, lăsându-se pradă nevoii de a vorbi despre Daniel, ca și cum astfel ar fi fost mai aproape de el, ca și cum ar fi creat o legătură invizibilă cu el, legătură ce nu putea fi ruptă.

— Daniel — este un nume frumos, o aprobă mama ei cu blândețe, urmărindu-i ochii ce arătau mai mult decât își închipuia Angelica. Un nume cu rezonanță. Povestește-mi despre el.

Angelica n-avea nevoie să fie îndemnată. Nevoia de a vorbi despre el o făcu să povestească în propoziții scurte, încâlcite, uneori confuze, mult timp după ce mama ei terminase de mâncat, și explică o grămadă de lucruri care o nedumeriră pe doamna Barnes, când ea o luă cu începutul, cu leșinul de pe treptele de la intrare.

Angelica fusese întotdeauna un copil retras, niciodată pusă pe confidenţe, nepărând să aibă nevoie să-şi împărtăşească gândurile şi sentimentele. Doamna Barnes se gândise uneori că fiica ei fusese mai apropiată de tatăl său decât de ea şi, deşi regretase acest lucru, îl acceptase. Acum începea să-şi dea brusc seama că poate se înşelase... că nesiguranţa o făcuse pe fiica ei atât de reticentă, şi inima ei suferea compătimitoare pentru tot ceea ce simţea că ea nu-i spunea.

Era îndrăgostită de acel bărbat, bineînţeles, altfel de ce această nevoie de a vorbi despre el, de ce această privire incandescentă de plăcere amestecată cu durere care-i lumina faţa ori de câte ori vorbea despre el ? Dar ce simţea el faţă de Angelica ? Instinctul matern o făcea să vrea să-şi protejeze copilul, să-l ferească de o durere potenţială, şi totuşi, avea credinţa că Angelica era o persoană adultă şi nu se făcea ca ea să intervină, sau să facă vreun comentariu despre ceea ce i se spusese. Nu putea decât să asculte şi doar să-şi ofere sfatul dacă i s-ar fi cerut.

Sigur că simţi când Angelica deveni tăcută, retrăgându-şi deja confidenţele, întrebându-se dacă spusese prea mult, gândindu-se poate, dacă nu era cazul să fugă aşa cum fugise de el, gândi doamna Barnes.

— De ce n-aş face o cafea ? sugeră ea, practică. Şi apoi, dacă vrei, am putea merge să cotrobăim prin nişte magazine de antichităţi. Am nevoie să găsesc ceva pentru ziua de naştere a unui prieten. Ştiu că el caută o apărătoare pentru cămin, de ani de zile, şi cred c-am ochit chiar obiectul respectiv, ieri.

In realitate, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Angelica era să meargă la cumpărături, dar acceptă sugestia maică-si, spunându-şi că cu cât mai repede se străduia să accepte că timpul ei cu Daniel se sfârşise şi aparţinea trecutului, cu atât mai bine.

*
* *

În cele din urmă, Angelica petrecu mai mult de trei săptămâni cu mama ei, timp în care-i întâlni nu numai pe prietenii acesteia, dar de asemenea şi pe bărbatul pe care-l suspecta că-i va deveni tată vitreg. Îl plăcu, şi-i plăcea şi felul evident în care o adora pe mama ei, chiar dacă văzându-i împreună, îi devenea uneori insuportabil de dureros, dorind să fie complet singură.

Îşi spuse că avea restul vieţii de trăit şi că putea ori să se cufunde în autocompătimire, ori să găsească un mod de a trăi în care să accepte că viaţa trebuie să continue şi fără Daniel.

Dar fu o lovitură puternică atunci când se sculă într-o dimineaţă şi descoperi că nu va avea copilul lui. Până în acea clipă nu realizase cât de mult se agăţase de speranţa fragilă că va avea cel puţin copilul lui pentru care să trăiască.

Nu numai prezentul, ci chiar şi viitorul devenea un gol imens. Dorise atât de mult să conceapă un copil şi totuşi, nu era mai bine că în realitate nu se întâmplase aşa ?

N-avea importanţă cât de logic încercase să gândească, rămăsese cu sentimentul că soarta n-o considerase demnă de a avea copilul lui Daniel şi

refuzându-i acest lucru o marcase, făcând-o să se simtă o femeie neîmplinită. Pentru prima dată în viaţă, începea să înţeleagă chinul suferit de femeile care, dintr-un motiv sau altul, nu puteau concepe, ceva ce nu-şi închipuise niciodată că o să trăiască. Maternitatea fusese pentru ea ceva abstract — bună pentru alţii, dar nu ceva ce-şi dorea cu adevărat şi iată, acum, dorea acest lucru, suferea pentru el, ura goliciunea uterului pe care în minte şi-l pregătise pentru a hrăni copilul lui Daniel.

Nu numai acel vis, acea speranţă îi fusese smulsă.

Ea avea totul şi totuşi, n-avea nimic, îşi spuse ea, golită de orice fel de sentimente când îşi luă rămas-bun de la mama ei şi se îndreptă spre Londra.

Tom trebuie să se fi întors din Franţa. Paul, adjunctul ei, trebuie să fi fost gata pentru a-i da compania sub control. O uimea cât de puţin o interesau toate acestea. Afacerea, care fusese forţa motoare a vieţii ei o vreme atât de îndelungată, nu mai însemna nimic pentru ea. Avea grija angajaţilor ei, bineînţeles, grija de a menţine bunul renume al tatălui ei şi standardele ridicate, dar, pentru prima dată, era nevoită să recunoască faptul că, de bunăvoie, a conduce compania n-ar fi fost niciodată ceva ce ar fi ales să facă. Făcuse acest lucru numai fiindcă simţise că este de datoria ei, pentru că simţise că dacă nu-l face, l-ar trăda pe tatăl ei şi, deşi era adevărat că nu se gândea la un mod de viaţă în care să nu-şi folosească creierul, ar fi fost foarte bucuroasă să lase

întreaga companie pe mâna lui Paul, participând doar drept consilier.

Ca un semn al puţinului interes pe care-l avea, în afara câtorva telefoane de obligaţie, nu făcuse nici o încercare să controleze ce se întâmplase în lipsa ei, lucru nemaiauzit până atunci. Atât de multă vreme se mobilizase să facă totul încât era epuizată, recunoscu ea obosită când îşi parcă maşina lângă cvartalul de căsuţe şi se îndreptă spre intrare.

Tom râsese de ea când îşi cumpărase această casă, dar se dovedise a fi o investiţie înţeleaptă, dublându-se în valoare. Necazul era că totuşi nu era o casă adevărată, şi se înfioră când descuie uşa şi intră în micul coridor.

Chiar şi aerul mirosea a curat şi nelocuit, a vid şi pustiu, cu gust de sterilitate. N-ar putea creşte niciodată un copil aici. Un copil avea nevoie de o grădină, libertate, un cămin, nu o colecţie de camere decorate, suficient de elegante, putând figura în paginile unei reviste, şi totuşi atât de goale de orice care ar putea fi un cămin încât Angelica aproape se gândi că n-ar trebui să se aşeze pe una din canapelele tapisate cu mătase crem pal.

Apartamentul ei era rece şi neprimitor, recunoscu ea critic, atât de curat de parcă nu locuia nimeni în el.

Dar nici nu locuia nimeni. Nu locuia cu adevărat. Este adevărat că dormea aici, dar rar îşi primea prietenii, preferând să cineze în oraş. Niciodată nu invitase cameni pentru prânzuri de duminică... pentru reuniuni obişnuite. Mica grădină nu fusese niciodată folosită şi oricum, nu pentru

relaxare, așa cum fusese proiectată de către constructori.

Displăcându-i propriile gânduri, puse în funcțiune robotul telefonic.

Așa cum se așteptase, erau cam o duzină de mesaje de la acei prieteni care nu știau că este plecată, plus un telefon de la Tom care-i spunea că se întorsese și o ruga să-i dea un telefon. El era plecat în Yorkshire cu iubita lui, în week-end, îi zise el, adăugând că se va întoarce luni de dimineață și că voia neapărat să vorbească cu ea.

Luni dimineață. Luni dimineață era de presupus că se va duce la o conferință la care fusese invitată cu câteva luni în urmă.

Mai era un mesaj final de la Paul, confirmându-i că va veni în cursul serii, cu scopul de a o pune la curent cu tot ceea ce se întâmplase la companie în timpul absenței ei.

Banda deveni tăcută și, deși ea mai puse înregistrarea de câteva ori, nu se afla nici un mesaj de la Daniel. Și de ce ar suna-o ? Era probabil doar foarte ușurat că ea plecase, salvându-i pe amândoi de la o despărțire jenantă. Și, la urma-urmei, nu din acest motiv plecase ea ? Știuse tot timpul că el n-o va căuta. Bineînțeles că știuse. Habar n-avea de ce mai pusese banda. Era clar că el n-ar fi încercat să ia legătura cu ea. De ce ar fi făcut-o ?

Înainte de a pleca din Brighton, mama ei o dusese la un mare magazin alimentar, simțind poate că fiica ei nu s-ar fi obosit să-și cumpere mâncare. Dacă ar fi purtat copilul lui Daniel, atunci ar fi simțit nevoia unei diete sănătoase, dar acum... Îi trecu prin minte că se comporta ca un

copil care refuză să mănânce, în speranța că astfel va atrage atenția asupra sa. Își spuse că un astfel de comportament era lipsit de sens și nu putea decât s-o îmbolnăvească.

Chiar și așa, n-avea nici un fel de poftă de mâncare. Totuși se forță să-și prepare o cină simplă, înainte de venirea lui Paul.

Acesta sosi la timp, surâsul lui cald fiind înlocuit de încruntare când ea-l primi în casă.

— Ai slăbit, o certă el, urmând-o într-un mic salonaș. Ești sigură că nu te-ai grăbit să vii prea curând ? Stresul poate fi un lucru viclean.

— Da, mai ales când este agravat de o intoxicație alimentară, încuviință Angelica sec, explicându-i pe scurt ce se întâmplase, dar omițând să pomenească numele lui Daniel, de data aceasta, ca să-și dovedească sieși că se comporta ca un adult.

După ce o compătimi, Paul o informă că lucrurile merseseră binișor în lipsa ei. După hârtiile pe care le avea în față, Angelica bănui că era mai curând o constatare plină de tact, deoarece cifrele arătau că el condusese compania cu măiestrie. Dacă ar fi avut motivul de a fi gravidă, n-ar fi stat pe gânduri să-l numească în locul ei, în fruntea firmei, ea asumându-și un rol mai puțin important.

În timp ce-și sorbea cafeaua, se întrebă dacă n-ar trebui să ia în considerare acest lucru. El merita promovarea și responsabilitatea și dacă ea nu i le oferea, ar putea fi tentat să plece în altă parte. Își făcu un plan în gând pentru a-l discuta cu Tom și când Paul o întrebă mai târziu

dacă era nerăbdătoare să preia conducerea, ea făcu o mutră, spunând gânditoare :

— Nu sunt sigură...

Îi făcu plăcere să-l vadă cum devine mai atent, deşi el era destul de discret, nevrând să pară prea curios...

— Am o conferinţă săptămâna viitoare, bineînţeles.

— Da, încuviinţă el. M-aş oferi să mă duc în locul tău, fiindcă nu pari total restabilită, dar plec duminică în vacanţă şi bănuiesc că Jean şi copiii mă vor renega dacă le modific aranjamentele.

— Nici nu i-aş condamna, îi spuse Angelica cu fermitate.

Propria ei experienţă din ultimele săptămâni îi arătase cât de importante pot fi legăturile de familie şi câtă dreptate aveau multe neveste care se plângeau că soţii lor îşi dedică mai mult timp muncii decât căminului şi copiilor. N-avea de gând să încurajeze pe nici unul dintre funcţionarii ei să muncească în neştire.

— Oh, apropo, îi spuse Paul când îl conducea la uşă, au fost o serie de telefoane personale pentru tine. Un bărbat — nu şi-a lăsat numele şi nici vreun mesaj. M-a întrebat dacă ştiu unde ar putea lua legătura cu tine. Ştiam că eşti la mama ta, dar secretara, din motive numai de ea cunoscute, a refuzat să-i dea vreun fel de informaţii.

Secretara crezuse probabil că era Giles, realiză Angelica. Ea cunoştea anumite detalii ale relaţiei ei cu Giles — cum se putea să nu le cunoască ? — şi Angelica bănui că refuzul ei de a da numărul de telefon al maică-si izvorâse din do-

rința de a o proteja. Dar dacă fusese Daniel cel care încercase s-o contacteze ? Inima îi tresări, pulsul i se acceleră.

— El — bărbatul acela — nu și-a dat numele ? se interesă ea.

Paul era încruntat când o privi.

— Nu, după câte știu. Deanna a menționat doar că el a sunat de mai multe ori, fiindcă s-a întâmplat să intru în birou, când tipul era la telefon...

Nu putuse să fie Daniel ; bineînțeles că nu se putea. Și chiar dacă ar fi fost, el ar fi sunat probabil din politețe, în același spirit în care avusese grijă de ea și, probabil, chiar în același spirit făcuse dragoste cu ea, din simpatie pentru o ființă omenească, din compasiune pentru ea ca femeie, dar nu din dragoste, în orice caz nu din acea dragoste care te consuma, te copleșea, care făcea ca inima ei să tânjească după acest sentiment din partea lui.

Ceea ce dorea ea însemna totul sau nimic. Orice altceva ar fi distrus-o. Propria ei iubire era prea intensă, prea puternică pentru a fi satisfăcută cu o simplă afecțiune sau prietenie. Era o dragoste avidă, devastatoare, o dragoste căreia trebuia să i se răspundă în același mod. Nu, nu putuse fi Daniel.

Week-end-ul se anunța fără nici o perspectivă. Bineînțeles că avea de pregătit conferința. Era o schemă sponsorizată de guvern pentru proprietarii acelor mici afaceri care atrăseseră atenția departamentului, companii care într-un fel sau altul se bucuraseră de suficient succes în domeniul lor de activitate.

Angelica n-avea nici un chef să meargă, dar acceptase din acelaşi spirit în care preluase responsabilităţile companiei — pentru că simţea că asta ar aştepta tatăl ei de la ea.

Unul dintre lucrurile pe care le discutase cu mama ei, la începutul şederii ei la ea, fuseseră sentimentele ambigue pe care le avea în legătură cu rămânerea în continuare în fruntea afacerii. Îi explicase mamei că, în situaţia în care va avea un rol mai puţin activ în cadrul companiei, s-ar putea să însemne un venit mai mic pentru ele amândouă, dar maică-sa o uimise, informând-o că după moartea tatei, îşi făcuse un venit frumuşel cumpărând şi vânzând acţiuni, iar banii pe care-i primise de la companie îi depusese la o bancă sigură, pentru Angelica.

— Niciodată nu m-am simţit bine să trăiesc de pe urma ta, Angelica, îi spuse fiicei sale. Nu ţi-am spus nimic fiindcă n-am vrut să-ţi rănesc sentimentele. Tatăl tău întotdeauna m-a ţinut în puf. Aşa era el şi niciodată nu mi-a plăcut să-i spun c-aş fi preferat o tovărăşie mai robustă, că aş fi vrut să împart viaţa de afaceri cu el. El simţea că nevestele trebuiau protejate şi întreţinute, aproape răsfăţate, dar după moartea lui... ei bine, am hotărât să mă descurc pe cont propriu... Îi zâmbi Angelicăi, gânditoare... L-am iubit pe tatăl tău foarte mult, dar peste ani el îşi dedica atât de mult timp companiei şi atât de puţin mie... Am descoperit că-mi place independenţa, deci, dacă-ţi faci planuri de viitor, nu ţine cont de mine, Angelica. Nu sunt încă senilă, să ştii, adăugă ea cu un reproş blând.

Deci, dacă ea hotărâse să se retragă din fruntea companiei, ocupând un loc secundar, dacă asta însemna ca venitul lor să scadă, mama ei nu va fi afectată.

Câteva săptămâni scurte fuseseră de ajuns să-i arate ce este cu adevărat important în viaţa ei. Şi iată, când se crezuse îndrăgostită de Giles, nu-i trecuse niciodată prin cap să renunţe la conducerea companiei. Niciodată nu simţise ceea ce simţea acum — dacă Daniel ar fi iubit-o aşa cum îl iubea ea, ar fi renunţat la orice pentru a fi lângă el. Chiar dacă el ar fi fost un om dedicat muncii, ceea ce ştia în mod sigur că nu era.

Dar el n-o iubea şi n-o voia. Şi atunci de ce simţea această nevoie, acest îndemn de a-şi schimba complet viaţa ? Pentru că îi era teamă că va veni o vreme când va ajunge la concluzia că n-a avut parte decât de muncă în viaţă ? Se înfioră uşor, neplăcându-i imaginea care-i apăruse în minte.

Odată terminată conferinţa, se va aşeza cu Tom să discute ceea ce aveau în gând, îşi promise ea.

CAPITOLUL X

Week-end-ul se târa greu. Angelica pierduse orice speranță ca Daniel s-o contacteze din nou și, contrar aparențelor, într-un fel era aproape bucuroasă că el n-o făcuse, fiindcă dacă ar fi făcut-o... Dacă ar fi făcut-o, tentația de a-l vedea ar fi fost așa de mare, atât de copleșitoare încât n-ar fi fost în stare să se abțină de a se duce la Pembroke pentru a fi cu el și, odată ajunsă acolo, cât timp i-ar mai fi trebuit până a-i pune inima ei pe masă, rugându-se de el pentru o fărâmă de afecțiune și compasiune ?

Și n-ar fi fost cinstit pentru nici unul dintre ei. Dacă încerca să-l lege de ea cu lanțuri de vinovăție și compătimire, nu va fi în stare să fie împăcată niciodată și ar veni o zi în care el și-ar urî lanțurile și ar urî-o și pe ea.

Nu, era mai bine așa. De departe, mai bine. Lasă-l s-o creadă nerecunoscătoare, chiar dezechilibrată, dar, te rog, Doamne, nu-l lăsa niciodată s-o creadă demnă de milă.

Conferința avea loc într-un hotel drăguț de provincie, în apropiere de Bath. Angelica sosi la timp pentru discuțiile introductive de dimineață, și descoperi că era printre primii care ajunseseră.

O recepționeră zâmbitoare îi înmână un pliant elegant conținând detaliile conferinței și cheia de la camera ei.

Departamentul guvernamental avusese grijă să închirieze întreg hotelul pentru toate cele trei zile, dar Angelica fu dezamăgită să vadă că în program figurau multe ore libere. Hotelul era înconjurat de un peisaj frumos ; dacă n-ar fi fost singură... dacă, de exemplu, Daniel ar fi fost aici, dacă ar fi fost amândoi în vacanță, acest loc ar fi fost nemaipomenit. Așa cum era...

Tocmai voia să-și ducă valiza în cameră, când recepționera o chemă brusc înapoi. Aceasta era încruntată, ascultând ceea ce-i spunea un tânăr îmbrăcat în costum negru. El, după cum remarcă Angelica, purta un ecuson pe care scria „Manager asistent".

— Îmi pare rău, se scuză recepționera. Se pare că a fost o încurcătură cu camerele și v-am dat cheia greșită.

Angelica îi înapoie cheia și fata îi dădu alta, zâmbindu-i. Zâmbi și Angelica vag. N-avea importanță cum era camera ei. Nimic nu mai conta.

Chiar și așa, fu uimită să descopere ce i se dăduse, nu o cameră simplă, ci un apartament, cu propriul salonaș, mobilat confortabil cu sofale, tapițate cu material în culoarea draperiilor. Ferestrele ofereau o priveliște minunată — o parte din parc și un lac artificial. În mijlocul lacului se afla o mică insulă, pe care se găsea un templu.

Îndepărtându-se de la fereastră, Angelica se duse în dormitor. Era mai mare decât se așteptase și frumos mobilat cu piese excelente și fără îndoială, scumpe, incluzând un pat dublu cu nop-

tiere, acoperit cu același material mătăsos ca și cel din salon.

Lângă încăpere era o baie prevăzută cu o cadă imensă de modă veche. Pereții apartamentului erau pictați cu scene murale italiene și întreaga ambianță era atât de luxoasă, încât Angelica nu putea decât să se minuneze cum de primise așa ceva. Era îngrozită la gândul cât costa să petreci o noapte într-un loc atât de elegant.

Auzise că proprietarul hotelului avea o reputație excelentă și în week-end-uri, totul era rezervat, cu câteva luni înainte.

Venise la Bath îmbrăcată într-un taior drăguț și după ce-și controlă machiajul și coafura, consideră că nu mai are nici un motiv să întârzie și coborî scările.

Aceeași recepționeră care-i dăduse cheia o îndreptă spre sala de conferințe.

Nu era nimeni pe care să-l recunoască, deși câțiva bărbați, care se vedea că se cunosc unul cu altul, se strânseseră în grupuri mici, în timp ce într-un colț se formase un alt grup, de data aceasta din membre ale sexului ei.

Întrebându-se dacă trebuia să se alăture grupului de femei și dorindu-și să se simtă mai entuziastă pentru ceva ce știa că-i va reclama toată puterea de concentrare, ezită, uitându-se neinteresată în jurul încăperii și refuzând cafeaua oferită. Și apoi, în cameră intră un grup, evident, oficialitățile guvernului, și conferința începu cu adevărat.

Se făcu o scurtă pauză pentru prânz și urmă o convorbire după-amiază, despre metodele de vânzare în Japonia, completat cu sfatul prețios în

legătură cu cea mai bună metodă de a găsi un interpret japonez.

Angelica ascultă neatentă, știind cu vinovăție că locul ei la conferință ar fi putut fi ocupat de cineva care ar profita mai mult de pe urma acesteia.

După ceaiul de după-amiază urmă o discuție de grup, la care ea nu contribui aproape cu nimic și apoi o pauză înaintea unei cine la care oaspeții urmau să ia contact cu oamenii de afaceri japonezi.

Angelica se schimbă pentru cină, fără pic de entuziasm. Rochia neagră pe corp, pe care și-o adusese cu ea pentru această ocazie, îi atârna pe trup, arătându-i cât slăbise. Când se studie în oglindă, ajunse la concluzia că arăta obosită, secătuită, aproape fără viață. Dacă Daniel ar fi putut-o vedea acum, n-ar fi fost decât ușurat că scăpase de ea. Își puse în gând să nu uite a evita negrul în viitor. Această culoare părea să-i sublinieze nefericirea. Arăta ca o văduvă în doliu.

În sala de mese erau aranjate mesele pentru banchet. Angelica nu fu surprinsă să constate că era plasată la jumătatea distanței de masa oficială. Bărbații de lângă ea îi erau străini, ca și cei ce stăteau pe locurile opuse. Scaunul din fața ei era gol. Cineva care era clar că întârzia.

Masa oficială se ocupă, oamenii de afaceri japonezi fură prezentați și aplaudați discret. Fiecare se așeză și Angelica încercă să răspundă pertinent la întrebările puse de însoțitorii ei de la masă.

Se jucă mai mult cu supa decât mâncă, spre dezaprobarea evidentă a vecinului ei și, când chelnerii curățau mesele pentru felul următor, se iscă

o oarecare animație și cineva se așeză pe locul din fața ei.

Nu, nu „cineva", recunoscu ea simțind cum inima îi sare din piept și totul se învârtește în jurul ei... Deloc „cineva", ci Daniel.

Un Daniel pe care abia îl recunoscu în costumul închis la culoare și cămașa albă scrobită, cu părul ondulat pieptănat cu grijă, cu mâini bronzate, puternic și foarte viril în comparație cu bărbații grăsuni și placizi de lângă ea.

Inima îi bătea prea repede. El n-o văzuse încă. Îi spunea ceva femeii din stânga lui, zâmbindu-i și clătinând din cap ; nici o îndoială că-i explica acesteia motivul întârzierii.

În zgomotul conversației generale, Angelica prinse cuvintele „aranjamente de ultimă oră... Am întârziat".

Doar câteva clipe și el se va întoarce, o va vedea și când o va face...

Sub pretextul că nu-și găsea șervetul, își plecă fața, gândindu-se înnebunită ce să facă. Ultimul lucru de care se simțea în stare acum era să se confrunte cu el peste masă și să pretindă... ce să pretindă ? Că nu-l cunoaște ? Bineînțeles că nu putea face asta. Și atunci, ce ? Să zâmbească și să spună cu voioșie „Vai, ce coincidență !" Ca și cum s-ar fi despărțit în cei mai buni termeni, ca și cum acea unire pasională dintre ei n-ar fi avut loc, ca și cum n-ar fi fost decât niște cunoștințe întâmplătoare. Dar dacă nu erau cunoștințe, ce erau ? Amanți ? Cu greu. Prieteni ? Nu chiar.

— Nu vă simțiți bine ? Arătați cam palidă — mă întreb dacă nu cumva vă este rău ?

Cuvintele erau ca o mană cerească. Brusc, se certă că nu fusese mai drăguță cu vecinul ei grăsuliu. Acum el îi oferea cea mai bună scuză să scape. Scuturând din cap, își apăsă șervetul pe gură, observând cum acesta devenea din ce în ce mai îngrijorat.

El nu era Daniel. În mod sigur, gândul că ea s-ar simți prost în public, l-ar întoarce complet pe dos.

— Îmi pare rău, reuși ea să spună. Cred...

— Da. În locul dumneavoastră n-aș mai sta aici. Duceți-vă în cameră. Curând o să vă simțiți mai bine.

Fără să îndrăznească să se întoarcă pentru a vedea dacă Daniel o recunoaște, dispăru, pe cât de discret putea, oprindu-se doar la recepție, să-i explice fetei de serviciu, alta de astă dată, că de-abia își revenise după o intoxicație alimentară și nu se simțea prea bine.

— Dacă vreți un doctor... îi propuse fata, dar Angelica scutură din cap.

— Nu, nu este nevoie. Cred că a fost doar de la mirosul mâncării, mințî ea.

Sus, în apartamentul ei, încuie ușa și rămase tremurând în mijlocul camerei. Daniel era aici. Era ultimul lucru la care se așteptase și, fără îndoială că și el fusese la fel de șocat de apariția ei. Poate și mai șocat. Chiar și acum, știind că lucrul cel mai de bun-simț pe care-l putea face era să-și facă bagajele și să plece imediat, tot ceea ce voia cu adevărat era să descopere care este camera lui, să-l vadă, să-i vorbească, să fie cu el. Dar nu putea să se lase pradă acestei tentații. Și nici nu putea părăsi cursul, fără nici un fel de expli-

cație. Dar avea deja o explicație — intoxicația alimentară. Dacă pleca acum, înainte să se termine cina...

În lipsa ei, cineva îi despachetase lucrurile. Alergă în jurul camerei, împachetându-și cu febrilitate lucrurile, fără să audă cheia care se întorcea în broască, fără să-și dea seama că nu mai era singură, până când cel de al șaselea simț o făcu să se uite în sus.

— Daniel... Își duse mâna la piept și inima începu să-i bată mai tare... Ce ?... Cum ai făcut... ?

Îl privea nevenindu-i să creadă, lăsând să-i scape din mână fusta pe care o împăturea. El stătea în pragul dormitorului, arătând chinuitor de familiar și totuși, în multe privințe nefamiliar și necunoscut, așa cum era îmbrăcat în costumul lui închis la culoare, în care părea că se simte la fel de bine ca și în blugii lui uzați.

Ceva la el era însă diferit. Fața îi era mai slăbită, cumva mai îmbătrânită, ochii mai închiși la culoare, umbriți, ca și cum ar fi îndurat recent o suferință.

— Ar fi trebuit să ghicesc că o să faci asta, nu-i așa ? întrebă el, ignorându-i întrebările. Se pare că ți-ai făcut un obicei să fugi. De ce fugi, Angelica ? De mine sau de tine ?

Nu se putea abține să nu-l privească, sorbind fiecare detaliu, tânjind să se apropie de el și să-l atingă, ca să se asigure că este real, cuvintele lui furioase abia făcând-o să fie conștientă. Daniel era aici. Daniel era acum aici.

— Unde ai de gând să te duci ?

Unde se ducea ? Se încruntă când își îndepărtă privirea de la el. Prezența lui neașteptată în apartamentul său o luase pe nepregătite. Nu-și putea permite să-l lase să ghicească adevărul.

— Nu mă simt prea bine, minți ea. Am... am hotărât să plec acasă. Oricum, venirea la conferință n-a fost o idee prea bună. Ar fi trebuit să renunț și să-l las pe Paul să vină. Din moment ce a preluat de la mine...

— Ai lăsat pe altcineva să-ți preia compania ? conchise Daniel încruntat.

— Da. Da.

— De ce ?

El o întrebă cu asprime și apoi, fața lui se schimbă dintr-o dată, devenind dură și amenințătoare, încât o trecu un fior de spaimă.

— M-ai mințit, nu-i așa ? Ești gravidă, am dreptate ? Ești pe cale de a avea copilul meu. Asta e. Te măriți cu mine, Angelica, indiferent dacă-ți place sau nu. Un copil are nevoie de un tată și, chiar dacă va însemna să te leg de mine cu un lanț până când vei căpăta o licență specială, te vei mărita cu mine. Copilul meu nu va crește fără să mă cunoască.

Angelica se trânti pe pat, prea șocată pentru a-și ascunde sentimentele.

— Ce este ? Ce s-a întâmplat ? întrebă Daniel imediat, când văzu lacrimile care-i apăruseră în ochi.

Ea scutură din cap, prea copleșită ca să răspundă și apoi oftă când îi simți mâinile pe umeri, zgâlțâind-o ușor, aproape cu tandrețe.

— Iubita mea, îmi pare rău dacă te-am speriat, dar îți poți da seama și singură... Nu-l poți

lipsi pe copilul nostru de dreptul lui la ambii părinți.

Ea înghiți dureros și-i spuse răgușită :

— Daniel, nu este vorba de nici un copil.

El o lăsă imediat și pe figura lui apăru o expresie atât de amară și îndurerată, încât ei îi veni să-l mângâie, dar se felicită că n-o făcu, atunci când o acuză :

— Ai făcut-o. Ai distrus copilul nostru.

Pentru o clipă ea nu putu să creadă ceea ce auzise. Se ridică în picioare și-l împinse, trecând pe lângă el, la fel de furioasă ca Daniel, când spuse cu tărie :

— Te înșeli, Daniel. Mai mult decât îți închipui. Dacă aș fi conceput copilul tău... Își înghiți cuvintele care voiau să spună cât de mult ar fi însemnat pentru ea un copil de la el și cât de mult însemna el și, în loc de asta, zise șovăind... Ceea ce încerc să-ți spun este faptul că nu a existat nici un fel de copil.

— Și atunci de ce renunți la conducerea companiei ? De ce fugi de mine chiar în momentul de față ?

Voia să-l mintă, să găsească niște scuze, dar cuvintele îi muriră în gât. Suferise prea multe șocuri pentru a fi în stare să gândească corect.

— Credeam că era mai bine, reuși ea să îngaime. Credeam că era mai bine pentru amândoi. Că n-ai vrea să mă mai vezi.

— Că n-aș vrea să te mai văd ? Doamne-Dumnezeule, femeie... Fugi de mine în mijlocul nopții, după cel mai perfect act de dragoste pe care l-am cunoscut vreodată. Dispari fără urmă. Secretara ta refuză să-mi spună unde ești. Tom nu

poate fi contactat fiindcă este plecat din țară — sau, cel puțin, era. Slavă Domnului că s-a întors la timp să-mi spună că vii aici, căci altfel încă te mai căutam. Ajunsesem să mă gândesc să vin pentru a-ți răscoli blestematul acela de birou al tău. Repet, ai fugit de mine și continui să fugi și ai tupeul să mă acuzi că nu vreau să te văd, Angelica. Fii cinstită cu tine, Angelica, îi ceru el cu asprime. Trebuie să știu. Acea după-amiază n-a însemnat nimic pentru tine ?

Fără să-i aștepte răspunsul, el se întoarse și ea nu-i mai văzu decât spatele, umerii căzuți ca ai unui om înfrânt și ceva o făcu să i se strângă inima.

— Mi-am spus că nu trebuie să te zoresc. Că ai nevoie de timp pentru a-ți reveni după Giles, că nu trebuie să te sperii și să te fac să mă respingi înainte de a avea ocazia să mă cunoști, sau, după cum sperain, să ajungi să simți măcar a zecea parte din ceea ce simțeam eu pentru tine, dar n-am avut răbdare și am stricat totul, nu-i așa ? Am încurcat totul lăsându-te să afli cât de tare îmi pasă de tine, cu câtă disperare te iubesc...

Angelica nu putea crede ceea ce auzea.

— Mă iubești ? îl întrerupse ea mișcată.

El se întoarse și o privi, spunând cu autoironie :

— Nu, bineînțeles că nu. Eu fac dragoste întotdeauna așa cum am făcut cu tine... Întotdeauna îmi pierd capul așa. Întotdeauna am nevoie de cineva atât de mult încât îmi anulez întâlnirile, îmi dau programele peste cap, doar ca să alerg după ea. Întotdeauna hărțuiesc secretarele și dau telefoane străinilor, cerându-le adrese și întot-

deauna merg la conferințe fiindcă n-am altceva de făcut. Bineînțeles că te iubesc, femeie nebună. Dar eu sunt cel nebun, nu-i așa ? Nu pot continua astfel. Trebuie să știu. Există vreo posibilitate să ajungi să mă iubești ? Știu că mă dorești... Îi văzu fața și-i zâmbi cu blândețe... Nu, nu nega. Nu-i nimic rușinos în dorința firească, sănătoasă, dar vreau mai mult decât atât, îngerul meu... Vreau dragostea totală.

— O ai, îi spuse Angelica răgușit și simți cum lacrimile îi împăienjenesc vederea când văzu cum îl transformă cuvintele ei.

— Vrei să spui că... chiar crezi asta ? o întrebă el încordat, luând-o în brațe. Of, Doamne, dacă mă minți...

— Nu te mint. De aceea am plecat, fiindcă știam că te iubesc și mi-era frică să nu mă trădez. Eram convinsă că nu mă iubești și simți pentru mine doar milă și compătimire.

— După felul în care am făcut dragoste cu tine ? întrebă el.

Ea se înroși un pic și-i reaminti.

— Nu am cu ce să-ți compar felul de a face dragoste. Credeam... ei bine, spuneai că trecuse multă vreme.

Descoperi că se înroșise și râse un pic în sinea ei când el îi pipăi fața cu un deget, mângâindu-i pielea înfierbântată.

— Abstinența n-are nici o legătură cu modul în care am reacționat față de tine, absolut deloc.

Gura lui era chinuitor de aproape de buzele ei. Era nevoie să se miște doar o fracțiune de centimetru, sau chiar mai puțin, pentru a-i simți bi-

necunoscuta căldură. Îi mângâie conturul gurii cu vârful limbii şi-i şopti drăgăstoasă :

— Voiam să-ţi concep copilul. Îmi spunem că dacă nu te pot avea pe tine, să am copilul tău însemna să am o parte din tine... Cum ai putut gândi c-aş putea distruge vreodată acest dar minunat ?

— Cum ai putut crede că nu te iubeam ? Amândoi am fost nişte proşti. Dacă am fi fost cinstiţi unul cu altul... Dacă ţi-aş fi spus ce simt pentru tine, dar credeam că era prea curând. Când mi-ai povesti despre Giles, erai aşa de hotărâtă să nu mai iubeşti alt bărbat, încât credeam că-mi vor trebui luni de zile să dau jos barierele pe care le înălţaseşi în jurul tău.

— Când în realitate ele căzuseră şi eu eram îndrăgostită, fără speranţă, de tine.

— Ai ascuns foarte bine acest lucru.

O sărută încet şi profund, făcând-o să tremure de dorinţă şi să se lipească mai tare de trupul lui, căutând căldura familiară a excitării lui şi oftând uşor când o găsi.

— Nu-mi vine să cred că ai venit intenţionat la această conferinţă pentru a mă vedea, îi zise ea, câteva minute mai târziu.

— Ar fi bine să crezi.

Acum o sărută din nou.

— Sunt surprinsă că ei au avut rezervat un loc ca acesta, în condiţiile în care totul era închiriat.

— Mmm. N-au avut, dar când le-am explicat că voi împărţi camera cu tine şi am închiriat pentru noi acest apartament...

— Tu ai închiriat apartamentul acesta ?

Se eliberă de sub sărutul lui și-l privi cu neîncredere.

— Îhî.

El se aplecă și începu să-i muște ușor pielea gâtului, făcând ca gândurile ei să devină haotice.

— Înseamnă că erai sigur de mine, protestă ea.

— Nu, dar atât de disperat încât eram hotărât ca, într-un fel sau altul, să te duc într-un loc unde să nu poți fugi de mine. Dacă era necesar mi-aș fi petrecut noaptea pe sofa. Încă mi-o voi petrece, dacă trebuie, adăugă el grav, cuprinzându-i fața cu mâinile și privind-o în ochi. Te vreau pentru totdeauna, Angelica, nu doar pentru câteva nopți.

Ea tremura sub mâinile lui, știind că vorbește sincer.

— Ar fi o rușine să lăsăm nefolosit un pat atât de minunat, zise ea cu timiditate.

— Așa se pare, nu crezi ? Știi că atunci când mă gândeam să fac dragoste cu tine, voiam să se întâmple într-o camera ca aceasta... bogată și luxoasă, cu genul de pat care este făcut chiar pentru amanți. Voiam să am timp cu tine, să fac dragoste încet, întârziind, încât să afli pentru tot restul vieții cât de mult însemni pentru mine. În loc de asta...

— În loc de asta, nimic, îi spuse Angelica cu hotărâre. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost minunat, deschis și natural, instinctiv și într-un fel, corect... Chiar când credeam că nu mă iubești, știam că fizic mă iubiseși, că ceea ce împărtășirem fusese ceva special, chiar dacă doar în sen-

sul trupesc, şi nu regret nici o clipă. Cel puţin, nu acum. Am regretat faptul, deşi te-am minţit, că n-am rămas însărcinată.

— Mmm. Cred că după noaptea aceasta ar trebui să ne căsătorim cât mai repede posibil. Putem lua drept scuză problemele pe care le avem cu afacerile noastre, îi spuse el încet, încruntându-se. Nu trebuie să crezi că mă aştept sau vreau să renunţi la conducerea companiei tatălui tău, doar dacă o vrei tu. Eu mi-am vândut acţiunile de la firma mea. Încă mai am sediul la Cardiff, dar sunt pregătit să-i spun companiei tutelare că m-am răzgândit să fiu director general şi, în loc de asta, caut o slujbă la Londra...

Angelica scuturâ din cap.

— Nu. Mi-am dat seama că această companie a tatălui meu era importantă pentru mine doar ca o datorie, o responsabilitate. Vreau timp pe care să-l petrec cu tine, cu copiii noştri. Deja eram hotărâtă să-l întreb pe Paul dacă n-ar dori să preia de la mine. Ceea ce mi-ar plăcea cu adevărat este o casă la ţară, undeva cu o bucăţică de câmp, poate aproape de mare.

— Mmm. Ceea ce mi-ar plăcea mie acum este să te duc în pat şi să fac dragoste cu tine, doar pentru a mă asigura că eşti reală şi că nu eşti doar o închipuire a mea.

Trecu mult, mult timp, până când Angelica îşi aminti dintr-o dată de conferinţă. Cuibărită în braţele lui Daniel, îl întrebă somnoroasă :

— Crezi că cei de la conferinţă ne-au observat lipsa ?

— Nu atât de mult cât mi-ai lipsit tu în aceste ultime săptămâni. Dacă vei mai fugi vreodată de mine...

— Nu voi mai fugi, îl asigură ea și apoi îl sărută ușor.

El îi întoarse sărutul, dar deloc blând și, în timp ce ea-și simțea trupul înfiorându-se de o plăcere reînnoită, mulțumi în gând soartei pentru faptul că-i adusese împreună atât de miraculos, știind cât de perfect de potriviți erau unul cu celălalt.

— SFÂRȘIT —